

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΒ' ΤΕΥΧ. Α' ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1975 | ΑΡΙΘ. 1-2

ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ο ΣΟΦΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

(330 — 378/9 μ. Χ.)

«Ζῆ Βασίλειος καὶ θανὼν ἐν Κυρίῳ.

Ζῆ καὶ παρ' ἡμῖν ὡς λαλῶν ἐκ τῶν βιβλίων».

(Migne, P.G. 29, CCLXXXVII).

1. Εὐλογεῖται ὁ στέφανος τοῦ ἐνιαυτοῦ, — ὡς καλεῖται ὑπό τινων διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Νέου Ἔτους —, ὑπὸ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰς ἀντίδοσιν τῶν ἀπειραρίθμων ἀγαθῶν, ὧν παρὰ τοῦ παναγάθου Θεοῦ ἐλάβομεν κατὰ τὸ λῆγον ἔτος καὶ ὑπὲρ πάντα, διότι διετήρησεν ἡμᾶς ἐν ζωῇ ἄχρι τοῦ νῦν. Εὐλογεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὸ Νέον Ἔτος διὰ τῆς κλήσεως τοῦ χριστεπωνύμου Πληρώματος Αὐτῆς, ὅπως συνεορτάσωμεν ἐν ὁμοφροσύνῃ, ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τὸ μὲν τὴν Περιτομὴν τοῦ Κυρίου, τοῦ πτωχεύσαντος δι' ἡμᾶς καὶ περιτμηθέντος, ἵνα ἐξ Αὐτοῦ τὴν χάριν λαμβάνοντες δυνηθῶμεν καὶ ἡμεῖς οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν, ὅπως περιτάμωμεν τὰ πάθη, τὰ μίση, τὰς κακίας καὶ τὰς πάσης μορφῆς ἀκαθαρσίας καὶ οὕτω δυνηθῶμεν ἐν καινότητι ζωῆς νὰ διαπλευσώμεν τὸ ἀρχόμενον Νέον Ἔτος ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν ἀγάπῃ καὶ φιλαδελφίᾳ, ὡς τὸ σήμερον περιτμηθὲν Θεῖον Νήπιον διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος διδάσκει καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς.

2. Ποία δὲ εἶναι ἡ ἀντίδοσις, ἣν ὀφείλομεν ν' ἀνταποδώσωμεν Αὐτῷ καὶ ἣν

ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς; Ἴδου τί ὀφείλομεν ν' ἀνταποδώσωμεν «ἀντίδωρον» Αὐτῷ, ὡς τοῦτο περιγράφει σοφὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀνὴρ: «Δίδου μικρὸν καὶ ἀντιλάμβανε μέγιστον. Ποῖον μικρὸν; Νοῦν ὀρθόν· ἐξάγγελον λόγον ἀληθῆ· γλῶσσαν ἀρβύπαρον· τὸ μὴ τρίζειν ὀδόντας ἐπὶ τοῖς μηδὲν αἰτίοις· τὸ μὴ κατὰ τοῦ στόματος ἀγείρειν μiasμούς βλασφημιῶν· τὸ φιλεῖν ἀκραιφνῶς· τὸ ἀγαπᾶν ἀκριβῶς· τὸ μισεῖν τὴν τε ὑπόκρισιν καὶ ὃν δὲ αὐτὴν σωμασκει· τὸ μὴ συναναχρῶννυσθαι μυσαρῶς, εἴτε ἀνθρώποις, εἴτε πράγμασι· τὸ μὴ διττολογεῖν ἐπὶ ψεύδει· τὸ μὴ κακαλογεῖν, ἐφ' οἷς οὐ χρεῖ· τὸ μὴ καλλιεργεῖν τὸ πρόσωπον ὑποκριτικῶς ἐπὶ φιλίᾳ· τὸ μὴ ἐκδικεῖν, ὡς παραγγέλλει ὁ Θεός· τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀφορῶντας εἰς αὐτὸν Θεόν, ὅς οὐ λαμβάνει πρόσωπον ἐν κρίσει· τὸ μὴ προῖεσθαι δώρου τὸ δίκαιον· τὸ μὴ προσῖεσθαι τοὺς προκαλουμένους εἰς ἄδικον· τὸ μὴ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ μάλιστα τοὺς ἐκκλησιαστικούς, ὃ τοῦ νῦν καιροῦ φύμα θεομισῆς» (Migne, P. G. 135, 541C: Εὐσταθίου Θεοσ/κης, Ὁμιλ. ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει).

*

3. Ἀλλὰ συγχρόνως καλεῖ τοὺς πιστοὺς ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὅπως συνεορτάσωμεν μετ' Αὐτῆς τὴν Γενέθλιον ἡμέραν, ἥτοι τὴν ἐπέτειον τῆς διὰ τοῦ θανάτου εἰς τὴν νέαν καὶ μακαρίαν ζωὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἰσοδόν, τοῦ ἀντι-

δώσαντος τῷ Κυρίῳ, ἐν τῷ βίῳ μὲν πάντα τὰ ἀνωτέρω περιγραφέντα ἀριστοπραξίας «ἀντίδωρα», εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς ζῶντας ἀντιδωροῦντος ἐσαεὶ τῆς σοφίας αὐτοῦ τὰ χαρίσματα. Ποία δὲ ἄλλη ὠραιότερα συμμετοχὴ ἡμῶν εἰς τὴν Γενέθλιον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἡμέραν καὶ ἀναφορὰ καὶ ἀντίδοσις ἡμῶν διὰ τὸν σοφὸν τῆς Ἐκκλησίας Πατέρα καὶ αἰώνιον Διδάσκαλον καὶ Παιδαγωγόν, ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγκωμιάσωμεν αὐτόν, χαρακτηρίζοντες, ἔστω καὶ ἐν σκιαγραφίᾳ, τὸν πλοῦτον τῆς σοφίας, ὅστις ἐκχύνεται ἐκ τοῦ πλήθους τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ; Ἔστωσαν λοιπὸν καὶ οἱ ἡμέτεροι λόγοι «ἀντίδωρα», ὧν ὁ σοφὸς Διδάσκαλος καὶ Παιδαγωγὸς ἐδώρησατο ἡμῖν διὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ.

4. Βασίλειος, ὁ τῆς Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας Ποιμενάρχης, δὲν ὑπῆρξε μόνον «Μέγας» ὡς ἐκκλησιαστικὸς ὀργανωτῆς, ὡς παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος, ἀλλ' ἄμα «Μέγας» καὶ ὡς ἐπιστήμων, συνδυάζων πίστιν καὶ γνῶσιν, ἥθος καὶ εὐσέβειαν, ὀρθοφροσύνην καὶ σοφίαν, ὅποیان εἰς πρόσωπα σπανίας μεγαλοφυΐας ἀπαντῶμεν καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως, τῆς πρὸ καὶ τῆς μετὰ Χριστὸν ἐποχῆς. "Ὅθεν ὀρθῶς καὶ δικαίως ἐχαρακτηρίσθη, ὡς «μέγας τῆς ἀληθείας διδάσκαλος» (Ζαχαρίου Μυτιλήνης, «Διάλεξις ὅτι οὐ συναΐδιος τῷ Θεῷ ὁ κόσμος» (Migne, P. G. 85, 1128A), «ὁ ἔνθεος τῆς οἰκουμένης φωστῆρ» (Γενναδίου, ἐπιστ. De praedestinationis: Migne P. G. 29, CCXLI, σημ. α'), «τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας» (Μ. Ἀθαν., ἐπιστ. πρὸς Παλλάδιον: Μ. 26, 1168) καὶ «οὐρανοφάντωρ» (Du Cange, Glossarium 1066). Ὡς δὲ ἐν τῷ Μηναίῳ τοῦ Ἰανουαρίου καὶ ἐν τῷ εἰς αὐτὸν ἀφιερωθέντι Κανόνι (Ῥδὴ Γ') ἀναφέρεται: «Παιδείας γεγονὼς ἀπάσης ἔμπλεος, οὐ μόνον τῆς κάτω καὶ πατουμένης, πολλῶν δὲ μᾶλλον τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ Φῶς» ὁ Βασίλειος.

5. Καὶ πράγματι, ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἀντανακλᾶται πνεῦμα διαυ-

γές, κρυσταλλικῆς καθαρότητος. Χαρακτῆρ ἀκέραιος καὶ σταθερὸς, Νοῦς κριτικὸς καὶ θεόπτης. Ἄνηρ πράξεως καὶ δράσεως, ἀλλ' ἄμα σοφίας καὶ θεωρίας, πεπνυμένης ἄνωθεν! Ἐνὶ λόγῳ, ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Βασιλείου προβάλλει μεγαλειώδης προσωπικότης πεπροικισμένη ὑπὸ ποικίλων χαρισμάτων· προσωπικότης θεολογικῆ καὶ ἐκκλησιαστικῆ, ὁμιλοῦσα ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας· προσωπικότης φωτίζουσα τὴν ὁδὸν πλεύσεως ἐν παντὶ καὶ διὰ πάντα ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ τὸν χριστιανόν· προσωπικότης, ὁδηγοῦσα διὰ τῶν ἐν κυριολεξίᾳ λογοτεχνικῶν χαρισμάτων αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς καταπληκτικῆς πειθοῦς τοῦ λόγου ἐκ τῆς θεωρίας εἰς τὴν πράξιν καὶ ἐκ τῆς φιλοσοφικῆς ἀνατάσεως εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀριστοπραξίαν, καὶ ἀρετολογία. Πάντων δὲ τούτων ἀρχὴ καὶ τέλος εἶναι ἡ εὐσέβεια, ἥτις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Ὀρθοδοξίᾳ δι' ἀσκήσεως ἐπιτυγχάνεται.

6. Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ καὶ Ναζιανζηνὸς, ὁ εἶπερ τις καὶ ἄλλος, ὡς ἐγγύτερον πάντων τῷ Βασιλείῳ ἰστάμενος, δυνάμενος ἄρα νὰ κρίνη περὶ τῆς ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐκχυνομένης σοφίας, λέγει: «Τίς τῶν τὰ ἔξωθεν φιλοσοφούντων, ἢ τὰ ἡμέτερα; Μία καὶ διὰ πάντων καὶ ἡ μεγίστη, τὰ ἐκείνου συγγράμματα καὶ πονήματα. Οὐδὲ γραφεῦσιν εὐπορία τις ἄλλη μετ' ἐκείνου, ἢ τὰ ἐκείνου συγγράμματα. Σιωπᾶται τὰ παλαιά, ὅσα τινὲς τοῖς θείοις λόγοις ἐνίδρωσαν· βοᾶται τὰ νέα, καὶ οὗτος ἄριστος ἡμῖν ἐν λόγοις, ὃς ἂν τὰ ἐκείνου μάλιστα τυγχάνει γινώσκων καὶ διὰ γλώττης φέρων καὶ συνετίζων τὰς ἀκοάς· ἤρκεσε γὰρ εἰς ἀντὶ πάντων τοῖς σπουδαιότεροις εἰς παιδείωσιν» (Γρηγ., Ἐπιτ. εἰς Μέγ. Βασ. κ. 66, παρὰ Μ. 36, 584/5). Τὴν ἐπίδρασιν δέ, ἣν ἤσκουν τὰ συγγράμματα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἰς πάντα ἀναγνώστην, ὡς ἐξῆς περιγράφει ὁ Γρηγόριος: «Ἐγὼ τοῦτο μόνον αὐτοῦ δηγήσομαι. Ὅταν τὴν Ἐξαήμερον αὐτοῦ μεταχειρίζωμαι καὶ διὰ γλώσσης φέρω, μετὰ τοῦ κτίστου γίνομαι καὶ γινώσκω κτίσεως λόγους καὶ θαυμάζω τὸν κτίστην πλέον ἢ πρότερον. Ὅταν τοῖς ἀντιρρητι-

κ ο ἰ ς ἐντύχω λόγοις, τὸ Σοδομικὸν ὄρω πῦρ, ᾧ τεφροῦνται γλώσσαι πονηραὶ καὶ παράνομοι, ἢ τὸν Χαλάνης πύργον, (ἐννοεῖ τὸν πύργον τῆς Βαβέλ, μὲ τὴν ὀνομασίαν ποῦ ἀναφέρεται ἐν Γεν. 10,10), κακῶς μὲν οἰκοδομούμενον, καλῶς δὲ λυόμενον. "Ὅταν τοῖς περὶ Πνεύματος, εὐρίσκω Θεόν, ὃν ἔχω καὶ παρρησιάζομαι τὴν ἀλήθειαν, ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου Θεολογίας καὶ θεωρίας. "Ὅταν ταῖς ἄλλαις Ἐξηγήσεσιν, ἅς τοῖς μικρὰ βλέπουσιν ἀναπτύσσει, τρισσῶς ἐν ταῖς στερεῶσιν ἑαυτοῦ πλαξί τῆς καρδίας ἀπογραψάμενος, πείθομαι μὴ μέχρι τοῦ γράμματος ἴστασθαι, μηδὲ βλέπειν τὰ ἄνω μόνον, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω διαβαίνειν καὶ εἰς βάθος ἔτι χωρεῖν ἐκ βάθους, ἄβυσσον ἄβυσσῶν προσκαλούμενος καὶ φωτὶ φῶς εὐρίσκων, μέχρῃς ἂν φθάσω πρὸς τὸ ἀκρότατον. "Ὅταν ἀθλητῶν Ἐγκωμίοις προσομιλήσω, περιφρονῶ τὸ σῶμα καὶ σύνειμι τοῖς ἐπαινουμένοις καὶ πρὸς τὴν ἀθλησιν διεγείρομαι. "Ὅταν τοῖς Ἡθικοῖς λόγοις καὶ Πρακτικοῖς, καθαίρομαι ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ νὰς Θεοῦ γίνομαι δεκτικὸς καὶ ὄργανον κρουόμενον Πνεύματι καὶ θείας ὑμνωδῶν δόξης τε καὶ δυνάμεως· τούτῳ μεθαρμύζομαι καὶ ρυθμίζομαι καὶ ἄλλος ἐξ ἄλλου γίνομαι, τὴν θεῖαν ἀλλοιώσιν ἀλλοιούμενος" ("Ἐνθ' ἄν. κ. 67, παρὰ Μ. 36, 585. "Ὅρα καὶ ἐπιστ. τοῦ Γρηγορίου 51 καὶ 53, παρὰ Μ. 37, 105-109).

7. Ὁ Μ. Βασίλειος κατέλιπε συγγράμματα δογματικά, ἀσκητικά, παιδαγωγικά, λειτουργικά, μέγαν ἀριθμὸν Ὁμιλιῶν καὶ ἀριστοτεχνικῶς γεγραμμένων Ἐπιστολῶν. Ἡ τεραστία ἐντύπωσις καὶ ἡ ὠφελιμότης τῶν συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ Βασιλείου, εἰς πάντα ἀναγνώστην τῶν ἔργων του, ἀποδεικνύεται ἐκ τε τοῦ πλήθους τῶν χφφ, δι' ὧν παρεδόθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι διεσώθησαν σχεδὸν πάντα τὰ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ συνταχθέντα συγγράμματα, ἄνευ μάλιστα ἀλλοιώσεως τινος ἢ φθορᾶς. Τὸ μόνον, ὅπερ ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν εἶναι, ὅτι ἡ φήμη αὐτοῦ ἀκριβῶς εἴλκυσε πολλούς, ὥστε νὰ τολμήσουν ν' ἀποδώσουν εἰς τὸν σοφὸν ἄνδρα καὶ τινὰ συγγράμματα—πραγματείας τινάς, Ὁμιλίας καὶ Ἐπιστολάς—μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτόν. Θεωρηθῆτω

δὲ ὡς δυστύχημα τὸ γεγονὸς, ὅτι ἐλλείπει ἄχρι σήμερον συλλογικὴ ἔκδοσις τῶν ἔργων τοῦ σοφοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Πατρός, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν ἀπαιτήσεων τῆς φιλολογικο-κριτικῆς δεοντολογίας. Ἐξ ἄλλου ἀξιεπαίνος εἶναι ἡ προσπάθεια νεωτέρων Θεολόγων ἐκδόσεως μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν Νεοελληνικὴν τῶν Ἀπάντων τοῦ Μ. Βασιλείου (οἶμαι ἢ «Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων. Ἀπαντα τῶν Μεγάλων Πατέρων. Μεγάλου Βασιλείου ἅπαντα», Ἀθῆναι καὶ «Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Βασιλείου Καισαρείας τοῦ Μεγάλου Ἀπαντα τὰ ἔργα. Πατερικαὶ ἐκδόσεις». Θεσ/κη).

8. Ὁ Μέγας Βασίλειος δικαιούται πλεῖον παντὸς ἄλλου τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς, τῆς ἀποδιδομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Εὐχαΐτων Ἰωάννου τοῦ Μαυρόποδος (δεύτερον ἡμισυ ἰα' αἰ.), ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ συνταχθείσῃ Ἀκολουθίᾳ εἰς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας, νὰ ἀναγνωρίζηται ὡς «Ὁ ἰκ ο υ μ ε ν ι κ ὸ ς Δ ι δ ἄ σ κ α λ ο ς» καὶ «ο ὕ ρ α ν ο φ ἄ ν τ ω ρ»! Οὗτος παρέλαβε καὶ διεφύλαξεν ἀναλλοίωτον καὶ ἀδιάφθορον τὴν Ἱερὰν Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν περὶ τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κατωχύρωσε ταύτην διὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐρμηνείας τοῦ Τριαδικοῦ μυστηρίου διὰ τοῦ ὄρου «Μία φύσις ἐν Τρισὶν ὑποστάσεσιν». Ταῦτα πάντα διακηρττεῖ αὐτὸς ὁ μέγας τῆς Θεολογίας μύστης Βασίλειος, λέγων: «Πίστιν δὲ ἡμεῖς οὔτε παρ' ἄλλων γραφομένην ἡμῖν νεωτέραν παραδεχόμεθα, οὔτε αὐτοὶ τὰ τῆς ἡμετέρας διανοίας γεννήματα παραδιδόναι τολμῶμεν, ἵνα μὴ ἀνθρώπινα ποιήσωμεν τὰ τῆς εὐσεβείας ῥήματα· ἀλλ' ἄπερ παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα, ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμᾶς διαγγέλλομεν» (Ἐπιστ. 140). Καὶ ἐν ἐπιστ. 251 (Μ. 32, 200-201) λέγει: «Πίστις παρ' ἡμῖν οὐκ ἄλλη... ἀλλὰ μία καὶ ἡ αὐτὴ αἰεὶ. Ὡς γὰρ παρελάβομεν παρὰ τοῦ Κυρίου, οὕτω βαπτίζομεθα· ὡς βαπτίζομεθα, οὕτω πιστεύομεν· ὡς πιστεύομεν, οὕτω δοξολογοῦμεν, οὕτε χωρίζοντες Πατρός καὶ Υἱοῦ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, οὔτε προτιθέντες Πατρός, ἢ πρεσβύτερον εἶναι τοῦ Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα λέγοντες, ὡς αἱ τῶν βλασφημῶν γλώσσαι κατασκευάζουσι.

Τίς γάρ οὕτω τολμηρός, ὃς τὴν δεσποτικὴν παρωσάμενος νομοθεσίαν ἰδίαν τολμᾷ τοῖς ὀνόμασι τάξιν ἐπινοεῖν;».

9. Ἐκεῖνος δ' ὅστις ἐξετίμησεν εἶπερ τις καὶ ἄλλος τὴν συγγραφικὴν δεινότητα καὶ τὸ λογοτεχνικὸν κάλλος τῶν συγγραμμάτων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ὑπῆρξεν ὁ κριτικώτατος Πατριάρχης Φώτιος. Ἴδου αὐταῖς λέξεσι πῶς χαρακτηρίζει ὁ Φώτιος τὸν Θεολόγον συγγραφέα Βασίλειον: «Ἄριστος μὲν ἐν πᾶσι τοῖς αὐτοῦ λόγοις ὁ Μέγας Βασίλειος· λέξει γὰρ καθαρᾶ καὶ εὐσήμῳ καὶ κυρία καὶ ὅλως πολιτικῇ καὶ πανηγυρικῇ δεινός, εἴ τις ἄλλος, χρήσασθαι, νοημάτων τε τάξει καὶ καθαρότητι πρῶτος, ἀλλ' οὐδενός δεύτερος ἄδεται· πιθανότητος δὲ καὶ γλυκύτητος καὶ γε λαμπρότητος ἐραστῆς καὶ ῥέων τῷ λόγῳ καὶ ὡσπερ ἐξ αὐτοσχεδίου πηγάζων τὸ ῥεῖθρον. Καὶ τῷ πιθανῷ δὲ ἐπιτοσοῦτον ἦκεν ἀποκεχρημένος, ὡς εἴ τις πολιτικοῦ λόγου τοῦ αὐτοῦ λόγους παράδειγμα ἑαυτῷ θεῖη, ἔπειτα τούτους ἐκμελετῶη, μηδὲ τῶν εἰς τοῦτο συντελούντων δηλονότι νόμων ἄπειρος ὑπάρχων, οὐδενός αὐτὸν ἐτέρου δεήσασθαι οἶμαι, οὔτε Πλάτωνος οὔτε Δημοσθένους, οἷς οἱ παλαιοὶ ἐνδιατρίβειν προτρέπονται, εἰς τὸ πολιτικὸν τε καὶ πανηγυρικὸν ῥήτορα γενέσθαι» (Φωτ., Βιβλιοθήκη, κῶδ. 141, παρὰ Μ. 103, 420/1).

10. Ἐὰν δὲ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν, ἀφ' ἐνός μὲν τὸ βραχὺ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ Πατρὸς—ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον εἰς τὸ 49 ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἐχρημάτισεν ἐπισκοπος μόνις 8-9 ἔτη—, ἀφ' ἐτέρου δὲ οἱ συνεχεῖς αὐτοῦ ἀγῶνες κατὰ τε τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ τῶν ποικιλωνύμων αἰρετικῶν καὶ ἄλλων ἐχθρευομένων αὐτῷ· καὶ τέλος, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἢ φύσει ἀσθενικὴ κρᾶσις τοῦ ἀνδρός, ἀσφαλῶς ὁ μελετητῆς τῶν ἔργων του θὰ καταληφθῇ ὑπὸ ἔτι μεγαλυτέρας ἐκπλήξεως. Διότι θὰ θαυμάσῃ, δικαίως ἀξιολογῶν τὸν οὐρανοβάμονα πράγματι Ἐκκλησιαστικὸν Πατέρα, πλὴν τῆς σοφίας αὐτοῦ, καὶ τὸ ἦθος, τὴν παιδείαν, τὸ ἀκαταπόνητον τῆς ψυχῆς μεγαλεῖον, τὴν ἐν παντὶ εὐθυκρισίαν καὶ ὀρθοφροσύνην αὐτοῦ. Σὺν ἐπὶ τούτοις δὲ ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἱεράν συγκίνησιν ἀπὸ

τὴν ἐκτυπούμενην ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ βαθυτάτην εὐσέβειαν καὶ τὴν ἐκφραζομένην Ὀρθόδοξον πίστιν. Ἐκ τῶν στέρνων τοῦ ἱεροῦ ἀνδρός, ἅτινα πλήρη ἀγιότητος καὶ εὐγενῶν συναισθημάτων εἶναι, ἐκχύνεται ἀδιαλείπτως λόγος ἀπλοῦς, πρᾶος, φυσικός. Ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἀπαντᾷ τις ἐκπλήσσοσαν σοφίαν καὶ γνώσεις ἀπεράντους τῆς θύραθεν σοφίας καὶ Φιλοσοφίας, ἀλλ' οὐδαμοῦ κομπορρήμονα διάθεσιν ἢ ἐπίδειξιν. Ὑπῆρξε τόσο ἀριστος ψυχολόγος καὶ ψυχαναλυτῆς τῶν μαζῶν, ὥστε τὰς λέξεις καὶ τὰ διανοήματά του πλέκει μετὰ τηλικαύτης λεπτῆς εὐαισθησίας καὶ ἐλκυστικότητος, ὥστε γίνεται εἰς τοὺς πολλοὺς μὲν καὶ τοὺς μικρὰς μορφώσεως, καὶ νοητὸς καὶ εὐχάριστος, εἰς τοὺς ὀλίγους δὲ καὶ μεμορφωμένους θαυμαστός καὶ ὑπέροχος. Ἐνὶ λόγῳ σοφὸς καὶ ἄγιος!

11. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἔχει καὶ τὸ ἀπὸ Θεοῦ χάρισμα νὰ διδάσκῃ. Διότι εἶναι ἐν κυριολεξίᾳ Διδάσκαλος. Διδάσκαλος ἀρετῆς καὶ παιδείας. Διδάσκαλος διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, πάσης ἐποχῆς, ἀδιακρίτως τάξεως, κοινωνικῆς θέσεως, ἡλικίας, φύλου καὶ γένους. Εἶναι Διδάσκαλος κατ' ἐξοχὴν τῶν Νέων, τῶν ὀρεγομένων τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Παιδείας καὶ μορφώσεως. Αἱ σοφαὶ τοῦ σοφοῦ τούτου Πατρὸς καὶ Διδασκάλου παραινέσεις «Πρὸς τοὺς Νέους, ὅπως ἂν ἐξ Ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων», ἀληθῶς ἀνυπολόγιστον σπουδαιότητα προσλαμβάνουν διὰ τὴν σπουδάζουσιν Νεότητα, μάλιστα τὴν σήμερον ἡμέραν, ὅτε φαίνονται κλονιζόμενα τὰ βάθρα τῶν Ἰδεωδῶν καὶ τῶν Ἀξιῶν, ἅς τινες δραστηριότητος αἰῶνων Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος ὠκοδόμησε. Πολλάκις θέτω εἰς ἑμαυτὸν τὸ ἐρώτημα; Διατί ἡ Πολιτεία διαστάζει εἰσέτι νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὰ Σχολεῖα τὰ ἐκλεκτὰ κείμενα τῶν μεγάλων Μορφῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὡς π.χ. τοῦ σοφοῦ Βασιλείου; Ἀπὸ ἑνα σοφὸν διδάσκαλον τί δὲν θὰ εἶχον νὰ διδαχθοῦν οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι! Ἀπὸ τὴν σοφίαν του, τὸν λόγον· ἀπὸ τὴν παιδείαν του, τὸ ἦθος· ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν του, τὸ ὕψος· ἀπὸ τὴν ἀγιότητά του, τὴν ἀρετὴν· ἀπὸ τὴν ῥητορείαν του, τὸ κάλλος· ἀπὸ τὴν Θεολογίαν του,

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ*

Παναγιώτατε και Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, και Οἰκουμενικὸν Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελφὲ και συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν μετριότητος κύριε Δ η μ ἦ τ ρ ι ε, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερῆδιστα προσαγορεύομεν.

Ὅτε ὁ τῆς δόξης Κύριος διὰ φιλανθρωπίαν ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, ἡ κτίσις ἐπιγνοῦσα αὐτὸν ὕμνησεν ἐπιφανέντα. Τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν· τὰ δένδρα συνεκρότησαν τοῖς κλάδοις και οἱ ἄγγελοι καταγγέλλοντες τὴν θείαν και ὑπερφανεστάτην ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου ἐπιφάνειαν Αὐτοῦ εὐηγγελίζοντο τὴν μεγάλην χαρὰν τῆς Καινῆς και αἰωνίου Διαθήκης τῆς θείας Βασιλείας.

Ὡς τῆς Διαθήκης Χριστοῦ συνδιάκονοι και συνιερούργοι και τῆς ἐξ αὐτῆς χαρᾶς συγκληρονόμοι, εἰς αἶνον και δοξολογίαν ἐκκαλούμενοι τοῦ Ἐδεργέτου, στρέφομεν ἐπὶ τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ και εὐσήμεν ἑορτῇ τὴν καρδίαν ἡμῶν πρὸς τὴν Ὑμετέραν θειοτάτην και θεοτίμητον Παναγιότητα, τὸν τῆς ἁγίας Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προεδρεύοντα,

* Ὁμοῖα Γράμματα ἀπεστάλησαν και πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς Ὁρθοδόξους Πατριάρχας και τοὺς Ἀρχιεπισκοπῶν Ὁρθοδόξων Ἀutoκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

ἐφ' ᾧ τε τὰς Ὑμετέρας ὁσίας ἐπικαλεσάμενοι εὐχὰς ὑπὲρ ἑαυτῶν και τοῦ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας εὐσεβοῦς λαοῦ, ἀδελφοποθήτως ἐν τῷ τεχθέντι Σωτῆρι Χριστῷ κατασπασόμεθα τὴν Ὑμετέραν κορυφὴν και δι' αὐτῆς τὴν ἱερὰν χορείαν τῶν περὶ αὐτὴν ποιμένων τῆς Μεγάλῃς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας και ἡμῖν περιποθήτων ἀδελφῶν ἀρχιερέων και ἱερέων και σύμπαντα τὸν θεόλεκτον εὐσεβῆ αὐτῆς λαόν.

Εὐχόμεθα δ' ὅπως ἡ ὄντως Εἰρήνη ἡμῶν, Χριστός, εἰρηνεύῃ τὸν κόσμον, ὑπὲρ οὗ ἠνδρόκησεν ἐν σπηλαίῳ γεννηθῆναι, στερεοῖ τὰς ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας, κραταιοῖ Πνεύματι τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ἀγιάζῃ δι' αὐτῆς τὸν τῇ ποιμαντορίᾳ αὐτῆς πεπιστευμένον θεόλεκτον λαόν και ὁδηγῇ πάντας εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως και τὴν κοινωνίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἐπὶ δὲ τούτοις κατασπαζόμενοι τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα μετ' ἀγάπης και τῆς προσηκούσης τιμῆς ἐν τῷ δι' ἡμᾶς και τὴν ἡμῶν σωτηρίαν νηπιάσαντι Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ διατελοῦμεν,

Ἀγαπητὸς και ὀλοπρόθυμος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, πρόεδρος

τὴν πίστιν· ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν του, τὴν βεβαιότητα· ἀπὸ τὸν ἀνθρωπισμὸν του, τὸ φιλάλληλον· ἀπὸ τὴν διδασχὴν του, τὴν ἀλήθειαν· και γενικῶς, πάντα ὅσα χαρακτηρίζουν ἕνα ὑποδειγματικὸν διδάσκαλον ἀρετῆς και παιδείας!

Καιρὸς εἶναι πλέον, οἱ ἰθύνοντες τὰ τῆς Παιδείας νὰ σκεφθῶσι σοβαρῶς τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν ἀσκοῦν τὰ ἐκλελεγμένα κείμενα τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς και μορφώσεως τῶν Νέων, οἵτινες σήμερον ἀκριβῶς ἔχουν τὴν μεγαλυτέραν ἀνάγκην ἠθικῆς και θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως πρὸς συγκράτησιν ἀπὸ πάσης ὀλισθηρᾶς ἐκτροπῆς! Πρωτίστον δὲ καθῆκον τῆς Πολιτείας εἶναι νὰ μορφώσῃ τοὺς διδασκάλους ἐκείνους τῶν μαθητῶν, οἵ-

τινες ἔχουν πράγματι καταστῆ οἱ ἴδιοι ἐρασταί, ὄχι μόνον τῆς κατὰ κόσμον σοφίας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τῆς θείας και ἱερᾶς, ὡς ταύτην διδάσκουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας και πρῶτος πάντων ὁ Μέγας Β α σ ί λ ε ι ο ς, ὁ συνδυάζων κατὰ θαυμαστὸν τρόπον τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας τὴν χάριν και τῆς χριστιανικῆς κοσμοθεωρίας τὸ βάθος. Ὁ Μέγας Β α σ ί λ ε ι ο ς, οὐτινος, ὡς λέγει ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, «κάλλος μὲν, ἦν ἡ ἀρετὴ· μέγεθος δέ, ἡ Θεολογία· δρόμος δέ, τὸ ἀεικίνητον, και μέχρι Θεοῦ φέρον ταῖς ἀναβάσεσι· δύναμις δέ, ἡ τοῦ λόγου σπορὰ και διάδοσις» (Μ. 36, 584)!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας χάριν, ἔλεος, εἰρήνην ἀπὸ τοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ὁ φιλόνητος Θεός, ὑπερβαίνων πᾶσαν νοητὴν ὕψ' ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἔννοιαν φιλίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἄνθρωπος γίνεται. Καὶ ταυτοπροσωπεῖται, λοιπόν, ὁ ἀναρχος πρὸς τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν ἀνθρωπότητα, καὶ γενεαλογεῖται ὁ ἀγενεαλόγητος. Καὶ ἰδοὺ Χριστοῦγεννα ἔχομεν, καὶ ἐορτάζοντες ἐμβαθύνομεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς φιλονητίας.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Συνθρόνου τῆς φιλονητίας ταύτης Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ τελέσει τοῦ μυστηρίου τῆς μετουσιώσεως τοῦ ἄρτου εἰς σὰρκα τοῦ Λόγου, κηρύττομεν σήμερον πρὸς τὸ περὶ τὸ ἱερόν τοῦτο θυσιαστήριον ἐν τῇ βασιλίδι ταύτῃ Πόλει εὐσεβὲς ποιμνιον ἡμῶν, πρὸς ἅπαν τὸ ἀνά τὴν γῆν πληρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς σύμπασαν τὴν οἰκουμένην, τὴν φιλονητίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ καλοῦμεν τοὺς πάντας εἰς φιλονητίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο τῶν Χριστοῦγέννων εὐαγγελιζόμενοι ὑμῖν, τιμιώτατοι συμποιμένες καὶ προσφιλέστατα ἡμῖν τέκνα ἐν Κυρίῳ, Ὁρθόδοξοι, ἅπαντες Χριστιανοὶ καὶ πάντες ἄνθρωποι ἀνά τὸν κόσμον, λέγομεν:

Ἀπὸ τῆς φιλονητίας ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων. Ἀπὸ τῆς φιλονητίας ἡ ἐπὶ γῆς εἰρήνη. Ἀπὸ τῆς φιλονητίας ἡ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἡ ὑψίστη πράξις τοῦ Θεοῦ ὡς Δημιουργοῦ εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, τῆς εἰκόνας καὶ ὁμοιώσεως Αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν συγκεφαλαιοῦται, ὡς εἰς κορωνίδα, ἡ ὅλη ἔννοια καὶ ὁ ὅλος σκοπὸς τῆς ὅλης δημιουργίας. Ἐντεῦθεν, τὸ φιλόνητον τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου κείται. Τὸ ἐκ φιλίας, ἥτοι ἐξ ἀγάπης, εἰς ὕψος ἰδίας εἰκόνας δημιουργηθὲν οὐκ ἔστιν ἄλλως ἢ εἶναι ἀντικείμενον φιλίας εἰς τέλος. Ποιήσας ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» Αὐτοῦ, ἔταυτοπροσώπη-

σεν αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν. Ἐκτοτε, ὁ Θεός, ἀναζητῶν τὸν ἄνθρωπον, τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα, ἑαυτὸν ἀναζητεῖ. Μὴ ἀναγνωρίζων δὲ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὴν ἑαυτοῦ τελείαν εἰκόνα καὶ μὴ ἀνευρίσκων τὴν ὁμοίωσιν, διὰ γε τὴν παρεμβολὴν τῆς πτώσεως, ταυτοπροσωπεῖ ἑαυτὸν πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐκπεσόντος ἀνθρώπου καὶ ὁμοιοῦται πρὸς αὐτόν, παρεκτὸς ἀμαρτίας, ἵνα ἐπαναγάγῃ αὐτὴν εἰς τὴν θείαν ἀξίαν καὶ τὸ ἀρχαῖον κάλλος αὐτῆς.

Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ γίνεται, ὁ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται, καὶ σκηνεῖ ἐν ἡμῖν. Τοῦτο τῶν Χριστοῦγέννων τὸ μυστήριον, αὐτὴ τῆς φιλονητίας τοῦ Θεοῦ ἡ ἐξήγησις. Καὶ ἡμεῖς, ἀπὸ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐντεῦθεν, θεώμεθα τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Εἰς δόξαν Θεοῦ τὰ πάντα, καὶ ὁ ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτο δοξάζεται ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὑψίστοις ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐνανθρωπήσει. Τοῦτο δέ, θεῖον μυστήριον ἕτερον: Ὁ Δημιουργός, ὁ Παντοδύναμος, δοξάζεται ἐν ἐπιφανείᾳ ἀδυναμίας. Διὰ τοῦτο ἡ ὄντως ἐπὶ γῆς εἰρήνη: διότι κατ' ἀνθρωπίνως ὀξύμωρον ἔννοιαν, ἡ ἔδρα τῆς εἰρήνης δὲν κείται ἐν τῇ ἰσχύϊ, ἀλλ' ἐν τῇ φιλονητίᾳ, τῇ θεωρουμένῃ μὲν ἀδυναμίᾳ, ἀλλ' ὄντως οὕσῃ παντοδυναμίᾳ. Διὰ τοῦτο ἡ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία: οὐχὶ ἀπὸ τῆς παντοδυναμίας, οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἀνωθεν ἐπιβολῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλονητίας.

Τὰ Χριστοῦγεννα ἔρχονται, ἵνα ὑπομνήσωσιν ἡμῖν, ὅτι τὸ μέτρον τῆς ἀναφορᾶς καὶ τῆς σχέσεως τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν θεότητα, εἶναι ἡ θεία φιλονητία. Καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, ἡ σχέσις, ἡ ἀρμονία, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐδοκία τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτῆς ταύτης πρὸς ἑαυτήν, εἶναι ὑπόθεσις φιλονητίας.

Ἡ ὑπόμνησις αὐτὴ ἔρχεται ἐπείγουσα ἐν καιρίᾳ στιγμή τοῦ βίου τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος.

Διανύομεν ἕκτακτον ἐποχὴν τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κόσμος λατρεύει τὴν παντοδυναμίαν καὶ ἐλπίζει ἐπ' αὐτὴν καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀναμένει τὴν λύσιν τῶν ζωτικῶν αὐτοῦ προβλημάτων. Ὁ κόσμος, παρὰ τὴν μακραίωνα πικράν αὐτοῦ ἱστορικὴν πείραν, ἐξακολουθεῖ νὰ πρεσβεύῃ τὸ παραχημένον ἀξίωμα «ἐὰν θέλῃς εἰρήνην, παρασκευάσον πόλεμον». Ὁ κόσμος, ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, ἀνέχεται τὴν ἀπανθρωπίαν, τὴν ἐξουθένωσιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, τὴν παραβίασιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῶν θερησκευτικῶν ἐλευθεριῶν, τὴν πείναν καὶ τὴν ἐν γένει ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1974

Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μετὰ παντὸς τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καλοῦ-
μεθα καὶ πάλιν νὰ συμπάλωμεν μετὰ τῶν Ἀγγέλων
τὴν πανηγυρικήν Θεϊάν διακήρυξιν τῆς λήξεως τῆς
ἀπ' αἰῶνος ἀγωνιώδους λυτρωτικῆς προσμονῆς τοῦ
ἀνθρώπου:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ὁ οὐράνιος χαρμόσυνος ὕμνος πολλὴν ἐνε-
στάλαξε παρηγορίαν εἰς τὰς ἐκ τοῦ ἠθικοῦ καμάτου
παραπαιούσας ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις, ὅτε τὸ μήνυμα
τῆς σαρκώσεως τοῦ ἀναμενομένου Λυτρωτοῦ διε-
σαλπίσθη κατὰ τὴν Ἁγίαν ἐκείνην Νύκτα τῆς Βη-
θλεέμ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης· ἀλλὰ δὲν εἶναι
ὀλιγώτερον πολῦτιμον τὸ μήνυμα τοῦτο καὶ διὰ τὴν
ἐν βαρυτάτῳ ἠθικῷ χειμῶνι διαβιοῦσαν σύγχρονον
ἀνθρωπότητα.

Ἐν μέσῳ ἐνὸς τοιοῦτου κόσμου, μὴ ἀφισταμένου
ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς κοσμοκρατορίας τοῦ Καίσαρος Αὐ-
γούστου, ὁ Χριστὸς γεννᾶται ἐφέτος. Πρόσφυξ με-
ταξὺ τῶν προσφύγων. Ἀπατρις μεταξὺ τῶν ἀπα-
τρίδων. Γαλακτοτροφούμενος ὑπὸ τῆς Παρθένου Μα-
ρίας, πεινώσης μεταξὺ τῶν ἐπὶ γῆς ἑκατομμυρίων
πεινῶντων. Γυμνὸς μεταξὺ τῶν ἑκατομμυρίων γυ-
μνῶν τῆς γῆς. Διωκόμενος ἀπὸ τὴν σπάθην τοῦ Ἡ-
ρώδου, μάλιστα δέ, εἰς χλευασμὸν, ὑπὸ διεθνεῖς ἐγ-
γήσεις, ἐν μέσῳ ὅλων τῶν ἀδίκως διωκομένων.

Ἐν τοιαύτῃ ἀπὸ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Με-
γάλης Ἐκκλησίας θεωρῆσει καὶ συσχετήσῃ τῶν ἐφε-
τεινῶν Χριστουγέννων πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν κατά-
στασιν τοῦ κόσμου, ἐν βαθυτάτῃ συναισθήσει τοῦ ἱε-
ροῦ ἡμῶν χρέους ὡς ποιμένος καὶ εὐαγγελιστοῦ, κα-
λοῦμεν πρῶτον ἡμᾶς αὐτούς, καὶ εἶτα τοὺς ἀνθρώ-
πους ἅπαντας, ἀνεξαρτήτως χριστιανικοῦ δόγματος,
ἀνεξαρτήτως θρησκευματος καὶ φυλῆς, εἰς ἱερὰν θεω-
ρίαν, κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην νύκτα, καὶ, περαιτέρω,
εἰς βίωσιν τῆς ἐν Βηθλεέμ ἐπιφανείσης φιλανθρωπίας
τοῦ Θεοῦ.

Παρὰ τοὺς διαρρεύσαντας χριστιανικοὺς αἰῶ-
νας, ἐν μέσῳ χειμῶνι θαλασσοποροῦμεν, μὴ κατα-
ξιοθέντες εἰσέτι νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ μυστικὸν Σπή-
λαιον τῆς Βηθλεέμ, ἵνα, ὡς οἱ Μάγοι, ἐν ἀγνότητι
ψυχῆς καὶ καρδίας, προσκυνοῦντες τὸν Σωτῆρα τοῦ
κόσμου, ἀποδεχθῶμεν ἀξίως τὴν εὐλογίαν τῆς ψυ-
χικῆς ἡμῶν ἀνατάσεως ἀπὸ τοῦ βορβόρου τῆς ἀμαρ-
τίας. Διότι οὐχὶ ἄπαξ, δυστυχῶς, εὐρέθη εἰς τὸ χεῖλος
τοῦ ἀφανισμοῦ, ἐξ αἰτίας φρικτῶν εἰς μέσα ἀλληλο-
εξοντώσεως πολέμων, ἢ ἀνθρωπότης, δι' ὃ καὶ
«κλαίουσα ἔκλαυσεν ἐν νυκτὶ καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς
ἐπὶ τῶν σιαγόνων αὐτῆς καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ παρα-
καλῶν αὐτήν», ὡς ἐθρήνει ὁ Προφήτης Ἱερεμίας
ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἱερουσαλὴμ (Θρ. Ἱερ. α', 2).
Ναί! ὁσάκις τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀνθρωπίνης κακίας
ἐπισωρεῖονται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, οὐδεμία κο-
σμικὴ δύναμις δύναται νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀνθρώ-
πινον πόνον, ὡς ὁ Προφήτης προειδοποίησε!

Μήπως παρόμοιόν τι φοβερὸν δὲν συμβαίνει
καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας; Μυριάδες ἀθῶων ἀνθρωπί-
νων ὑπάρξεων ἀφανίζονται καὶ λαοὶ ἐξολοθρευόν-
ται ἐξ αἰτίας ἀδικαιολογητῶν πολέμων. Τὸ δὲ ἐγγι-
στα πρὸς ἡμᾶς, ὁ τὰς καρδίας τῶν πανελλήνων
πλήσσω θρήνος ὑπερδιακοσίων χιλιάδων κλαιόν-
των Κυπρίων ἀδελφῶν ἡμῶν, οἵτινες ἀναιτίως ἀπὸ
τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην ἐρρίφθησαν εἰς τὸ

Ἐν τῇ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ ἡ σωτηρία τοῦ
ἀνθρώπου. Ἐν τῇ φιλανθρωπία τοῦ ἀνθρώπου ἡ διέ-
ξοδος, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐδοκία τοῦ κόσμου. Καὶ ἀπ'
αὐτῶν ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ.

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν
ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β' 14).

Ἐν τῷ συνθήματι τούτῳ ἀπὸ τοῦ αἰωνοβίου
τούτου Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ
Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κηρύττομεν ἀπάσῃ τῇ Οἰκου-
μένῃ τὸ ἀνατέλλον ἔτος 1975 «Ἔτος Φιλανθρωπίας»,
καὶ τοιοῦτον εὐχόμεθα τοῦτο τῷ κόσμῳ παντί, εἰς
εὐαγγελισμὸν αὐτῷ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, «τοῦ
καταλλάξαντος ἡμᾶς ἑαυτῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ
δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς» (Β' Κορ.
ε' 18), εἰς καταλλαγὴν τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους,
καὶ εἰς δόξαν τοῦ ἐν Βηθλεέμ τεχθέντος Φιλανθρώπου
Θεοῦ, Οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος μετὰ πάντων.
'Αμήν.

Χριστούγεννα τοῦ 1974

† Ὁ Κωνσταντ.νουπόλεως ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα

τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἐπάρχουν γεγονότα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα παραμένουν εἰς τὴν μνήμην μας διὰ παντὸς ἀνεξίτηλα.

Γεγονότα δέ, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἐκλεκτῶν, εὐγενῶν ἐκδηλώσεων φιλαλληλίας, οὐ μόνον δὲν λησμονοῦνται, ἀλλὰ, ὡς ἀποτελοῦντα λαμπρὰ φωτεινὰ σημεῖα ψυχικῶν ἐξάρσεων, ἀποβαίνουν φάροι διαλάμποντες καὶ φωτίζοντες τὰς ὁδοὺς τῆς ἀνθρωπίνης πορείας.

Ἔτσι καὶ ἐγὼ μὲ πάλουσαν τὴν καρδίαν μου ἐκ βαθυτάτης συγκινήσεως ἔκθαμβος ἵσταμαι πρὸ τοῦ φωτοβόλου ψυχικοῦ μεγαλείου σας, τὸ ὁποῖον ἀπεκαλύφθη ἐνώπιόν μας, διὰ τῆς ἀνταποκρίσεως ὅλων σας εἰς τὴν πατρικὴν μου παράκλησιν πρὸς συνεισφοράν σας τόσοσιν εἰς τὸν ἕρανον τῆς «Ἡμέρας τῆς

πέλαγος τῶν θλίψεων, εὐρεθέντες ἐν ἀτιμώσει, ἐν σφαγαῖς, ἐν στερήσει καὶ ἀνέστιοι, πεινώντες καὶ γυμνητευόντες, ὑπὸ τὰς ἐμπαικτικὰς πομπώδεις ἀποφάσεις τῶν παγκοσμίων Ὄργανισμῶν!

Ἀλλὰ παρὰ τὴν Φάτνην τοῦ Θεοῦ Βρέφους ἐν εὐλαβείᾳ προσευχομένη, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἡ πάσχουσα εἰσέτι χριστιανικὴ οἰκουμένη, μυχιαίτατα αἰσθάνεται τῆς παρηγορίας τὸν ἤχον, ἐκ τοῦ Σπηλαίου ἀναδύομενον, ὅτι τὰ δεσμὰ τῆς κατάρας διερράγησαν καὶ ὁ νέος Ἀδὰμ ἐν τῇ Σαρκώσει τοῦ Θεοῦ Λόγου Ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων ἀνατέλλει, ὡς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, καὶ Αὐτὸς ρύσεται τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐκ χειρῶν ἀλλοτρίων.

Διότι εἶναι ἀνερμήνευτος καὶ ἀστείρευτος ἡ φιlanθρωπία τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐκένωσεν ἑαυτόν, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἄνθρωπος γενόμενος, ἵνα ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας ἐλευθερώσῃ. Εἰς τὴν φιlanθρωπίαν τοῦ Θεοῦ ὀφείλομεν καὶ τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν καὶ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἐμπνευσμένον Αὐτοῦ ἐφετεινὸν ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις μῆνυμα ἀναπτύσσει ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμηνικός Πατριάρχης κ. Δημήτριος Α', κηρύσσων τὸ 1975 ἔτος φιlanθρωπίας.

Ἀγάπης», ὅσον καὶ εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐφοδίων ὑπὲρ τῶν δοκιμαζομένων Κυπρίων ἀδελφῶν μας.

Τὸ πλῆθος τῶν ὑπὲρ τῆς Κύπρου μας συγκεντρωθέντων πάσης φύσεως ἐφοδίων ὑπολογίζεται εἰς ἄξιαι πολλῶν ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ὥστε νὰ μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι εἰς βαθμὸν μέγαν θὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς Κυπρίους πρόσφυγας. Ὁ δὲ ἕρανος τῆς Ἀγάπης ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν.

Ἡ πάμπλουτος αὐτὴ εἰς αἰσθήματα ἀλληλεγγύης ἐκδήλωσις ὅλων σας, ἀδελφοί μου, δὲν ἐκτιμᾶται μόνον ὡς πρὸς τὴν ὕλικήν ὄψιν τῆς προσφορᾶς σας, εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τῆς ὀλοψύχου συμπαραστάσεώς σας, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἀποδεικνύει, πὼς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς τῆς ζωῆς του γνωρίζει νὰ προσφέρεται ἡρωϊκῶς εἰς θυσίας, αἱ ὁποῖαι καταγράφονται εἰς τὰς χρυσὰς σελίδας τῆς ἱστορίας του.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κολακεύσω τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐμπρακτον ἀγάπην σας, ἀλλὰ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι αἰσθάνομαι ἀνείπωτον πατρικὴν ἐγκαύχησιν, διότι καταξιούμαι νὰ εἶμαι πνευματικὸς ἡγέτης ἐνὸς τοιοῦτου λαοῦ.

Μετὰ τῆς πεπνυμένης ταύτης τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας Κορυφῆς καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμπορευομένη συνευχεταί, ὅπως, ἐπὶ βαθυτέρα κατανοήσει τοῦ νοήματος τῆς Θεῆς φιlanθρωπίας καὶ ἐπὶ προβολῇ αὐτῆς ἐπὶ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου, καταστῆ βίωμα ἡ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων φιλαλληλία, ἀλληλεγγύη καὶ ἀγάπη.

Ἴδού, νῦν, καιρὸς ἡγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν· ἐν κυμβάλοις ἠχήσωμεν καὶ ἐν ᾠδαῖς ψαλοῦμεν ἐόρτια ἕσματα, ἐπὶ τῇ ἀνερμηνεύτῳ Συλλήψει καὶ τῇ ἀνεκφράστῳ Γεννήσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Οὗτος, ὡς τὸ Φῶς τὸ τῆς Γνώσεως, θὰ ἀποβῆ ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὴν πολυπόθητον εἰρήνην.

Ἀκολουθήσωμεν, λοιπὸν, ἐνθα ὀδεύει ὁ Ἀστήρ!

Τὸ λαμπρὸν ὑπέργειον φῶς του ἄς διαλύσῃ τὰς θλιβεράς σκέψεις τοῦ παρόντος καὶ ἄς φωτίσῃ τὰ βήματα ὅλων ἡμῶν, πορευομένων πρὸς Βηθλεέμ, ἵνα ὑπὲρ τὴν ὕλην ἐν πνεύματι προσκυνήσωμεν νοερώς τὴν Θεῖαν Φάτνην, συνορτάζοντες τὸ χαρμόσυνον γεγονός, «ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ».

Μετὰ θερμῶν πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Η ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ*

Τὸ Μαθητολόγιον.

Τὸ Μαθητολόγιον τῆς ἐπὶ πέντε σχολικὰ ἔτη λειτουργήσας ἐν Χαλκίδι Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς διεσώθη, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου Χαλκίδος, συμπεριληφθὲν ἀνωτέρω εἰς τὴν μελέτην ταύτην. Τὸ Μαθητολόγιον ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο χαρτοδετημένα τετράδια (30 X 20). Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν περιλαμβάνονται τὰ ὀνόματα καὶ αἱ λοιπαὶ πληροφορίες μετὰ τῶν «Πρωτοκόλλων ἐξετάσεων» τῶν μαθητῶν τῶν σχολικῶν ἐτῶν 1922, 1927 - 1928, 1930 - 1931 καὶ 1936, εἰς δὲ τὸ δεύτερον περιλαμβάνονται αἱ ἀνωτέρω πληροφορίες αἱ ἀφορῶσαι εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ τελευταίου σχολικοῦ ἔτους τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς, ἴτοι τοῦ 1937 - 1938. Ἐκ τοῦ Μαθητολογίου γνωστοποιεῖται, ὅτι κατὰ μὲν τὸ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 520 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24-25 τεύχους.

Καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινός, ὡς Χριστιανός καὶ ὡς Ἑλληνα καὶ ὡς Ἱεράρχης, ἐμφοροῦμαι ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς τῆς πατρίδος μας ταύτη πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀνταπόκρισις, ὡς ἡ ἰδική σας· δηλαδή, δόσις, προσφορά, θυσία.

Ἔτσι ἐδέχθην τὴν πρόσκλησιν τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας ν' ἀναλάβω τὴν θέσιν τοῦ Προκαθημένου ἐν αὐτῇ, ἐνῶ ἐγνώριζον καλῶς τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκετο τότε ἡ Πατρίς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀντιξοότητες, ποὺ καθιερῶντος ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία.

Ἴδου διατί σᾶς ἐτόνισα ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἄμετρος συγκίνησις μὲ διακατέχει ἀπὸ τὴν διάθερμον ἐκδήλωσίν σας πρὸς συμμετοχὴν εἰς κάθε ἀγαθὴν συνέργειαν πρὸς τὸ γενικὸν τῆς κοινωνίας μας καλόν.

Διεπίστωσα, ὅτι ἀποκαλύπτεται ἡ ταυτότης τῶν συναισθημάτων τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου· ὅτι ἐνδίδομεν ὅλοι εἰς ἐμπρακτον διάθεσιν, ὅσακις ἡ ἀγαπημένη μας Πατρίς μᾶς καλεῖ εἰς προσκλητήρια ἐξάρσεων.

Σᾶς εὐχαριστῶ, λοιπόν, διότι ἀπεδείξατε, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἰς κάθε περίπτωσιν ἐθνικῶν κραδασμῶν καὶ κινδύνων καὶ ἀναγκῶν, καταπορφυρούμενοι καὶ τηκόμενοι εἰς τὴν χοάνην τῆς θυσίας ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀπὸ ἄτομα μεμονωμένα ἀποβαίνομεν ἐνιαῖος χαλύβδινος ἄξων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος.

πρῶτον σχολικὸν ἔτος τῆς περιοδικῆς λειτουργίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς ἐφοίτησαν 21 μαθηταί, κατὰ τὸ δεύτερον 13, κατὰ τὸ τρίτον 9, κατὰ τὸ τέταρτον 13, καὶ κατὰ τὸ πέμπτον 12, ἴτοι συνολικῶς 68 μαθηταί ἐδιδάχθησαν εἰς τὴν ἐν λόγῳ Σχολῇ, λαβόντες ἅπαντες Ἀπολυτήριον καὶ καταλαβόντες ἀκολούθως μετὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν ἐφημεριακάς θέσεις, ἤδη ἐν τῷ Μαθητολόγιῳ ἀναγραφομένης εἰς εἰδικὴν στήλην, ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1927 - 1928, τῆς ὀνομασίας τῆς ἐνορίας, ὑφ' ἧς ἕκαστος ἐπρόταθη, κατὰ τὴν τότε ἰσχύουσαν νομοθεσίαν.

Τὸ Μαθητολόγιον, ἅπασαι αἱ σελίδες τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς Ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου Κωνσταντίνου, δημοσιεύεται ἐνιαῦθα διὰ πρώτην φοράν, ὡς βεβαίως καὶ τὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου Χαλκίδος προη-

Καὶ τώρα ἀκόμη, εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ νέου ἔτους, ἐγκαταλείπομεν ἕνα πρόσφατον παρελθόν, βεβαρημένον ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων δι' ἔργων κατακρίτων, διὰ τὰ ὁποῖα ὑπεύθυνοι εἶναι, δυστυχῶς, οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς.

Μετὰ ἀπὸ τοὺς δύο τελευταίους φοβεροὺς παγκοσμίους πολέμους, οἱ ὁποῖοι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ὑπεσχέθησαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν πολυπόθητον εἰρήνην καὶ δικαιοσύνην πρὸς ἐπικράτησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τούτου, γινόμεθα θεαταὶ τῶν πλέον καταπτύστων πράξεων εἰς βάρος ἀνυπερασπίστων λαῶν.

Ἄλλ' ἐν μέσῳ τοιούτων θλιβερῶν καταστάσεων, ἀποτελοῦν φωτεινάς σελίδας, ὅσα ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ προσφέρει εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ὑψίστων ἐθνικῶν ἀναγκῶν.

Ἀδελφοί μου,

Ἐδώσατε ἕνα ἀκόμη γνήσιον ἑλληνικὸν «παρόν».

Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν καὶ εὐχομαι ὁ Κύριος τῶν αἰῶνων νὰ καταστήσῃ διὰ τὴν Ἑλλάδα μας καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς τὸ νέον ἔτος εὐλογημένον, εἰρηνικὸν καὶ εὐτυχές.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

γουμενως. Ὡς τὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου, οὕτω καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς, περιέχει τὰ ὀνόματα, τὰ ἐπίθετα καὶ ἄλλα στοιχεῖα τῶν μαθητῶν καὶ παρατηρήσεις κατὰ στήλας γεγραμμένα, ὡς εἶθισται διὰ τὰ Μαθητολόγια ἐν γενεῖ. Ὡς δὲ κατὰ τὴν ἀνωτέρω καταχώρισιν τοῦ Μαθητολογίου τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου Χαλκίδος, ἀνεγράφησαν οὐκὶ κατὰ στήλας τὰ εἰς τοὺς μαθητὰς ἀφορῶντα στοιχεῖα, ἀλλὰ συνεχομένως μετὰ τὸ ὄνομα ἐκάστου ἐξ αὐτῶν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου Μαθητολογίου τῆς Σχολῆς ἅπαντα τὰ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτῆς ἀφορῶντα καταχωρίζονται συνεχομένως, καὶ ἐπὶ πλέον δημοσιεύονται εἰς τὰ οἰκεία μέρη, ἤτοι εἰς τὸ τέλος τοῦ Καταλόγου τῶν μαθητῶν ἐκάστου σχολικοῦ ἔτους, καὶ τὰ «Πρωτόκολλα ἐξετάσεων» τῶν μαθητῶν, κατ' ἀντιγραφὴν.

Τὸ Μαθητολόγιον ἔχει ὡς ἀκολουθῶς. Μετὰ τὸν αὐξοῦντα ἀριθμὸν ἀναγράφονται πληροφορίαι διὰ τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ μαθητοῦ, τὸν τόπον γεννήσεως, τὸ ἔτος γεννήσεως, τὴν χρονολογίαν ἐγγραφῆς καὶ τὰ μορφωτικὰ προσόντα αὐτοῦ¹⁰⁴. Ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις εἰς τὸ τέλος ἐκάστου σχολικοῦ ἔτους καταχωρίζεται τὸ «Πρωτόκολλον ἐξετάσεων» τῶν μαθητῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς κρίσεως αὐτῶν ὡς ἀξίων λήψεως Ἀπολυτηρίου ἐκ τῆς Σχολῆς.

Πρῶτον Σχολικὸν ἔτος 1922¹⁰⁵.

1. Γεώργιος Δ. Γκόρος. Πετριά τῆς Δήμου Ταμυνέων. 1874. Μάρτιος 1, 1922. Ὑποδιδάσκαλος. Ἡλικία 48. Καλῶς 6. Κοσμιωτάτη.

2. Γεώργιος Θ. Γεωργιάδης. Αὐλωνάριον τῆς Δήμου Αὐλώνας. 1878. Μάρτιος 1, 1922. Ἐνδεικτικὸν πρώτης τάξεως Γυμνασίου. Ἡλικία 44. Πάνυ καλῶς 8. Κοσμιωτάτη.

3. Παναγιώτης Κ. Καλαμπαλίκης. Κρηιάνοι τῆς Δήμου Κοτυλαίων. 1887. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 35. Κάλλιστα 9. Κοσμιωτάτη.

104. Σημειωτέον, ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως ἀναγραφῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐπιθέτων τῶν μαθητῶν, εὐθὺς μετὰ τὰ στοιχεῖα ταῦτα, καταχωρίζονται ἡ ἑαυτολογία καὶ ἡ διαγωγή ἐκάστου μαθητοῦ ἢ ἀναγραφομένη μετὰ τὸ «Πρωτόκολλον ἐξετάσεων» εἰς τὸ Μαθητολόγιον.

105. Αἱ ἐν ἀρχῇ ἐκάστου τῶν πέντε σχολικῶν ἐτῶν λειτουργίας τῆς Ἐκκλησ. Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς ἐνδείξεις Πρῶτον κ.λ.π. Σχολικῶν ἔτος δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ Μαθητολόγιον, καὶ τίθενται ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ δημοσίευσί αὐτοῦ πρὸς ἐναρμόνισιν μετὰ τὰς τοιαύτας τοῦ ἀνωτέρω καταχωριζομένου Μαθητολογίου τοῦ Ἱερατικοῦ Σχολείου Χαλκίδος.

4. Νικόλαος Ἰω. Ἀμπελιώτης. Κακολύριον τῆς Δήμου Κοτυλαίων. 1885. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 37. Πάνυ καλῶς 7 4/6. Κοσμιωτάτη.

5. Χρῖστος Παπαγρηγορίου. Πετριά τῆς Δήμου Ταμυνέων. 1893. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 29. Καλῶς 6 5/6. Κοσμιωτάτη.

6. Χρῖστος Εὐστ. Βρέτος. Παπάδες τῆς Δήμου Νηλέως. 1880. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 42. Πάνυ καλῶς 8. Κοσμιωτάτη.

7. Κωνσταντῖνος Ἰω. Κότσιφας. Δοκὸς Δήμου Χαλκιδέων. 1891. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 31. Πάνυ καλῶς 8. Κοσμιωτάτη.

8. Δημήτριος Θ. Παναγιώτου. Τσοῦκα τῆς Δήμου Νηλέως. 1875. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 47. Πάνυ καλῶς 8. Κοσμιωτάτη.

9. Νικόλαος Ἰω. Μπάλας. Παγώντας τῆς Δήμου Κηρέως. 1890. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 32. Πάνυ καλῶς 7 4/6. Κοσμιωτάτη.

10. Ἰωάννης Κ. Μαλαντάρης. Ἀμέλαντες τῆς Δήμου Νηλέως. 1890. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 32. Πάνυ καλῶς 7 4/6. Κοσμιωτάτη.

11. Σταμάτιος Σ. Δημητρίου. Αἰδηψὸς τῆς Δήμου Αἰδηψίων. 1882. Μάρτιος 1, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 40. Πάνυ καλῶς 8 2/6. Κοσμιωτάτη.

12. Πέτρος Γεωργ. Πρέκας. Καρτεράδιον Θήρας. 1882. Μάρτιος 13, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 40. Καλῶς 7. Κοσμιωτάτη.

13. Ἀναστάσιος Κ. Παπακωνσταντῖνου. Κοκκινομηλιά τῆς Δήμου Ἰοπιάς. 1879. Μάρτιος 15, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 43. Καλῶς 7. Κοσμιωτάτη.

14. Ἰωάννης Ἀθ. Παπαθανασίου. Μηλεαὶ τῆς Δήμου Ἰοπιάς 1877. Μάρτιος 15, 1922. Δημοδιδάσκαλος. Ἡλικία 45. Πάνυ καλῶς 8. Κοσμιωτάτη.

15. Δημήτριος Κ. Λολακᾶς. Ἀλιβέριον. 1889. Μάρτιος 15, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 33. Πάνυ καλῶς 8. Κοσμιωτάτη.

16. Εὐστάθιος Ἀθ. Τσελίκας. Κοκκινομηλιά. 1885. Μάρτιος 15, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 37. Πάνυ καλῶς 8 3/6. Κοσμιωτάτη.

17. Δημήτριος Εὐστ. Φυλλιώτης. Γιάλτρα. 1885. Μάρτιος 15, 1922. Ἐνδεικτικὸν Α' τάξεως Γυμνασίου. Ἡλικία 37. Πάνυ καλῶς 8 2/6. Κοσμιωτάτη.

18. Γεώργιος Ἀθ. Λουκαδάκης. Μύτικας. 1883. Μάρτιος 15, 1922. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 39. Καλῶς 7. Κοσμιωτάτη.

19. Ἀγγελῆς Γ. Παπακηρύκου. Στενή. 1894. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 28. Πάνυ καλῶς 8 1/6. Κοσμιωτάτη.

20. Ἰωάννης Κηρύκου Σταμιλός. Ὀριον. 1884. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 38. Καλῶς 6 4/6. Κοσμιωτάτη.

21. Νικόλαος Ἀθ. Ντούρμας. Στενή. 1904. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἡλικία 18. Πάνυ καλῶς 8. Κοσμιωτάτη.

Ἐνεγράφησαν ἐν ὄλῳ μαθηταὶ εἴκοσι καὶ εἰς ἄριθ. 21.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 20 Ἰουνίου 1922.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς

Ἀρχιμ. Βασίλειος Κωνσταντίνου.

Τ.Σ.¹⁰⁶.

Ἐθεωρήθη τῆ 28 Ἰουνίου 1922.

Ὁ Τοποτηρητὴς Χαλκίδος καὶ Καρυστίας

† Ὁ Θεῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος

Τ.Σ.¹⁰⁶.

106. Σημειωτέον, ὅτι ἡ παρὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς σφραγὶς φέρει εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τὸν Βασιλικὸν θυρεὸν καὶ περὶ αὐτοῦ ἀναγράφονται αἱ λέξεις «Προπαρασκευαστικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ ἐν Χαλκίδι». Ἡ παρὰ τὴν ὑπογραφήν δὲ τοῦ Τοποτηρητοῦ σφραγὶς φέρει καὶ αὐτὴ εἰς τὸ μέσον τὸν Βασιλικὸν θυρεὸν καὶ περὶ αὐτοῦ ἀναγράφονται αἱ λέξεις «Ἐπισκοπὴ Χαλκίδος καὶ Καρυστίας». Καὶ ἡ μὲν σφραγὶς τῆς Σχολῆς ἔμεινεν ἢ αὐτὴ καθ' ἅπαντα τὰ πέντε ἔτη τῆς περιοδικῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1922 μέχρι τοῦ 1938. Ἡ δὲ σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, τυπωμένη παρὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Μητροπολίτου Χαλκίδος, ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1927 - 1928 κ. ἔξῃς φέρει περὶ αὐτῆς τὴν ἔνδειξιν «Ἱερὰ Μητρόπολις Χαλκίδος», δοθέντος ὅτι ἐν ἔτει 1922 ἐπανασυνεστήθη ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου.

Πρωτόκολλον ἐξετάσεων.

Ἐν Χαλκίδι σήμερον τὴν 28ην μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1922 ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς Χαλκίδος καὶ Καρυστίας, Ἐπισκόπου Θεῶν καὶ Λεβαδείας Συνεσίου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου Κωνσταντίνου, τοῦ διδάξαντος καθηγητοῦ Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Μαραγκουδάκη, τοῦ ἑτέρου διδάξαντος μουσικοδιδασκάλου Δημητρίου Ἀνδρέου ἀπόντος ἅτε ἀπουσιάζοντος εἰς Ἀθήνας, προσήλθον κληθέντες κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν πάντες οἱ ἐν τῷ παρόντι Μαθητολογίῳ καὶ ὑπὸ αὔξοντα ἀριθμὸν 1 - 21 ἐγγραφέντες νομίμως εἴκοσι καὶ εἰς μαθηταὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς τῆς παρὰ τῆ Ἐπισκοπῆ Χαλκίδος καὶ Καρυστίας λειτουργησάσης κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ παρόντος ἔτους 1922, καὶ ὑποστάντες εἰς πάντα τὰ κατὰ τὸν Νόμον 2677 καὶ τὸ ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου 1921 Β. Διάταγμα διδαχθέντα ἐν τῇ Σχολῇ μαθήματα τὴν νόμιμον δοκιμασίαν, ἠξιώθησαν τῶν εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα ἀναγεγραφομένων βαθμῶν καὶ ἐκρίθησαν ἄξιοι ἀπολυτηρίου πιστοποιητικοῦ πάντες.

Μεθ' ὃ συνετάγη τὸ παρὸν καὶ ὑπεγράφη.

Ὁ Τοποτηρητὴς Χαλκίδος καὶ Καρυστίας

† Ὁ Θεῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος

Ὁ Διευθυντὴς

Ἀρχιμ. Βασίλειος Κωνσταντίνου

Οἱ Καθηγηταὶ

Ἀρχιμ. Διονύσιος Μαραγκουδάκης. Δημ. Ἀνδρέου¹⁰⁷.

Δεύτερον Σχολικὸν ἔτος 1927 - 1928.

1. Βασίλειος Παπανικολάου. Σέττα. 1886. Νοέμβριος 1, 1927, Δημοδιδάσκαλος. Σέττα¹⁰⁸. Καλῶς 6. Ἱεροπρεπής.

107. Εἰς τὰς ἐπομένας δύο σελίδας ἀναγράφεται ὁ «Γενικὸς ἔλεγχος προόδου καὶ ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τῆς Προπαρασκευαστικῆς Σχολῆς Χαλκίδος κατὰ τὸ Α' ἐξάμηνον 1922», καὶ καταχωρίζονται οἱ βαθμοὶ τῶν εἰρημένων 21 μαθητῶν εἰς τὰ μαθήματα: Ἱερὰ Κατήχησις, Ἑρμηνευτικὴ, Λειτουργικὴ - Ποιμαντικὴ, Κανονικὸν Δίκαιον, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, Μουσικὴ. Ὁ ὀλικὸς βαθμὸς καὶ διαγωγή δι' ἕνα ἕκαστον τῶν μαθητῶν ἀνεγράφη ἀνωτέρω μετὰ τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα. (Βλέπε καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 104 ὑποσημείωσιν).

108. Σημειωτέον, ὅτι μετὰ τὴν στήλην προσόντων τοῦ μαθητοῦ, καθ' ἅπαντα τὰ ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ τούτου ἔτους 1927 - 1928 σχολικὰ ἔτη λειτουργίας τῆς Σχολῆς, ἀναγράφεται εἰς εἰδικὴν στήλην τοῦ Μαθητολογίου τὸ ὄνομα τῆς «Ἐνορίας ὑπ' ἧς ἐπροτάθη» ὁ μαθητής.

2. Ἀθανάσιος Ἰω. Σιδεράκης. Μετόχιον. 1891. Νοέμβριος 1, 1927. Β' τάξεως Ἑλλην. Σχολείου. Μετόχιον. Λίαν καλῶς 8. Ἱεροπρεπής.

3. Γεώργιος Α. Σφύρλας. Λάμαρη. 1899. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Λάμαρη. Λίαν καλῶς 8. Ἱεροπρεπής.

4. Δημήτριος Ν. Κεχρής. Δοκός. 1894. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Μίστρος. Καλῶς 7. Ἱεροπρεπής.

5. Δημήτριος Ι. Κυράνας. Κάτω Στενή. 1878. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ποῦρνος κ.λ.π. Καλῶς 7. Ἱεροπρεπής.

6. Κωνσταντῖνος Γ. Φράγκος. Ἀμέλαντες. 1899. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἀμέλαντες. Καλῶς 6. Ἱεροπρεπής¹⁰⁹.

7. Δημήτριος Ἰω. Ἀγγέλου. Κερασιά. 1898. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Παπάδες. Λίαν καλῶς 7 3/4. Ἱεροπρεπής.

8. Λουῖζος Χρ. Εὐσταθίου. Ἀχλάδιον. 1895. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Κοτσικιά. Λίαν καλῶς 7 3/4. Ἱεροπρεπής.

9. Ἀθανάσιος Γ. Μπέλλος. Κρυνερίτης. 1899. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Νεοχώριον. Λίαν καλῶς 8. Ἱεροπρεπής.

10. Ἀντώνιος Παπαϊωάννου. Ἑλληνικά. 1891. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Κουρμπάτσιον. Λίαν καλῶς 8. Ἱεροπρεπής¹¹⁰.

11. Βασίλειος Κυρ. Δαφνῆς. Κούτουρλον. 1899. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Κούτουρλο. Καλῶς 6. Ἱεροπρεπής.

12. Δημήτριος Ἀθαν. Ζάχος. Ἀγριοβοτάνιον. 1897. Νοέμβριος 1, 1927. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἀγριοβοτάνιον. Λίαν καλῶς 8. Ἱεροπρεπής.

13. Θεμιστοκλῆς Ἀναστ. Μαυραγάνης. Ἀμάρυνθος. 1888. Β' τάξεως Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Κάτω Μάμουλα. Καλῶς 6. Ἱεροπρεπής.

Πρωτόκολλον ἐξετάσεων

Ἐν Χαλκίδι σήμερον τὴν 31 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1928, ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Ἀρχιμ. Μεθοδίου Κοντοστάνου καὶ τῶν καθηγητῶν Ἀρχιμ. Βασιλείου Κωνσταντίνου Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, Ἀρχιμ. Χριστ. Δεσύπηρ Ἱεροκήρυκος καὶ Δημητρίου Ἀνδρέου Ἱεροψάλτου, προσῆλθον κληθέντες κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν πάντες οἱ ἐν τῷ παρόντι Μαθητολογίῳ καὶ ὑπὸ αὔξοντα ἀριθμὸν 1-13 ἐγγραφέντες νομίμως δέκα καὶ τρεῖς μαθηταὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς τῆς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Χαλκίδος λειτουργησάσης ἐπὶ ἑξάμηνον τοῦ ἔτους 1927-1928, καὶ ὑποστάντες εἰς πάντα τὰ κατὰ τὸν Νόμον 2677 καὶ τὸ ἀπὸ 23 Σεπτεμβρίου 1921 Β. Διάταγμα διδασθέντα ἐν τῇ Σχολῇ μαθήματα τὴν νόμιμον δοκιμασίαν, ἠξιώθησαν τῶν εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα ἀναγραφομένων βαθμῶν καὶ ἐκρίθησαν ἄξιοι ἀπολυτηρίου πάντες.

Μεθ' ὃ συνετάγη τὸ παρὸν καὶ ὑπεγράφη.

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

109. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὀφειλετικῶς, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος Φράγκος, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χαλκίδος Γρηγορίου Πλειαθοῦ καὶ διατελῶν Ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς ὑφ' ἧς ἐπροτάθη Κοινότητος τῶν Ἀμελάντων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον περὶ τὰ μέσα Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1947 ὑπὸ τῶν ἐαμοκομμουνιστῶν. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ πρεσβυτέρα Ἑλένη εἰς ἀναφορὰν αὐτῆς πρὸς τὸν Μητροπολίτην Χαλκίδος Γρηγόριον Πλειαθοῦ τῇ 9 Μαΐου 1950 γράφει, πλὴν ἄλλων, καὶ ταῦτα: «... Ὁ σύζυγός μου ἱερεὺς Κ. Γ. Φράγκος συνελήφθη τὴν 6 μ.μ. ὡραν τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1947 ἐντὸς τῆς οἰκίας μας ἐν Ἀμελάντοις ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν. Κατόπιν τὸν παρέλαβον μαζί των, ὀδηγοῦντες αὐτὸν δέσμιον, ἐπὶ πέντε ἡμέρας, ἀνὰ τὰ χωρία τῆς περιφερείας μας καὶ ἀνυπόδητον. Τὴν δὲ ἔκτιν ἡμέραν τὸν μετέφερον εἰς τὸ ὄρος Κανδήλιον Εὐβοίας καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκρέμασαν ζώντα ἐκ μᾶς πεύκης. Κρεμάμενος ἐκ τῆς πεύκης ἐπέζησε ἐπὶ 5 ἡμέρας, ὅποτε ἐπανελθόντες τὸν ἐφόνευσαν, κρεμάμενον καὶ ἐτοιμοθάνατον, κατὰ τὰς ἀφηγήσεις παρισταμένων...». (Κωνστ. Α. Βοβολίνη, Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας — 1453-1953 — Ἀθῆναι, σελ. 390-391).

110. Σημειωτέον ὡσαύτως, ὅτι καὶ ὁ συμμαθητὴς τοῦ μαρτυρικῶς θανόντος ἱερέως Κων. Φράγκου, Ἀντώνιος Παπαϊωάννου, χειροτονηθεὶς καὶ οὗτος εἰς Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χαλκίδος Γρηγορίου Πλειαθοῦ, καὶ διατελῶν Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς ὑφ' ἧς ἐπροτάθη Κοινότητος Κουρμπάτσιου (Ἀρτεμίου) Ἱσπαιῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος, συνελήφθη κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἐαμοκρατίας ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν καὶ παθῶν δεινὰ ἀνυπόφορα καὶ εἰς μακρὰν ὀμηρίαν καὶ ταλαιπωρίαν ἀχθεὶς καὶ κακοποιηθεὶς, ἀπέθανεν ἐκ τῶν κακοεισιῶν αὐτῶν, τῇ 14ῃ Ὀκτωβρίου 1947. (Κωνστ. Α. Βοβολίνη, ἔνθα ἀνωτέρω, σελ. 391).

Ὁ Διευθυντής

Ἀρχιμ. Μεθόδιος Κοντοστάνος.

Οἱ Καθηγηταὶ

Ἀρχιμ. Βασίλειος Κωνσταντίνου.

Τρίτον Σχολικὸν ἔτος 1930 - 1931.

1. Ἀντώνιος Παναγιώτου Καραδῆμος. Σπαθάριον. 1900. Νοέμβριος 1, 1930. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Σπαθάριον. Λίαν καλῶς 8. Ἱεροπρεπής.

2. Χρῆστος Γεωργίου Πετρίδης. Πρίγκηπος. 1903. Νοέμβριος 1, 1930. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ὁρεοί. Λίαν καλῶς 8. Ἱεροπρεπής.

3. Γρηγόριος Ἀλ. Κορώνης. Λούτσα. 1902. 1931. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Πεισύν. Καλῶς 7. Ἱεροπρεπής.

4. Σπυρίδων Δημ. Δεμερτζής. Χαλκίς. 1894. 1931. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Μίστρας. Καλῶς 6. Ἱεροπρεπής.

5. Εὐάγγελος Ἀθ. Μπαρμπούρης. Στενή. 1895. 1931. Ἐκτῆς τάξεως Δημ. Σχολείου. Γίδες. Καλῶς 7. Ἱεροπρεπής.

6. Ἰωάννης Χριστ. Χαμᾶκος. Νεροτριδιά. 1900. 1931. Ἐκτῆς τάξεως Δημ. Σχολείου. Νεροτριδιά. Λίαν καλῶς 8. Ἱεροπρεπής.

7. Νικόλαος Σπυρ. Καραπιπέρης. Βασιλικός. 1890. 1931. Ἐκτῆς τάξεως Δημ. Σχολείου. Καλῶς 7. Ἱεροπρεπής.

8. Ἀθανάσιος Κωνστ. Κοντογιάννης. Γυμνοῦ. 1902. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Γυμνοῦ, Ἄνω Μάμουλα. Καλῶς 6. Ἱεροπρεπής.

9. Ἀναστάσιος Τσικλιῆς. Ἀχμεταγᾶ. 1895. Ἐκτῆς τάξεως Δημ. Σχολείου. Ἀχμεταγᾶ. Καλῶς 6. Ἱεροπρεπής.

Πρωτόκολλον ἐξετάσεων

Ἐν Χαλκίδι σήμερον τὴν 27 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1931, ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος Γρηγορίου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Ἀρχιμ. Βασιλείου Κωνσταντίνου, Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Βασιλείου Ἱ. Βασιλείου, προσήλθον οἱ ἐν τῷ παρόντι Μαθητολογίῳ καὶ ὑπὸ αὐξοντα ἀριθμὸν 1 - 9 ἐγγραφεῖς νομίμως ἐννέα μαθηταὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχο-

λῆς, τῆς παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Χαλκίδος λειτουργησάσης ἐπὶ ἑξάμηνον τοῦ ἔτους 1930 - 1931, καὶ ὑποστάντες εἰς πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον 2677 διδασθέντα ἐν τῇ Σχολῇ μαθήματα τὴν νόμιμον δοκιμασίαν, ἠξιώθησαν τῶν εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα ἀναγραφόμενων βαθμῶν καὶ ἐκρίθησαν ἄξιοι ἀπολυτηρίου πάντες.

Μεθ' ὃ συνετάγη τὸ παρὸν καὶ ὑπεγράφη.

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ὁ Διευθυντής

Ἀρχιμ. Βασίλειος Κωνσταντίνου

Ὁ Καθηγητής

Βασίλειος Βασιλείου.

Τέταρτον Σχολικὸν ἔτος 1936.

1. Δημήτριος Ἀντ. Κανατᾶς. Ἅγιος Νικόλαος. 1880. Φεβρουάριος 1, 1936. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἅγιος Νικόλαος. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

2. Γρηγόριος Ν. Ἀναστασίου. Φύλλα. 1905. Φεβρουάριος 1, 1936. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Φύλλα. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

3. Εὐάγγελος Ἰωάννου Γκρινιάρης. Τριάς. 1907. Φεβρουάριος 1, 1936. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Τριάς. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

4. Χαρίλαος Ἱ. Τριανταφύλλου. Ἅγία Ἄννα. 1893. Φεβρουάριος 1, 1936. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Δράζιον. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

5. Σπυρίδων Ἀ. Ἀθανασίου. Κοτσικιά. 1911. Φεβρουάριος 1, 1936. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Κοτσικιά. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

6. Γεώργιος Κ. Ἀφένδρας. Παπάδες. 1908. Φεβρουάριος 1, 1936. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Παπάδες. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

7. Νικόλαος Ἱ. Ἰωάννου. Σκεπαστή. 1907. Φεβρουάριος 1, 1936. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Σκεπαστή. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

8. Στυλιανὸς Π. Παπασυκιώτης. Ἅγιος Κωνσταντῖνος. 1905. Φεβρουάριος 1, 1936. Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Μουρτιά, Μανδανικά. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

9. Γεώργιος Κωνστ. Ντέντης ἢ Δέδες. 'Ισοπαλία. 1896. Φεβρουάριος 1, 1936. 'Απολυτήριο Σχολαρχείου. "Άγιος 'Ιωάννης. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

10. Γεώργιος Εὐαγ. Μπαλούμης. Βαθύ. 1900. Φεβρουάριος 1, 1936. 'Απολυτήριο Σχολαρχείου. Συκάμινον. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

11. Χαράλαμπος Δ. Βερνέζος. Κυπαρίσιον. 1902. Μάρτιος, 1936. 'Απολυτήριο Σχολαρχείου. Κυπαρίσιον - "Άκραϊς. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

12. Χαράλαμπος Γ. Μπασσοῦκος. Γίδες. 1907. Μάρτιος, 1936. 'Απολυτήριο Σχολαρχείου. Γίδες. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

13. 'Αθανάσιος Κ. Τσιπτσῆς. 'Αγδίνες. 1905. Μάρτιος, 1936. Ε' Τάξεως Γυμνασίου. Μηλιές. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

Πρωτόκολλον ἐξετάσεων.

'Εν Χαλκίδι σήμερον τὴν 25 'Ιουλίου τοῦ ἔτους 1936 ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Μητροπολίτου τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος Γρηγορίου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς 'Αρχιμ. Βασιλείου Κωνσταντίνου, Πρωτοσυγγέλλου τῆς 'Ι. Μητροπόλεως καὶ τῶν καθηγητῶν 'Αρχιμ. Χρυσόστομου Ζέρβα καὶ Δημ. 'Ανδρέου, προσήλθον οἱ ἐν τῷ παρόντι Μαθητολογίῳ καὶ ὑπὸ αὐξοντα ἀριθ. 1-13 ἐγγραφέντες νομίμως δέκα τρεῖς μαθηταὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς 'Εκκλησιαστικῆς Σχολῆς, τῆς παρὰ τῇ 'Ι. Μητροπόλει Χαλκίδος λειτουργησάσης, συνφδὰ τῷ 16 ἄρθρῳ τοῦ ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1935 ἀναγκαστικοῦ νόμου, καὶ ὑποστάντες εἰς πάντα τὰ κατὰ τὸν ὡς ἄνω νόμον διδασθέντα ἐν τῇ Σχολῇ μαθήματα τὴν νόμιμον δοκιμασίαν, ἤξιώθησαν τῶν εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα ἀναγεγραμμένων βαθμῶν καὶ ἐκρίθησαν ἄξιοι ἀπολυτηρίου πάντες.

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ὁ Διευθυντῆς

'Αρχιμ. Βασίλειος Κωνσταντίνου

Οἱ Καθηγηταὶ

'Αρχιμ. Χρυσόστομος Ζέρβας.
Δημήτριος 'Ανδρέου.

Πέμπτον Σχολικὸν ἔτος 1937 - 1938.

1. Σταῦρος Λουκᾶ Τροχοῦτσος. Βασιλικός. 1905. Ὀκτώβριος 15, 1937. 'Ενδεικτικὸν Β' Γυμνασίου. "Άγιος 'Αθανάσιος Μύτικας. Πάνυ καλῶς. Κοσμιωτάτη.

2. 'Αντώνιος 'Ιω. 'Ανυφαντῆς. Ν. Ψαρά. 1910. Ὀκτώβριος 15, 1937. 'Απολυτήριο Σχολαρχείου. Ν. Ψαρά. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

3. Δημήτριος 'Αποστ. Παπακυριακοῦ. 'Αγία Σοφία. 1901. Ὀκτώβριος 15, 1937. Ε' τάξεως Δημ. Σχολείου. Κατούνια, Πηγάδια. Πάνυ καλῶς. Κοσμιωτάτη.

4. 'Ελισσαῖος Γ. Κατσαράνης. Καμπιά. 1908. Ὀκτώβριος 15, 1937. 'Απολυτήριο Σχολαρχείου. Καμπιά. Πάνυ καλῶς. Κοσμιωτάτη.

5. Κωνσταντῖνος Σταύρου Παπαϊωάννου. Γοῦβες. 1906. Ὀκτώβριος 15, 1937. Α' τάξεως Γυμνασίου. Γοῦβες. Πάνυ καλῶς. Κοσμιωτάτη.

6. Κωνσταντῖνος 'Ιω. Θάνος ἢ 'Αθανασιάδης. Αὐγαριά. 1884. Ὀκτώβριος 15, 1937. ΣΤ' τάξεως Δημ. Σχολείου. Αὐγαριά. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

7. Κωνσταντῖνος Δημ. Πετσης. Καματριάδες. 1905. Ὀκτώβριος 15, 1937. Β' τάξεως 'Ελλ. Σχολείου. Σήμα. Πάνυ καλῶς. Κοσμιωτάτη.

8. Νικόλαος Γ. Παπαναστασίου. 'Ελληνικά. 1897. Ὀκτώβριος 15, 1937. Δ' τάξεως Δημ. Σχολείου. Καστρί. Πάνυ καλῶς. Κοσμιωτάτη.

9. Νικόλαος 'Αθ. Καμαριώτης. Μακρυκάπα. 1911. Ὀκτώβριος, 1937. Τελειόφοιτος Γυμνασίου. Μακρυκάπα. Πάνυ καλῶς. Κοσμιωτάτη.

10. Εὐάγγελος 'Αθ. Κορώνης. "Άγιος 'Αθανάσιος. 1906. Ὀκτώβριος, 1937. 'Απολυτήριο Σχολαρχείου. Κοτοικιά. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

11. Δημήτριος Χρίστου Βλαχόπουλος. Γοῦβες. 1905. Ὀκτώβριος, 1937. Ε' τάξεως Γυμνασίου. Μονοκαρυά. Πάνυ καλῶς. Κοσμιωτάτη.

12. Εὐάγγελος 'Εμμαν. Μπακαρόζος. Βασιλικός. 1897. Ὀκτώβριος, 1937. Β' τάξεως 'Ελληνικοῦ. Βατῶντας. Καλῶς. Κοσμιωτάτη.

Πρωτόκολλον ἐξετάσεων

'Εν Χαλκίδι σήμερον τὴν 6ην 'Ιουνίου τοῦ ἔτους 1938 ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Μητροπολίτου τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος Γρηγορίου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς ταύτης 'Αρχιμ. Βασιλείου Γ. Κωνσταντίνου, Πρωτοσυγγέλλου τῆς 'Ι. Μητρο-

Ο ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΕΤΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΑΣ *

Τὸ ἔθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, με βαθεῖαν συγκίνησιν καὶ χαρὰν, ὑποδέχεται σήμερον εἰς τὸν ἱστορικὸν αὐτὸν χώρον τὰ νέα μέλη τῆς μεγάλης Πανεπιστημιακῆς μας οἰκογενείας.

Σὰς ἐκαλέσαμεν σήμερον, ἀγαπητοὶ νέοι Ἀκαδημαϊκοὶ Πολῖται, διὰ νὰ σὰς συγχαρῶμεν, ἐν πρώτοις, θερμῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σας εἰς τὰς εἰσιτηρίου ἐξετάσεις σας, νὰ σὰς εὐχρηθῶμεν ἀπὸ καρδίας τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τοὺς νέους ἀγῶνάς σας διὰ τὴν κατάρκτησιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀρετῆς, καί, ἐπὶ τούτοις, ἵνα συνομολογήσωμεν μαζί σας ἐν ἱερὸν συμβόλαιον, διὰ τοῦ ὁποίου οὐ μόνον θὰ ῥυθμίζονται αἱ σχέσεις σας μετὰ τῆς νέας πνευματικῆς σας τροφοῦ, ἀλλὰ καί, ὑπὸ μορφήν ὑποθηκῶν, θὰ ἐπισημαίνονται αἱ βα-

σικαὶ προϋποθέσεις ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου σας ὡς σπουδαστῶν καὶ ὡς ἐπιστημόνων εἰς τὸ μέλλον.

Διότι θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς, ὅτι, διὰ τῆς εἰσόδου σας εἰς τὸ Ἀνώτατον αὐτὸ Ἐκπαιδευτικὸν Ἰδρυμα, δὲν μετεφέρθητε ἀπλῶς ἐξ ἑνὸς ἐκπαιδευτηρίου εἰς ἕτερον, ἀλλ' ἐνετάξατε ἑαυτοὺς εἰς μίαν ὑψηλὴν καὶ ὠραίαν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν καλεῖσθε, παρὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας ποὺ θὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ σᾶς, νὰ φέρετε ἐπιτυχῶς εἰς πέρας, καὶ διὰ τὴν προσωπικὴν σας ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ διὰ νὰ δινηθῆτε νὰ βοηθήσῃτε τοὺς μοχλοῦντας διὰ τὴν πρόδοόν σας γονεῖς σας, καὶ ἵνα φανῆτε καὶ σεῖς, ὡς καὶ τόσαι γενεαὶ σπουδαστῶν πρὸ ὑμῶν, ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν καὶ τῶν γονέων σας καὶ τῶν Διδασκάλων σας καὶ τῆς Πατρίδος μας, ἡ ὁποία τόσας ἐλπίδας στηρίζει πάντοτε εἰς τοὺς νέους Πολίτας τῆς. Ἀκριβῶς αὐτὴν, τὴν κρισιμωτέραν ἴσως διὰ τὴν ζωὴν σας ὥραν, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ὑπομνήσω μερικὰς ἀπλᾶς ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς βοηθήσουν, ὡς πιστεύω, νὰ συνειδητοποιήσετε πληρέστερον τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνετε σήμερον.

* Ὁμιλία τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέου Φυτράκη, γενομένη κατὰ τὴν τελετὴν τῆς διαβεβαίωσης τῶν πρωτοετῶν Φοιτητῶν τοῦ Παν/μίου, ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ Τελετῶν αὐτοῦ, κατὰ τὴν 9ην Δεκεμβρίου 1974.

πόλεως, καὶ τῶν διδασκάντων Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Ζέρβα, Ἱεροκλήρυκος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, Ἱερέως Εὐθυμίου Βασιλειάδου Ἐφημερίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ Δημητρίου Ἀνδρέου Ἱεροψάλτου, προσῆλθον οἱ ἐν τῷ παρόντι Μαθητολογίῳ καὶ ὑπὸ αὐξοντα ἀριθ. 1 - 12 ἐγγραφεντές νομίμως δώδεκα μαθηταὶ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, τῆς παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Χαλκίδος λειτουργήσας, συνῶδὰ τῷ 16 ἄρθρῳ τοῦ ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1935 ἀναγκαστικοῦ νόμου καὶ ὑποστάντες εἰς πάντα τὰ κατὰ τὸν ὡς ἄνω νόμον διδασκέντα ἐν τῇ Σχολῇ μαθήματα τὴν νόμιμον δοκιμασίαν, ἠξιώθησαν τῶν εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα ἀναγραφόμενων βαθμῶν καὶ ἐκρίθησαν πάντες ἄξιοι ἀπολυτηρίου.

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Χαλκίδος Γ ρ η γ ὀ ρ ι ο ς

Ὁ Διευθυντῆς

Ἀρχιμ. Β α σ ί λ ε ι ο ς Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο υ

Οἱ Διδάσκαλοι

Ἀρχιμ. Χ ρ υ σ ὄ σ τ ο μ ο ς Ζ έ ρ β α ς.

Εὐ θ ὄ μ ι ο ς Β α σ ι λ ε ι ᾶ δ η ς, Οἰκονόμος.
Δ η μ ῆ τ ρ ι ο ς Ἀ ν δ ρ έ ο υ.

† Ὁ Μεσοηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Πρέπει νὰ θεωρῆτε ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, διότι προσέρχεσθε νὰ σπουδάσῃτε τὴν ἐπιστήμην τῆς ἐπιλογῆς σας εἰς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἔχει ἐπιτελέσει μοναδικὰς πράγματι εἰς τὴν ἱστορίαν προόδους εἰς πάντας τοὺς τομείους τοῦ ἐπιστητοῦ. Οἱ σημερινοὶ φοιτηταὶ δύνανται οὐ μόνον νὰ ἀποκτήσουν ἀνέτως τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἀναγκαίων, διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ κλάδου των, γνώσεων, ὥστε νὰ ἀσκήσουν βραδύτερον ἐπιτυχῶς τὸ λειτουργημὰ των ὡς εἰδικοί ἐπιστήμονες, ἀλλὰ καί, διὰ τῶν διανοιγομένων προοπτικῶν καὶ τῶν εἰς τὴν διάθεσιν των μέσων, νὰ διευρύνουν ἔτι πλέον τὰς σπουδὰς των, καὶ εἰς τὴν Χώραν μας καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ νὰ συμβάλουν καὶ αὐτοί, ἐὰν τὸ ἐπιθυμοῦν, καὶ ὡς ἐρευνηταί, εἰς τὴν πρόδοόν τῆς Ἐπιστήμης. Τὰ ἀνωτέρω δὲ λεχθέντα δὲν ἰσχύουν, εὐτυχῶς, διὰ τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα τῶν προηγμένων Χωρῶν τῆς ἀλλοδαπῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἰδικὰ μας, εἰς τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ πολλὰ ἀκόμη δύνανται νὰ γίνουν, ἐπικρατοῦν καὶ σήμερον συνθῆκαι σπουδῆς, τὰς ὁποίας οὐδὲ καὶ νὰ τὰς φαντασθῇ ἀκόμη ἡδύνατο ἢ ἰδικὴ μας γενεὰ.

Τὸν ἐπιστημονικὸν σας ὅμως καταρτισμὸν ἀρχίζετε εἰς μίαν ὁμολογουμένως ταραγμένην ἐποχὴν, εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῆς ὁποίας ἐπικρατεῖ πρωτοφανῆς ἴσως εἰς τὴν ἱστορίαν σύγχυσις. Προβλήματα δξύτατα συγκλονίζουσι κυριολεκτικῶς σήμερον ὄλοκληρον τὴν ἀνθρωπότητα καὶ μάλιστα τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν τῆς, ἡ ὁποία, ἐντὸς τοῦ ἐπικρατοῦν-

τος κλίματος ἀμφισβητήσεως τῶν βασικῶν ἀξιών τῆς ζωῆς, αἵτινες ἐπὶ αἰῶνας ἐθεωροῦντο ἀκατάλυτοι καὶ ἐρρυθμιζον τὴν πορείαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀναζητεῖ, πολλάκις μὲ ἀκραίας καὶ ἀντικοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, νέα ἰδεώδη καὶ νέους προσανατολισμούς.

Τὸ νὰ φλογίζεται ἡ Νεολαία, καὶ μάλιστα ἡ σπουδάζουσα, ὑπὸ προβλημάτων, δὲν εἶναι τι τὸ νέον, ἀλλὰ, ὡς γνωρίζετε, φαινόμενον τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν φιλοσοφικῶν θιάσων τῶν Νέων τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ συνεχίζεται, σχεδὸν ἀδιακόπως, διὰ μέσου ὅλων τῶν μετὰ ταῦτα αἰῶνων. Ἄλλ' οὐδὲ καὶ ἀνησυχίας θὰ πρέπει νὰ δημιουργήσῃ ὁ προβληματισμὸς τῶν Νέων, διότι Νέοι χωρὶς πνευματικὰς ἐξάρσεις καὶ ἀναζητήσεις, χωρὶς τὴν προσπάθειαν νέας θεωρήσεως τῆς ζωῆς καὶ τὴν νοσταλγίαν ἐνὸς νέου καλύτερου κόσμου δὲν θὰ ἦσαν Νέοι.

Αἰσθήματα, ὅμως, ἀνησυχίας καὶ μάλιστα ἔντονα δημιουργοῦν οἱ προβληματισμοὶ τῆς Νεολαίας, ὅταν οὗτοι παύσουν νὰ ἔχουν τὸν χαρακτήρα τῆς πνευματικῆς ἀναζητήσεως, καὶ ρέπουν πρὸς τὴν πείσμονα ἄρνησιν παντὸς ὅ,τι συνεκίνησε καὶ ἐνέπνευσε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἀγωνιώδη προσπάθειάν της νὰ δημιουργήσῃ τὸ μεγαλειώδες ὄντως οἰκοδόμημα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν ἄγονον μηδενισμόν, ὁ ὁποῖος φθείρει, ὡς γνωστόν, τὰς προϋποθέσεις τῆς προόδου καὶ ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὸν πνευματικὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου.

Οὐδεὶς, βεβαίως, θὰ συνεβούλευε τὴν σύγχρονον Νεολαίαν μας νὰ κλείσῃ τὰ ὦτά της εἰς τὰ ποικίλα μηνύματα τῶν καιρῶν μας, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν συγχρόνων μέσων δονοῦν κυριολεκτικῶς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἐποχῆς μας, διότι, ὡς σύγχρονοι ἄνθρωποι καὶ οἱ Νέοι, οἱ ὁποῖοι μάλιστα θὰ κληθοῦν αὐριοι νὰ ἐπιλέξουν ἐλευθέρως τὴν ἔναντι αὐτῶν θέσιν των καὶ νὰ ἀναλάβουν τὰς εὐθύνas των εἰς τὴν κοινωνίαν, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν καλῶς τὰ προβλήματα τοῦ κόσμου, πὸς τοὺς περιβάλλει. Νομίζω, ὅμως, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ χρήσιμον νὰ ὑπομνησθῇ εἰς τοὺς πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὰς νέας ἐπαγγελίας, ἀλλὰ στερομένους ἐπαρκοῦς ἐμπειρίας Νέους μας, ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς πολυπραγμοῦντας Θεσσαλονικεῖς τῆς ἐποχῆς του: «πάντα δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε».

Ἄγαπητοί μου Νέοι Φοιτηταὶ καὶ Φοιτήτριαι,

Θὰ γνωρίζετε ἀσφαλῶς καὶ ἀπὸ τὴν μέχρι τοῦδε προσωπικὴν σας ἐμπειρίαν, ὅτι αἱ συνθήκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὑποχρεοῦνται νὰ διαβιοῦν ὠρισμένοι ἄνθρωποι, καθιστοῦν τὰς ὑποχρεώσεις των εἰς τὴν ζῶην καὶ βαρύτερας καὶ ἐπιτακτικωτέρας. Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς φαινόμενον δύναται νὰ παρατηρηθῇ καὶ εἰς τοὺς διαφόρους λαούς.

Ἐπάρχουν π.χ. λαοί, τῶν ὁποίων ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις, ἡ κοινωνικὴ των διάρθρωσις, ἡ ἱστορικὴ των πορεία καὶ ὁ καθ' ὅλου τρόπος διαβιώσεως αὐτῶν, παρέχουν καὶ εἰς τὴν Νεολαίαν των τὴν δυνατότητα νὰ

ἐπιδίδεται ἀκινδύνως καὶ εἰς πνευματικούς ἀκροβατισμούς, καὶ εἰς ἀκραίας κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, καὶ εἰς ἀναζητήσεις, ἐνίοτε, νέων ἰδεωδῶν προσανατολισμοῦ, ὅταν αὕτη δὲν ἀρνήται πᾶν ἰδεώδες.

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ὀλιγοπληθεῖς συνήθως λαοί, ἐν οἷς κατ' ἐξοχὴν καὶ ὁ ἑλληνικός, τῶν ὁποίων τὴν σκληρὰν ἐν τῷ κόσμῳ πορείαν προδιαγράφει ἡ νευραλγικὴ γεωγραφικὴ των θέσις, αἱ περιορισμέναι οἰκονομικαὶ των δυνατότητες καὶ ἰδίᾳ ἡ ἱστορικὴ των διαδρομὴ καὶ τὸ βάρος τῆς πνευματικῆς των κληρονομίας.

Κατοικοῦμεν εἰς μίαν ἔνδοξον, ἀλλὰ μικρὰν γεωγραφικῶς Χώραν, ἡ ὁποία, ὡς σαφῶς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κατ' αὐτῆς κατὰ καιροὺς ἀπειλῶν καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς προσφύτου βαρβάρου ἐπιδρομῆς κατὰ τῆς ἑλληνικῆς Μεγαλονήσου Κύπρου, δὲν δικαιούται νὰ ἐπαυπαύεται ἀκινδύνως εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν εὐρίσκειται ἐν κινδύνῳ ἡ ἐλευθερία της καὶ ἡ ἐδαφικὴ της ἀκεραιότης. Ζῶμεν δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς γοργῶς ἐξελισσομένου κόσμου, ἐντὸς κλίματος ὀξυτάτου ἀνταγωνισμοῦ εἰς πάντας τοὺς τομεῖς, τὸν οἰκονομικόν, τὸν πνευματικόν, τὸν πολιτιστικόν γενικώτερον. Εἰς τὸν ἀνταγωνισμόν αὐτὸν εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων ὑποχρεωμένη καὶ ἡ Χώρα μας νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργὸν καὶ νὰ προσπαθῆσῃ, δι' ὅλων της τῶν δυνάμεων, νὰ συντονίσῃ, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, τὰ βήματά της μετὰ τῶν γοργῶν βημάτων τῶν ἄλλων λαῶν, ἵνα μὴ ὑφίσταται ἐπὶ μακρὸν τὰς ὀδυνηρὰς συνεπειὰς τῆς καθυστερήσεως.

Ἀντιλαμβάνεσθε, λοιπόν, τὴν βαρεῖαν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ὅλοι μας ἔχομεν, ὅπως προασπίσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας καὶ τὴν προγονικὴν μας κληρονομίαν, καί, ἐπὶ τούτοις, τὴν ἰδιαίτερον εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἐπωμίζεσθε καὶ σεῖς, ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Νέων τῆς Χώρας μας, ὅπως, διὰ τῆς ἀρτίας καταρτίσεώς σας εἰς τοὺς κλάδους σας καὶ τῆς καθόλου μορφώσεώς σας, καταστήτε οἱ ἱκανοὶ παράγοντες, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ βασισθῇ ἡ πρόοδος καὶ τῆς Χώρας μας, ἐν τῇ γενικῇ προόδῳ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος.

Εἰς τὴν γενικὴν δὲ αὐτὴν πρόοδον καλεῖσθε νὰ συμβάλητε, οὐχὶ ὡς ἄριστοι εἰδικοί ἐπιστήμονες μόνον, ἀλλ' ὡς ὀλοκληρωμένοι προσωπικότητες, διαπνεόμενοι ὑπὸ τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς μας παραδόσεως, διὰ τῆς ὁποίας προβάλλεται πάντοτε, ὡς προβάλλεται καὶ σήμερον εἰς τὸν ρέποντα πρὸς τὸν ὕλισμὸν σύγχρονον κόσμον, ἡ ἀξία τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ ἀξία τῆς ἀθανάτου» ἀρετῆς του, καὶ καθορίζεται ἡ πραγματικὴ σημασία τοῦ πνευματικοῦ, τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ ὕλικοῦ παράγοντος εἰς τὴν ζῶην του. Δὲν θὰ πρέπει δὲ νὰ λησμονήτε, ὅτι ἀκριβῶς εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὅτε θαυμάζεται, καὶ δικαίως, ἡ μεγάλη τεχνικὴ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐξέχοντες ἐκπρόσωποι τῆς συγχρόνου πνευματικῆς της ζωῆς, προσερχόμενοι καὶ ἐκ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ἐπισημαίνον τὸν μέγαν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλεῖ, ἐὰν δὲν ἐναρμονίσῃ τὴν τεχνικὴν της πρόοδον μετὰ τῆς ἠθικῆς της προαγωγῆς, ἐπιβε-

“ Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α , ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πᾶς εὐσεβὴς Χριστιανός, ἐπιθυμῶν νὰ παρακολουθῇ τὴν ζωὴν καὶ δράσιν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, δύναται ν' ἀποκτήσῃ ἄριστον Ὁδηγόν, ἐγγραφόμενος συνδρομητῆς εἰς τὸ Ἐπίσημον Δημοσιογραφικὸν Ὀργανον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Μετὰ τοῦ Περιοδικοῦ τούτου θὰ λαμβάνη συγχρόνως καὶ τὸ Περιοδικὸν «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ».

Εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» δημοσιεύονται κύρια ἄρθρα ἐπὶ σπουδαίων ἐπικαίρων ζητημάτων. Ἐπίσης ἐκκλησιαστικοὶ Νόμοι καὶ Διατάγματα, Γνωμοδοτήσεις, Ἐγκύκλιοι καὶ Ἀποφάσεις τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου. Ὅμοιος Εἰρηνικὰ Γράμματα ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν Ἡγετῶν, Ἐόρτια Γράμματα, σπουδαῖα ἄρθρα Ποιμαντικά, Δογματικά, Πατερικά, Ἀπολογητικά, Φιλοσοφικά, Ἱστορικά, Ἠθικοκοινωνικά, Παιδαγωγικά, ἔτι δὲ εἰδικώτερα ἄρθρα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν Χριστιανικὴν Τέχνην καὶ Ἐπιγραφικὴν, ὡς καὶ Ἐποικοδομητικά ἄρθρα Ψυχολογικά, ἀναφερόμενα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς Ποιμαντικῆς Θεολογίας καὶ τῆς Λειτουργικῆς καὶ ἄρθρα σχεῖν ἔχοντα μὲ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν Ἱεραποστολήν. Σὺν ἐπὶ τούτοις δημοσιεύονται ἄρθρα Ἀγιογραφικά καὶ Ἑρμηνευτικά εἰς πάντα τὰ βιβλία τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ὡς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναπτύσσονται ἐπὶ Ὁρθοδόξου βάσεως αἱ σχέσεις τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ παρέχονται ἡ λεγόμενα εἰδήσεις ἐπὶ τῆς ὅλης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Τέλος, καταχωροῦνται ἐν τοῖς Χρονικοῖς εἰδήσεις, ἀναφερόμεναι πρωτίστως εἰς τὴν ὄλην ζωὴν καὶ δρά-

σιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἱεράς Συνόδου, τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, ὡς καὶ εἰς πάντα τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, ἡγουμένου τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς πνευματικῆς κορυφῆς τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας. Παρακολουθοῦνται ταῦτα ἐν τῇ κυρίᾳ Αὐτῶν ζωῇ καὶ δράσει καὶ παρέχονται εἰδήσεις περὶ τε τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ περὶ πασῶν τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἤτοι περὶ τῶν λοιπῶν σεπτῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, ὡς καὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας, Φιλανδίας, καθὼς καὶ τῶν Ἀρχιεπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων, τῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἤτοι τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, τῆς Δωδεκανήσου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων, τῶν Μητροπόλεων Γαλλίας καὶ Κάτω Χωρῶν, Γερμανίας, Αὐστρίας, Ἰταλίας καὶ Ἑλβετίας, ὡς καὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς, ἤτοι Κορέας καὶ Ἰαπωνίας. Μεγάλην βαρῦτητα ἐπίσης ἀποδίδει εἰς τὰς εἰδήσεις περὶ τῶν Προχαλκηδονίων λεγομένων Ἐκκλησιῶν (Κοπτικῆς, Ἀρμενικῆς, Αἰθιοπικῆς, Ἰακωβιτικῆς, Μαλαμπάρ), ὡς καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Διαμαρτυρομένων.

Πᾶν θέμα, ἔχον σχέσιν πρὸς τὴν καθόλου θρησκευτικὴν διαφώτισιν καὶ τὴν θεολογικὴν γνῶσιν, ἀναφέρεται ἐπικαίρως ἐν τῷ Περιοδικῷ τῆς «Ἐκκλησίας». Αἱ Πανορθόδοξοι καὶ αἱ Διαχριστιανικαὶ Συνελεύσεις καὶ τὰ Θεολογικὰ Συνέδρια ἐλκύουν τὸ ἐνδιαφέ-

βαιοῦντες οὕτως, ἀπὸ τῆς ἰδικῆς των σκοπιᾶς, τὴν ἀλήθειαν τοῦ Πλατωνικοῦ λόγου εἰς τὸν Μενέξενον:

«Πᾶσα ἐπιστήμη, χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται» (246e).

Ἀγαπητοὶ μου Νέοι Φοιτηταὶ καὶ Φοιτήτριαι,

Τὰ δύο Σύμβολα, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὰ ὁποῖα ἀτενίζετε ἐκατέρωθεν τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ βήματος, διακηρύττουν σαφῶς, ὅτι τὸ Ἰδρυμα, πού σᾶς ὑποδέχεται σήμερον, ἐπιδιώκει, ὡς ἐπεδίωξε πάντοτε, τὴν ἰσόρροπον καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τῶν τροφίμων του.

Ἀρχίσατε τὴν ἀκαδημαϊκὴν σας ζωὴν μὲ βαθεῖαν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἀθανάτους ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, τὰς ὁποίας κηρύττει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκ-

κλησία μας, καὶ αἱ ὁποῖαι δίδουν νόημα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν δύναμιν νὰ ὑπερνικᾷ τὰς δυσκολίας τῆς.

Κλείσατε εἰς τὰς καρδίας σας τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἀποτελεῖ, δι' ὅλον τὸν κόσμον, τὸ σύμβολον ἀνωτέρου πολιτισμοῦ, καὶ ἐντάξατε ἑαυτοὺς, οἰκεία βουλήσει, εἰς τοὺς κόλπους τῆς πανεπιστημιακῆς μας οἰκογενείας, εἰς τὴν ὁποίαν, νὰ εἰσθε βέβαιοι, θὰ εὑρητε καὶ κατανόησιν καὶ στοργὴν.

Σᾶς καλοῦμεν νὰ συντονίσητε τοὺς παλμούς τῆς καρδίας σας μὲ τοὺς παλμούς τῶν καρδιῶν τοῦ Πρυτάνεως καὶ τῶν Καθηγητῶν σας, ἵνα, ἐν ἐνὶ πνεύματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ, ἐπιδοθῶμεν εἰς τὸ κοινὸν ἔργον.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΦΥΤΡΑΚΗΣ
Πρύτανης τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ *

Ἐξ ἄλλου οὐδενὸς διαφεύγει ὅτι ἡ σπουδά-
ζουσα νεότης διψᾷ ἀπὸ γνώσεις παντοίας. Τὰ
πάντα ἀνάγουσα συνήθως εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἐπι-
θυμεῖ, ὅπως ἔχη οὐχὶ ἀπλῶς ἀντίληψιν τούτων, ἀλλὰ
πλήρη εἰ δυνατόν κατάληψιν καὶ ἐπ' αὐτῶν εἰσέ-
τι τῶν θεμάτων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν σφαῖραν
τῆς μεταφυσικῆς καὶ τῆς θρησκείας. Ἡ φοιτητικὴ
νεότης διέρχεται τὴν πλέον κρίσιμον περίοδον τῆς
ἡλικίας αὐτῆς, καθ' ἣν τὰ πάντα τίθενται ὑπὸ τὴν βά-
σανον τῆς ὀρθῆς αὐτῆς σκέψεως, ἐλέγχονται δὲ καὶ
ἀνακρίνονται ὑπ' αὐτῆς ὅσα ὑποπίπτουν εἰς τὴν ἄμε-
σον αὐτῆς ἀντίληψιν, οὐ μόνον τοῦ ἐμπειρικοῦ, ἀλλὰ
καὶ τοῦ ὑπεραισθητοῦ κόσμου. Ἐὰν τυχὸν δὲν ἱκανο-
ποιῆται πλήρως ὁ ὀρθὸς λόγος, τότε ἀπορρίπτονται,
ὅσα δὲν συμφωνοῦν πρὸς αὐτόν. Εἶναι παρατηρημέ-
νον, ὅτι οἱ νέοι λόγῳ τῆς ἐξάψεως τῆς φαντασίας αὐ-
τῶν, τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς αὐτοκυριαρχίας καὶ ἀνεξαρτη-
σίας αὐτῶν, ὡς καὶ τῆς εἰδικῆς τούτων μορφώσεως,
οὐχὶ εὐκόλως ἀποδέχονται ἐπόψεις τῶν πρεσβυτέρων
τῆ ἡλικία ἀνθρώπων, οὐδὲ ὑποκύπτουν πάντοτε εἰς τὰς
συστάσεις καὶ παραινέσεις τῶν γονέων καὶ κηδεμό-
νων αὐτῶν. Κατὰ τὴν ψυχολογίαν αὐτῶν, οὗτοι, ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον, καταλαμβάνονται ἀπὸ τὴν ἔμμονον ἰδέαν
ὅτι τὰ πάντα κρίνον ὀρθῶς καὶ ἔχουν τσαυτὴν αὐ-
τοπεποίθησιν περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν κρίσεων αὐτῶν,
ὥστε μετὰ πολλῆς ἰσχυρογνωμοσύνης καὶ ἀδιαλλά-
κτου στάσεως ἐμμένουν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν,
βάσει τῶν ὁποίων ρυθμίζεται ὑπ' αὐτῶν ἡ περαιτέρω
πορεία τῆς ἐξελιξέως αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς
ὄλης ζωῆς αὐτῶν. Ἐνεκα τῆς ἐσφαλμένης ταύτης
τακτικῆς καὶ συμπεριφορᾶς αὐτῶν ἐκλαμβάνονται
πολλάκις ὡς ὄλως ἀπληρωμένοι καὶ καθυστερημέ-
ναι αἱ ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων τῶν μὴ συμφωνούν-
των πρὸς τὰς ἐπόψεις αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη
πρόκειται περὶ προσώπων τοῦ ἄμεσου τούτων
περιβάλλοντος. Ἐντεῦθεν ἡ παρατηρουμένη εἰς πολ-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 526 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24-25 τεύχους.

ρον εἰδικῶν συνεργατῶν διὰ τὴν διαφώτισιν καὶ ἐποικ-
δομὴν τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» σχολιάζει ὄλως ἀντι-
κειμενικῶς ἀπὸ ὀρθοδόξου χριστιανικῆς σκοπιᾶς τὰ
ἐκάστοτε ἐπίκαιρα ἐκκλησιαστικά, κοινωνικά καὶ ἄλλα
γεγονότα πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀναγνωστῶν του
εἰς τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀξιολόγησιν αὐτῶν. Τέ-
λος, ἡλεγμένοι καὶ ἔγκυροι βιβλιοκριταὶ καὶ ἐπίκαι-
ρος βιβλιογραφικὴ ἐνημερότης κλείουν τὸν κύκλον
τοῦ πλουσιωτάτου περιεχομένου τοῦ Ἐπισήμου Δελ-
τίου τῆς Ἐκκλησίας μας «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

λοὺς ἀποτίναξιν παντὸς ζυγοῦ, ὁ ἐκνεύρισμός καὶ ἡ
ἀντιτασσομένη ἰσχυρογνωμοσύνη πρὸς γονεῖς καὶ
κηδεμόνας.

Ταῦτα λοιπὸν ἔχοντες ὑπ' ὄψει σχετικῶς μὲ τὴν
ψυχολογίαν τῶν νέων καὶ τὴν διάθεσιν αὐτῶν ἐναντι
παντὸς μετ' αὐτῶν ἐργαζομένου, ὀφείλομεν κατὰ τὴν
ἐνάσκησιν τῆς πρὸς αὐτοὺς πνευματικῆς διακονίας
τῆς Ἐκκλησίας, νὰ προσδώσωμεν ἀπολογητικὸν χα-
ρακτῆρα εἰς τὰς ὁμιλίας ἡμῶν, χωρὶς τοῦτο φυσικὰ
νὰ σημαίνει ὅτι θὰ μεταφέρωμεν ὕλην ἄλλω μαθημά-
των εἰς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ἵνα μὴ παρεκ-
κλίνωμεν τοῦ κυρίου σκοποῦ ἡμῶν. Μὲ τὸν φακὸν
τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστιανικοῦ Ἐδαγγελίου ἐκτί-
θενται τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα αὐτοὺς. Εἰς τὰ θέματα
τῆς πίστεως ἀναπτύσσομεν ἠθικὴν βεβαιότητα, συν-
ειδητοποιοῦντες τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Ἐκ δὲ τοῦ
ἐπιστητοῦ κόσμου συνάγομεν ἀληθῆ συμπεράσματα
κατ' ἐπαγωγὴν, ἐνισχύοντα ἡμᾶς εἰς τὰς ἀληθείας
τῆς ὑπερφυσικῆς ἀποκαλύψεως. Ἡ σωτηριώδης ἀλή-
θεια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν
ὅλον ἄνθρωπον. Τὸ νοερὸν καὶ αὐτεξούσιον διακρί-
νει αὐτόν, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθέντα. Τὸ
νοητικόν, συναισθηματικόν καὶ βουλευτικόν συνιστῶ-
σι τὸν ψυχικὸν τοῦ ἀνθρώπου κόσμον, οὐχὶ δὲ μόνον
ὁ νοῦς. Εἰς πλήρη ἐναρμόνισιν κείμεναι αἱ τρεῖς αὗται
ψυχικαὶ τούτου ιδιότητες, διατίθενται πρὸς ἀνάπτυ-
ξιν τῆς πίστεως καὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἐν αὐτῷ βιώ-
ματος. Ὑποβοηθοῦμεν εἰς τὸ ἔργον μας πρὸς τὴν
νεότητα ὑπὸ τε τῆς ψυχολογίας, θύραθεν ἐπιστήμης
καὶ φιλοσοφίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Βιολογίας καὶ λοιπῆς
ἐπιστημονικῆς γνώσεως, ἐκθέτομεν σαφῶς καὶ ἀπερι-
φράστως τὰς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπιδιδώ-
κοντες συνάμα, ὅπως δημιουργήσωμεν εἰς τοὺς νέους
ἀκραδάντους πεποιθήσεις καὶ πίστιν εἰς αὐτάς.

Εἶπομεν προηγουμένως, ὅτι χάριν αὐτῶν συνι-
στῶμεν ομάδας ἢ ὁμίλους. Τούτους δυνάμεθα εὐχερέ-
στερον νὰ συγκροτήσωμεν εἰς χώρους, ἐν οἷς συχνά-
ζει ἡ φοιτητικὴ νεότης, ὡς εἶναι λόγου χάριν αἱ
λέσχαι τῶν Πανεπιστημίων, τὰ ἀναγνωστήρια,
γῆπεδα κ.λ.π. μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκεῖνοι
οἵτινες ἐπωμίζονται τὴν ὄλην τούτων ἀνάπτυξιν καὶ
ὀργάνωσιν, δεόν νὰ ἔχωσιν ἅπαντα τὰ πρὸς τοῦτο
πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα, οὕτως ὥστε ἐπαξίως
νὰ ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀποφαίνονται
μετὰ κύρους, τυγχάνοντες τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἐκ
μέρους τῶν ἀκροατῶν αὐτῶν. Οὕτω δημιουργεῖται ἡ
πειθὴ εἰς αὐτοὺς καὶ στερεώνεται ἡ χριστιανικὴ πί-
στις. Ὅσοι τυχὸν διετέλεσαν διδάσκαλοι ἢ καθηγη-
ταί, αὐτοὶ καλύτερον παντὸς ἄλλου γνωρίζουν ὀπό-
σην σημασίαν ἔχουν ὅσα ἐν προκειμένῳ ἀναφέρονται.
Ἄκροατὰς καὶ ὁπαδοὺς τῆς χριστιανικῆς κινήσεως
δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἐκ φοιτητῶν τῶν τε θετικῶν καὶ
θεωρητικῶν ἐπιστημῶν. Τὸ πόσον ἐνδιαφέρονται

ΦΩΝΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΩΡΟΝ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ*

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν τὸ ἴδρυμα Centre for the study of Religion and communism, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὸν ἔνθεον ζῆλον τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἱερέως Michael Bourdeaux, διεφώτισε πολλοὺς χριστιανοὺς καὶ ἄλλους ἐνδιαφερομένους σχετικῶς μὲ τὴν ἔλλειψιν σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων καὶ τὴν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς δραστηριότητος εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Τὰ βιβλία τοῦ ἰδίου καὶ δὴ «Faith on trial in Russia» (Harder and Soughton London 1971), «Religion forment in Russia» (Mac Millan London 1968), «Patriarchs and Profets» (Mac Millan 1970), ὅπου περιγράφονται οἱ διωγμοὶ τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἀναφέρουν δραματικὰ γεγονότα. Τὰ βιβλία τοῦ William Fletcher «Russian Orthodox Church Underground» (Oxford 1973). Τοῦ ἰδίου «Nikolai» (Mac Millan, New York 1968), βιβλίον ὅπου ἐξιστορεῖται ἡ συνεργασία τοῦ Μητροπολίτου Κρουτίσκης καὶ Κολόμνας Νικολάου μὲ τὴν Σοβιετικὴν Πολιτείαν καὶ τὸ τραγικὸν τέλος τῆς ζωῆς του, καὶ πολλῶν ἄλλων βιβλία καὶ ἄρθρα εἰς ἐφημερίδας καὶ Περιοδικά, διαζωγραφίζουν τὴν ἀντίφασιν μεταξὺ νόμου καὶ πράξεως τῶν Σοσιαλιστικῶν χωρῶν, αἱ ὁποῖαι, ἐνῶ εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν παρουσιάζονται ὡς ἐπιτρέπουσαι τὴν ἀνεξιθρησκείαν, ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκσποῦν εἰς φοβεροὺς διωγμοὺς τῶν θρησκευομένων πολιτῶν, ὡς συνέβη εἰς τὴν Ρωσίαν ἐπὶ Νικίτα Κρουτσεφ, εἰς τὴν Πολωνίαν, εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν, ὡς καὶ εἰς τὴν Ρουμανίαν.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 523 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24-25 τεύχους.

φοιτητὰ οἰωνδῆποτε ἐπιστημονικῶν σχολῶν, ὅπως ἀκροῶνται μαθημάτων ἢ διαλέξεων χριστιανικοῦ περιεχομένου παρ' εἰδικῶν θεολόγων καθηγητῶν ἢ ἄλλων διαπρεπῶν τῆς ἐπιστήμης ἀνδρῶν, διεπιστώθη κατ' ἐπανάληψιν καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐνθυμούμεθα λόγου χάριν, ὅτι κατὰ τὰ ἔτη τῆς φοιτήσεως ἡμῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁσάκις ἐπρόκειτο ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Χρῆστος Ἀνδροῦτσος νὰ διδάξῃ, ἐπλημμύριζεν ἀσφυκτικῶς ἢ αἰθουσα τῆς παραδόσεως, ἠνοιγόγοντο παράθυρα καὶ θύραι ταύτης, πλῆθος δὲ φοιτητῶν καὶ ἐξ ἄλλων σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι θεοσεβεῖς ἄνδρες, ἀνώτερα μάλιστα κατέχοντες ἀξιώματα εἰς τὴν κοινωνίαν, προσήρχοντο, ὅπως ἀκροασθῶσι τῶν σοφῶν ρημάτων αὐτοῦ, ἰστάμενοι πλέον τῆς ὥρας καὶ εἰς αὐτὸν εἰσέτι τὸν πρὸ τῆς αἰθούσης διάδρομον. Καὶ ταῦτα καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν ἦτο εἰσέτι εἰς χρῆσιν τὸ μικρόφωνον καὶ μεγάφωνον.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ πρ. Παραμυθίας ΤΙΤΟΣ

Ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων ἐντύπων, ὁ Τύπος ἑκαυτηρίασε καὶ τὴν σιωπὴν χριστιανικῶν τινῶν Ὄργανισμῶν τῆς Δύσεως, διότι ἐνῶ ἐκινήθησαν δραστηρίως ὑπὲρ τῶν ἀνθρωπίνων δικαίων εἰς Χώρας τινὰς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, δὲν ὠμίλησαν διὰ τὰ ἀγνοούμενα καὶ περιφρονούμενα ἀνθρώπινα δίκαια τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ζοῦν εἰς τὰς Σοσιαλιστικὰς Χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Τὰ πυρὰ τῆς κριτικῆς ταύτης ἐξετοξεύθησαν κυρίως κατὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, διότι, ἐνῶ ὑπεστήριξε διαφόρους ἐνεργεῖας ὁμάδων Ἀφρικανῶν, ἐλησμόνησε τοὺς Χριστιανοὺς τῶν Χωρῶν ὀπισθεν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ δεκαετιῶν σιωποῦν ἀναγκαστικῶς, ὑφιστάμενοι διωγμοὺς καὶ ἐξευτελισμούς, διότι πιστεύουν εἰς τὸν Θεόν.

Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἤρχισε νὰ ἀντιμετωπίζῃ θετικῶς τὸ Π.Σ.Ε. καὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι Μέλη αὐτοῦ, θὰ δυσαρεστήσῃ ὅμως τὰς Ἐκκλησίας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ὡς Μέλη αὐτοῦ ἀπὸ τὸ 1961 δὲν θὰ ἠθελον νὰ ἀκούσουν σχετικὰ μὲ τὴν κριτικὴν τοῦ πολιτικοῦ συστήματος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ζοῦν καὶ κινοῦνται, ὡς ἐφάνη εἰς τὴν ἐν Γενεύῃ Συνέλευσιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Π.Σ.Ε. τὸν Ἰούλιον τοῦ 1973.

Ἡ ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ διάθεσις πολλῶν παργόντων πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας τῶν γραφομένων καὶ διαδιδόμενων ὡς πρὸς τὴν θρησκευτικὴν κίνησιν εἰς τὰς Χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν ἀντιθρησκευτικῶν μέτρων ἐφάνη πρὸ τριετίας, ὅτε κατ' ἀπόφασιν τοῦ Βρετανικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνετέθη εἰς Ἐπιτροπὴν αὐτοῦ, τὸ Department on International Affairs, ἡ ἔρευνα καὶ ἡ ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ δυσκόλου τούτου θέματος.

Ἡ σύνθεσις τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐρέυνης τῆς Ἐπιτροπῆς ἀνετέθη εἰς τὸν Ἀγγλικανὸν Ἱερέα καὶ δημοσιογράφον Αἰδεσ. Trevor Beeson, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε μετὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τὰ συλλεγμένα στοιχεῖα τῆς ἐρέυνης καὶ συνέγραψε βιβλίον ἐκ 360 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον Discretion and Valour — Διάκρισις καὶ Γενναϊότης — (Collins in Fontana. London 1974).

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε τὸ Βρετανικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸ ἑβδομάδων, 28 Ὀκτωβρίου 1974, περιγράφεται κατὰ τρόπον πρακτικὸν καὶ ἐπαγωγὸν ἢ θρησκευτικὴν κατάστασις εἰς ὅλας τὰς Χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Θυατείρων ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΠΩΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ*

3. Καταστροφή του Ναού της Ἀναστάσεως ὑπὸ τῶν Περσῶν.

Ἡ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ζ' αἰῶνος ἐνκύψασα Περσικὴ λαίλαψ (614) παρέδωκεν εἰς τὰς φλόγας τὸν περιλαμπρον ἐκεῖνον Κωνσταντινέον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὸν κατέστρεψεν ὀλοσχερῶς. Εἰς τὰς τραγικὰς ἐκείνας στιγμὰς, ἃς διήρχετο ἡ ἁγία Πόλις Ἱερουσαλήμ, παρουσιάζεται ὁ ἀπεσταλμένος τῆς θείας Προνοίας ἱερός Μόδεστος, ὡς Τοποτηρητὴς τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου, ἀφοῦ ὁ Πατριάρχης Ζαχαρίας (609 - 632) μετεφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Περσίαν μετὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Ὁ Μόδεστος κατέβαλεν ἀπεγνωσμένα προσπαθείας διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὅστις ἔκειτο εἰς ἐρειπιώδη κατάστασιν. Ἀπαντες οἱ ἀπὸ τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ συνέδραμον εἰς τὸ ἀνακαινιστικὸν ἔργον τοῦ ἱεροῦ Μοδέστου, ὅστις ἐξαιτεῖται τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐπισκεπτόμενος αὐτούς, ἰδιαίτερος ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων ἐπιδεικνύει ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ καὶ ὀλοφύχως συμπαρίσταται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Μοδέστου ἀναληφθὲν ἔργον τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Πανιέρου Ναοῦ. Παντὸς εἶδους βοήθεια, εἰς τε ὕλικὸν καὶ εἰς χρήμα, καταφθάνει εἰς Ἱεροσόλυμα ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐντὸς δεκαετίας περίπου ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἀποπερατοῦται, ἐν τῇ μεταξὺ δὲ ὁ εὐσεβέστατος Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἡράκλειτος κατετρόπισε τοὺς Πέρσας καὶ ἐπαγέφερε τὸν τιμιον Σταυρὸν εἰς Ἱεροσόλυμα, αἶρων αὐτὸν ἐπ' ὤμων, γυμνόπους δ' εἰσώδευσεν εἰς τὸν νεωστὶ ἀνακαινισθὲν Πανιέρον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ὕψωσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ δευτέρα Ὑψωσις τοῦ τιμίου Σταυροῦ μετὰ τὴν πρώτην ταιαύτην ἐπὶ Αὐτοκράτορος Μεγάλου Κωνσταντίνου γενομένην.

Ὁ Ναὸς τοῦ Μοδέστου, ἂν καὶ ἀνηγγέρθη ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ πρώτου, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη γὰρ φθάση τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λαμπρότητα ἐκείνου, ἢ δ' ἐπισυμβᾶσα καταστροφή τοῦ Κωνσταντινείου Ναοῦ, τῇ 20ῇ Μαΐου 614, ὑπὸ τῶν Περσῶν, χαρακτηρίζεται ὡς πρώτη καὶ μεγίστη καταστροφή, οὐδέποτε δ' ἔκτοτε τὰ Πανάγια Προσκυνημὰ ἐφθασαν τὸ κάλλος καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν Κωνσταντινείων κτισμάτων, τῶν ἐπὶ τῶν τόπων τῶν Παθημάτων καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα ἀνεγερθέντων.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 527 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24-25 τεύχους.

4. Ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ Ἀραβοκρατίας.

Ἐπακολουθεῖ ἡ Ἀραβικὴ κατάκτησις τῆς Παλαιστίνης μόλις μετὰ 22 ἔτη Περσικῆς κυριαρχίας (614 - 636), καθ' ἣν, παρὰ τὸ ὅτι οἱ Ἀραβὲς κατακτηταὶ ἐσεδάσθησαν τὰ ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων κεκτημένα καὶ ἀπαράγραπτα δίκαια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διὰ τῆς συνάψεως συνθήκης μεταξὺ τοῦ Ἀραβὸς Χαλίφου Ὁμαρ Ἴβν Χαττάμπ καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῶν ἀποχωρησάντων ἐκ Παλαιστίνης Βυζαντινῶν καὶ Ἐθνάρχου τῶν Ἑλλήνων Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Σωφρονίου τοῦ Α' (634 - 638) καὶ διὰ τῆς ὁποίας συνθήκης, τοῦ λεγομένου «Ἀχτιναμέ», κατοχυρώθησαν τὰ ἀπὸ τῆς Κωνσταντινείου ἐποχῆς ἐπισημοποιηθέντα δίκαια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τῆς Παλαιστίνης, ἐν τούτοις, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 10' αἰῶνος (1009), ὑπὸ τοῦ τρίτου Χαλίφου τῆς Αἰγυπτιακῆς δυναστείας τῶν Φατιμιδῶν Χάκεμ, σφοδρὸς διωγμὸς διετάχθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης, ὁ δὲ Πανιέρος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως κατεστράφη καὶ πάλιν ὀλοσχερῶς, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἕτερα Προσκυνημὰ καὶ Μοναὶ ὑπέστησαν τελείαν καταστροφήν, ὑποκύψαντα εἰς τὴν μαγίαν τῶν Ἀραβικῶν ὁρδῶν τῶν φανατισμένων ὑπὸ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰσλάμ.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ κοιλίς αὕτη τοῦ Χάκεμ, θὰ ἠδυνάμεθα γὰρ εἰπώμεν, ὅτι ἡ Ἀραβικὴ κατάκτησις καὶ ἐποχὴ ὑπῆρξεν ἠπιωτέρα τῆς Περσικῆς λαίλαπος.

Εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην κατάστασιν, εἰς ἣν περιῆλθον οἱ Ἅγιοι Τόποι, ὁ Θεὸς ἐφάνερωσε καὶ πάλιν νέους Μοδέστους καὶ διαδόχους τῆς εὐσεβείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τοὺς Αὐτοκράτορας Ρωμανὸν τὸν Ἀργυρῶν, Μιχαὴλ τὸν Παφλαγόνα καὶ Κωνσταντίνον τὸν Μονομάχον (1028 - 1048), οἵτινες καὶ ἀνέλαβον τὸ ἔργον τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, κατακειμένου εἰς ἐρειπιώδη κατάστασιν. Οἱ Αὐτοκράτορες οὗτοι ἐν τῇ διακρινοῦσῃ αὐτοὺς εὐσεβείᾳ, κατώρθωσαν γὰρ συνάψωσι σειράν συνθηκῶν ἀλληλοδιαδόχως διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καὶ μάλιστα ὁ Κωνσταντίνος ὁ Μονομάχος, ἐφ' οὗ καὶ ἐπερατώθη τὸ ὅλον ἔργον τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, κατόπιν αἰτήσεως καὶ δῆ καὶ παρακλήσεως τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἱερουσαλήμ μὴ δυναμένων γὰρ συμμετάσχωσιν τῶν ἰδίων εἰς τὸ ἀνακαινιστικὸν ἔργον τῶν Ἁγίων Τόπων, συνέβαλεν εἰς τὴν ἀνέγερσιν μέρους τοῦ τείχους τῆς

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Εΐναι ὑπόθεσις φιλανθρωπίας».

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουµενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Δημήτριος ἐν τῷ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως μηνύματι τονίζει, ὅτι «διανύοµεν ἑκτακτον ἐποχὴν τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κόσμος λατρεύει τὴν παντοδυναµίαν καὶ ἐλπίζει ἐπ' αὐτὴν καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀναµένει τὴν λύσιν τῶν ζωτικῶν αὐτοῦ προβληµάτων. Ὁ κόσμος, παρὰ τὴν μακροαίωνα πικρὰν αὐτοῦ ἱστορικὴν πείραν, ἐξακολουθεῖ νὰ πρεσβεύη τὸ παρωχηµένον ἀξίωμα «εἰς θέλησιν εἰρήνην, παρασκευάσον πόλεµον». Ὁ κόσμος, ὁ πεπολιτισµένος κόσμος, ἀνέχεται τὴν ἀπανθρωπίαν, τὴν ἐξουθένωσιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, τὴν παραβίασιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωµάτων καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν, τὴν πείναν καὶ τὴν ἐν γένει ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα».

Ἡ τραγικὴ αὕτη κατάστασις συντελεῖ, ὥστε τὰ Χριστούγεννα κατ' ἐξοχὴν νὰ ὑπομιμνήσκουν εἰς ἡµᾶς, ὅτι «τὸ μέτρον τῆς ἀναφορᾶς καὶ τῆς σχέσεως τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν Θεότητα, εἶναι ἡ θεία φιλανθρωπία. Καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, ἡ σχέσις, ἡ ἀρµονία, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐδοκία τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτῆς ταύτης πρὸς ἑαυτήν, εἶναι ὑπόθεσις φιλανθρωπίας... Ἐν τῇ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῇ φιλανθρωπία τοῦ ἀνθρώπου ἡ διέξοδος, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐδοκία τοῦ κόσμου».

Μεγάλοι μορφαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ' ἀποστολῆ εἰς τὸ Οἰκουµενικὸν Πατριαρχεῖον τοῦ λειψάνου τοῦ

ἀγίας Πόλεως, διαθέσας πρὸς τοῦτο τὰ ἔσοδα τῆς Κύπρου, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως τὸ γειτνιάζον μέρος τῆς πόλεως πρὸς τὰ ἀνακαινιζόμενα τεῖχη κατοικισθῆ ὑπὸ Χριστιανῶν, ἔπερ καὶ ἐγένετο, κατὰ τὸν Πατριάρχην Δοσίθεον ἐπιλέγοντα, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ κατέλαβον τὸ τέταρτον τῆς Ἱερουσαλήµ, τὸν Γολγοθᾶν καὶ τὸν λόφον τῆς ἀγίας Σιών.

Κατὰ ταῦτα ὁ Πανίερος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἀκολουθεῖ πάντοτε τὰς τύχας τῆς ἀγίας Πόλεως καὶ ἡ τύχη αὐτοῦ εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τῶν κατὰ καιροὺς κατακτητῶν τῆς Ἱερουσαλήµ.

Ἐπὶ τῆς Ἀραβικῆς ἐν λόγῳ ἐποχῆς ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μονοµάχος (1048) ἐπιτυγχάνει, κατόπον ἐιδικῆς συμφωνίας συναφθείσης ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῶν κρατούντων τῆς ἀγίας Πόλεως Ἀράβων, τὴν ἀνακαίτισιν κατ' ἀρχὰς τοῦ κυκλοτεροῦς µέρους τοῦ Πανιέρου Ναοῦ, ἧτοι τὴν Ἀνάστασιν, περιελθόντος εἰς ἐρειπιώδη καὶ

ἀγίου Κυρίλλου, ἱεραποστόλου τῶν Σλαβῶν, καὶ ἡ προσεχῆς μεταφορὰ τοῦ λειψάνου τούτου εἰς Θεσσαλονίκην πρὸς τοποθέτησιν αὐτοῦ εἰς τὸν πρὸς τιμὴν τῶν ἀγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου ἀνεγερθέντα ναὸν εἶναι εὐχάριστα γεγονότα, ἅτινα θέτουν ἐκ νέου ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτηµα τῆς συστηµατοποιήσεως τῶν ἐνεργειῶν πρὸς προβολὴν τῶν δύο Θεσσαλονικέων ἀγίων.

Πρέπει νὰ γίνῃ κοινὴ συνείδησις, ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ δέον νὰ τιµῶνται οὐχὶ ἀπλῶς ὡς τοπικοὶ ἅγιοι περιοχῆς τινος τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὑπὸ σύµπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς μεγάλοι μορφαὶ τῆς καθ' ὅλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Περὶ τῆς ἑλληνικότητος καὶ σημασίας αὐτῶν διὰ τὸν καθ' ὅλου Ἑλληνισµὸν χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ εἰδικὴ μελέτη, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσε περὶ αὐτῶν ὁ Διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» Κἀθηγητῆς κ. Κ. Μπόνης.

Εἶναι ἴσως περιττὸν νὰ σημειωθῆ, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ἔνθεν μὲν ἡ σύνταξις ἀθηντικοῦ καὶ ἀπολύτως ἀντικειµενικοῦ συναξαρίου των, στηριζοµένου εἰς τὰ δι' αὐτοὺς δεδοµένα τῆς καθ' ὅλου ἱστορικῆς ἐρεῦνης, ἐτέρωθεν δὲ ἡ καθιέρωσις εἰδικῆς ὑμολογίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ δι' ὕμνων, ἐχόντων πρωτοτυπίαν ἐξ ἐπόψεως ὕλης καὶ μορφῆς, νὰ ἐξαίρηται ὁ ἀποστολικὸς τῷ ὄντι βίος καὶ ἡ θαυµαστὴ πολιτεία των καὶ δοῶσις.

Βοῶσα καὶ κράζουσα ἱστορικὴ πραγματικότητα.

Πολὸς γίνεται ἐσχάτως λόγος περὶ τῆς ἀνάγκης νέας ρυθμίσεως τοῦ ζητήµατος τῶν σχέσεων Ἐκκλη-

χειροτέραν τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήµατος κατάστασιν. Ὑπὸ τοῦ Μονοµάχου, ἐξ ἄλλου, ἐπανεκτίσθησαν τὰ παρεκκλήσια τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ τῆς Εὐρέσεως τοῦ τιµίου Σταυροῦ. Ἐπὶ πλέον ἐπὶ Μονοµάχου πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Αἰθρίου — τοῦ ὁποίου ἡ εἴσοδος ἦτο ἤδη ἀπὸ νότου — ἐκτίσθησαν τρία παρεκκλήσια, ὡς καὶ ἡ κλιµαξ καθόδου πρὸς τὰ παρεκκλήσια τῆς ἀγίας Ἑλένης καὶ τῆς Εὐρέσεως.

Σηµειωτέον, ὅτι κατὰ τὰς ἐσχάτως συντελουµέναις ἀνακαινιστικὰς ἐργασίας ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως διεπιστώθη, ὅτι ὁ εἰς ἀρκετὸν ὕψος ὑφιστάµενος τοίχος πέριξ τοῦ κυκλοτεροῦς οἰκοδομήµατος τῆς Ἀναστάσεως (Ροτόνδα), ὃ εἰς ἀρίστην κατάστασιν εὐρισκόµενος, εἶναι ὁ ἀρχικὸς τοίχος τοῦ Δ' αἰῶνος, κατὰ τὴν γνώµην τῶν εἰδικῶν ἐμπειρογνοµόνων.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Διοικισαρείας ΙΑΚΩΒΟΣ

σίας και Πολιτείας και περί της υπό του νέου Συντάγματος επανεξετάσεως του ζητήματος της θέσεως της Ἐκκλησίας ἐν τῇ καθ' ὅλου ζωῇ τοῦ κρατικοῦ ὄργανισμοῦ.

Βεβαίως ἕκαστος ἐκ τῶν μετεχόντων τῆς σχετικῆς συζητήσεως εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἔχη οἰανδήποτε θεωρητικὴν γνώμην περὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ζητήματος, ἀλλ' οὐδὲν δικαίωμα ἔχει νὰ παραγνωρίζῃ τὴν λίαν εὐγλωττον συγκεκριμένην ἱστορικὴν πραγματικότητα. Ὡς ἐτόνιζεν ὁ ἱστορικὸς Σπυρίδων Ζαμπέλιος, ἄνευ τῆς («Ἑλληνοσωτείας Ἐκκλησίας») (τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος δὲν ἤθελεν ἴσως ὑπάρχει σήμερον ἢ ἐντὸς βιβλιοθηκῶν και εἰς σοφῶν τινῶν ἀναμνήσεως). Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Jorga (ἢ Ἐκκλησία ὑπῆρξεν ὁ κύριος παράγων ἐξελληνισμοῦ), ἐνῶ κατὰ τὸν κορυφαῖον ἱστορικὸν Κάρολον Diehl, (ἢ Ἐκκλησία ὑπῆρξεν ἡ μεγάλη προστάτις τοῦ Ἑλληνισμοῦ), ἦτις ἀδιεφύλαξε και τὴν ἑλληνικὴν ἐθνότητα και τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν». Δι' αὐτὸ (ἢ σύγχρονος Ἑλλὰς ὀφείλει πολὺ περισσότερα εἰς τὸ Χριστιανικὸν Βυζάντιον παρ' ὅσα εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦ Περικλέους και τοῦ Φειδίου»).

Ὅθεν οἰαδήποτε συγκεκριμένη διατύπωσις τῶν σχετικῶν ἄρθρων τοῦ Συντάγματος ἢ νομοθετικῶν διαταγμάτων δὲν εἶναι δυνατόν ἐν ὀνόματι θεωρητικῶν σχημάτων ἢ ξένων προτύπων νὰ παρίδῃ τὴν βῶσαν και κρᾶζουσαν ἱστορικὴν πραγματικότητα ταύτην.

Θὰ ἀπετέλει τὸ σημαντικώτερον βῆμα.

Λίαν ἐπιτακτικὴ εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου, ἦτις ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρωτεργατῶν τοῦ ἐθνικοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος.

Τὸ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς παρουσιασθέν, ὡς μὴ ὄφελε, ρῆγμα δὲν ἦτο ἀπόρροια μόνον διαφωνίας ἐπὶ κανονικοῦ θέματος. Ἦτο ὀπωσδήποτε και ἀντανάκλασις τῆς ἀπὸ μακροῦ σοβοῦσης ἐν τῇ ἑλληνοκυπριακῇ κοινότητι πολιτικῆς διχονοίας. Ὅθεν και ἐκ τῆς ἐπόψεως ταύτης, ὡς ὀρθῶς ἐτονίσθη, ἢ ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητος τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀπετέλει ἀσφαλῶς τὸ σημαντικώτερον βῆμα διὰ τὴν ἐπιαναφορὰν τῆς ἐνότητος τῶν Ἑλληνοκυπρίων.

Ἐπομένως γενικὴ εἶναι ἡ εὐχὴ, ὅπως κατὰ τὰς κρίσιμους ταύτας στιγμὰς οἱ Κύπριοι Ἱεράρχαι ἀρθοῦν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων και ἀνταποκριθοῦν εἰς τὸ πανελλήνιον αἴτημα τοῦ νὰ διαδραματίσουν τὸν πρῶτον και κύριον ρόλον εἰς τὸν πρὸς δικαιοσύνην τῆς κυπριακῆς ὑποθέσεως πολυπλευρον ἀγῶνα.

Ἀξιόπαινος ποιμαντικὴ προσπάθεια.

Εἶναι ἀξία ἰδιαίτερας ἐξάρσεως ἢ ὑπὸ τοῦ ἱερέως Ἐμμ. Καλαϊτζάκη ἀναληφθεῖσα πρωτοβουλία πρὸς ἴδρυσιν «Κέντρον Ἀντιμετωπίσεως και Προλήψεως τῆς Ἀυτοκτονίας» (Κ.Α.Π.Α.).

Ὁ ἱερεὺς οὗτος, ὡς ἐφημέριος τοῦ νοσοκομείου «Ἀλεξάνδρα», ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν πρὸς πολλὰς ἑκατοντάδας προσώπων, ἅτινα ἀπεπειράθησαν νὰ αὐτοκτονήσουν και ἐμελέτησεν ἐπισταμένως τὰ ὄλκκα ἢ βιολογικὰ ἢ ψυχολογικὰ ἢ κοινωνικὰ αἰτία τῆς ἀπογνώσεως, ἦτις συνήθως ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀπόπειραν αὐτοκτονίας. Καὶ ὑπὸ τὴν ὄδησιν τῆς μελέτης ταύτης προέβη ἀκριβῶς εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ Κέντρον τούτου, ὅπερ ἔχει ὡς σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς τὴν πρόληψιν τῆς ἀπογνώσεως ταύτης και ἀφ' ἑτέρου τὴν ἄρσιν αὐτῆς διὰ τῆς κατὰ τὸ δυνατόν ἐξαλείψεως τῶν αἰτίων.

Ἐδόχμεθα, ὅπως ἢ ἀναληφθεῖσα ποιμαντικὴ προσπάθεια εὖρη γενικὴν ἀπήχησιν και στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Περὶ τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως.

Καθ' ἃ ἐσημειώθη εἰς δύο ἑλληνικὰ περιοδικά, ἐν συζητήσῃ ὀργανωθεῖσῃ ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς πορείας τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ὁ καθηγητῆς τῆς βιολογίας Pierre Grassé τῆς Ἀκαδημίας τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν τῆς Γαλλίας ἐτόνισεν, ὅτι «οὐδὲν κατέχουμεν δεδομένον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀποδεικνύῃ μετάβασιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἴδους εἰς τὸ ἄλλο. Τοῦναντίον παρατηρεῖται σταθερότης τῶν εἰδῶν, ἦτις συχνάκις ἐκτείνεται μέχρι τῶν μικροτέρων λεπτομερειῶν. Οὐδὲν θετικὸν γεγονός εἶναι εἰς τὴν φύσιν γνωστόν, ὅπερ νὰ μαρτυρῇ διὰ τὸν σχηματισμὸν νέων τύπων. Ὅταν δὲ ζητῶμεν ἐκ τῶν νεοδαρβινιστῶν νὰ μᾶς δώσουν παραδείγματα ἐξελίξεως, οὐδὲν ἄλλο ἔχουν νὰ ὑποδείξουν εἰς ἡμᾶς παρὰ περιορισμένας διαφοροποιήσεις ἢ καθαρῶς ἀτομικὰ φαινόμενα ἄνευ οὐσιώδους ἀντικτύπου εἰς τὴν σειρὰν και μὴ ἐξερχόμενα τοῦ τύπου ἐκάστου εἴδους».

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καθίσταται φανερόν, ὅτι ἢ ἀρνούμενη τὴν δημιουργικὴν Θεῖαν Αἰτίαν ὕλιστικὴ μορφή τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ὑπόθεσις, ζητοῦσα τὰς ἀποδείξεις αὐτῆς. Δι' αὐτὸ και οἱ πλείστοι τῶν δεχομένων τὴν ἐξέλιξιν διακηρύττουν, ὅτι πρόκειται περὶ κατευθυνομένης τεολογικῆς ἐξελίξεως. Ὅθεν τὸ δίλημμα δὲν εἶναι «δημιουργία ἢ ἐξέλιξις», ἀλλ' «ἄμεσος ἢ ἔμμεσος δημιουργία».

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη, Εισαγωγή εις την 'Αρχαίαν Χριστιανικήν Γραμματείαν (96-325 μ. Χ.), 'Αθήναι, 1974, σελίδες ιστ'-394 (397), μετὰ πολλῶν πινάκων. ('Αρχεῖον Περιοδικοῦ «Θεολογία», 1).

Ὁ ὁμότιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν Κωνσταντῖνος Γ. Μπόνης διὰ τῆς ἐργασίας του «Εἰσαγωγή εις τὴν 'Αρχαίαν Χριστιανικήν Γραμματείαν» ἀρχεται τῆς ἐκδόσεως τοῦ συστηματικοῦ αὐτοῦ ἔργου «'Εκκλησιαστικὴ Γραμματεία» ἢ «Σύστημα Πατρολογίας». Εὐθὺς ἐν ἀρχῇ προβαίνει εἰς μίαν διαπίστωσιν.

«Νῦν εἰς γῆρας ἀχθεῖς, ἀναγνωρίζω πόσον μεγάλη πλάνη ἦτο ἡ συμβουλή παλαιότερων ἐπιστημόνων, ὅπως συντάσσωμεν τὰ συστηματικὰ ἔργα τοῦ κλάδου ἡμῶν ἐν τέλει τοῦ ἐπιστημονικοῦ μας σταδίου. Τὰ μεγάλα ἔργα πρέπει ν' ἀρχίζουσι ἀπὸ τῆς νεότητος, διὰ νὰ δύνανται ν' ἀχθοῦν εἰς πέρασ μετὰ τὰς ἐμβριθεῖς καὶ πολυμύχθους ἐρεῦνας καὶ διὰ νὰ δύνανται οἱ νέοι ἐπιστήμονες νὰ διορθώσουσι ἑαυτοὺς ὕστερον, μετὰ τὸν ὀσημέραι ἀξανάμενον πλοῦτον τῶν γνώσεων καὶ τὴν ἀυξανομένην πείραν ἐρευνητικῆς μεθοδολογίας καὶ ἐπιστημονικῆς κρίσεως» (σ. 4-5).

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο εἰς διάφορα μέρη τοῦ βιβλίου παροτρύνει τοὺς νέους ἐπιστήμονας, ὅπως ἐπιδίδονται εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τῶν πρώτων στιγμῶν τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν σταδιοδρομίας εἰς τὸ ἔργον τῆς συγγραφῆς καὶ τῆς ἐρεύνης (σ. 3-8, 365-375 κ.ά.).

Τὰ χρονικὰ ὅρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων κινεῖται ὁ συγγραφεὺς εἶναι 96-325. Κατ' αὐτὸν ἡ Πατρολογία ἀρχεται αὐστηρῶς ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν πατέρων (96 ἐξ.), μὴ συμπεριλαμβανομένων εἰς τὴν ὕλην αὐτῆς καὶ τῶν συγγραμμάτων τῆς Καινῆς Διαθήκης (σ. 68, 158-160). Ὡς τελικὸν ὄριον τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς Γραμματείας ἐκλαμβάνει τὸ 325, ἔτος τῆς συγχλήσεως τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ οἰκουμενικῆς συνόδου. Ἡ ἐποχὴ αὕτη διαιρεῖται, κατὰ τὸν συγγραφέα, εἰς τέσσαρας περιόδους: α') ἡ μεταποστολικὴ Γραμματεία, ἢ Γραμματεία τῶν ἀποστολικῶν πατέρων (96/98-120/130), β') ἡ μετὰ τοὺς ἀποστολικούς πατέρας περίοδος (π. 120/130—190/200), γ') 190/200-250/260, καὶ δ') 260-325.

Ὡς πρὸς τὴν βιβλιογραφίαν ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς: Ὁ συγγραφεὺς χρησιμοποιοῖ πηγὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διαπιστώνων τὰ γνήσια ἀπὸ τῶν νόθων (σ. 22, 290, 324, 350, 359 κ.ά.). Περισσότερον πάντων προστρέχει εἰς τὸν ἱστορικὸν Εὐσέβιον. Μεταφέρει αὐτούσια τεμάχια ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων (ἐν μεταφράσει, σ. 14, 116 ἐξ., 144-156 κ.ά.). Ἀναφέρεται εἰς τὰ ἰδικὰ του ἔργα (σ. 14, 35, 55, 88, 251, 297, 356 κ.ά.). Μετὰ λύπης θίγει τὸ θέμα τῶν ἀπολεσθέντων συγγραμ-

μάτων τῶν ἀρχαίων (σ. 29, 87, 135-9, 199, 356, 357 κ.ά.). Τὴν βιβλιογραφίαν τὴν παραθέτει εἰς τὰς ὑποσημειώσεις, ἐντὸς κειμένου καὶ εἰς εἰδικὸν κεφάλαιον (σ. ι'-ιστ'). Δίδει χαρακτηρισμοὺς διὰ πλείστους συγγραφεῖς καὶ τὰ συγγράμματά των. Ἀναφέρεται εἰς τὴν α' ἐκδοσιν τῆς 'Εκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Β. Στεφανίδου (σ. 13, ὑποσ. 1). Ὁ τ. Β' τῆς ἐργασίας τοῦ Π. Χρήστου «Πατέρες καὶ Θεολόγοι τοῦ Χριστιανισμοῦ» ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ ἔτους 1970 (σ. ια'). Προτάσεται τῆς Ὁρησκευτικῆς καὶ Ἡθικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ Μαρτίνου τὸ ἐπιθετον «Μεγάλη» (σ. 161, ὑποσ.). Ἡ παράθεσις τῶν συγγραμμάτων γίνεται κατὰ τὴν ἀλφαβητικὴν σειρὰν τῶν ἐπωνύμων τῶν συγγραφέων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τοῦ πρώτου ἔργου εἰς τὴν σ. ια', τῶν συγγραμμάτων δὲ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως κατ' αὐξοῦσαν χρονολογικὴν σειρὰν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τῶν δ' καὶ ε' ἔργων εἰς τὴν σ. ιγ'. Ἐλπίζω νὰ μοὶ ἐπιτραπῆ, ὅπως προσθέσω, διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ μαθήματος, τὸ ἐγχειρίδιον «Πατρολογία» τοῦ Ἰ. Εὐστρατίου, ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ πρ. Βεροίας καὶ Ναούσης Καλλινίκου, Θεσσαλονίκη, 1971.

Ὁ συγγραφεὺς μετὰ πολλῆς προσοχῆς εἰσαγωγικῶς ἐξετάζει ἀκόμη καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι δυνατόν νὰ διαφωτίσουσι τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν δύσκολον θέμα. Βοηθεῖται ἀπὸ τὴν θύραθεν ἱστορίαν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν, καθὼς καὶ τὴν θύραθεν Γραμματείαν καὶ ἄλλας βοηθητικὰς ἐπιστήμας.

Μὲ τὸ χαρακτηρίζον αὐτὸν ἐνθουσιῶδες καὶ ἐνιαχοῦ ρητορικὸν ὕφος (σ. 20, 24, 33, 65, 100, κ.ά., 3-8, 365-375), ὅπως ἐπίσης καὶ μὲ ἐμφανῆ τὰ γνωρίσματα ἐνὸς ἀκαδημαϊκοῦ διδασκάλου καὶ ἐπιστήμονος, προβαίνει εἰς τὸ ἔργον τῆς κριτικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Παρουσιάζει καὶ περιγράφει τὰ δεδομένα, τὰ γεγονότα καὶ πρόσωπα, τὰς καταστάσεις καὶ τὰ προβλήματα (σ. 25, 104 καὶ πολλαχοῦ τοῦ βιβλίου). Ὑποβάλλει ἐρωτήματα, εἰς τὰ ὁποῖα δίδει τὰ ἀναλόγους ἀπαντήσεις, θετικὰς ἢ ὑποτιθεμένας (σ. 38, 82, 91 κ.ά.). Εἶναι πολὺ προσεκτικὸς εἰς τὴν χρῆσιν τῶν σχετικῶν ὄρων, οἵτινες καὶ ἀποτελοῦν τὰς βάσεις τῆς ἐκκινήσεως. Ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον τῆς αἰτιολογῆσεως, τῆς διευκρινήσεως καὶ τῆς ἀναλύσεως. Διακρίνει τὰ ἐπιτεύγματα. Προβαίνει εἰς τὴν διόρθωσιν σφαλμάτων (σ. 164, 185, 277, 283, 318 κ.ά.), εἰς τὴν ὑποβολὴν τῶν ἰδίων του γνωμῶν (σ. 92, 102-5, 244 κ.ά.), ὡς καὶ εἰς συστάσεις περὶ τοῦ δέοντος καὶ τῶν μελλοντικῶς γενέσθαι (σ. 35, 38, 56, 66, 261).

Καίτοι ὁ παρὼν τόμος ἀποτελεῖ «Εἰσαγωγήν εἰς τὴν Γραμματείαν», παρὰ ταῦτα εἰς σημεία τινα καὶ προκειμένου περὶ τῶν πατέρων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ χριστιανῶν συγγραφέων, ἐμφανίζει τὰ γνωρίσματα ἐνὸς ἐγχειριδίου τῆς χριστιανικῆς Γραμματείας ἢ Πατρολογίας, πρᾶγμα ἴσως ἀναπόφευκτον, γενόμενον καὶ πάλιν διὰ λόγους εἰσαγωγικούς. Ταῦτα ἀσφαλῶς θὰ ἀναπτυχθοῦν εὐρύτερον εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας τόμους.

Δὲν εἰσέρχομαι εἰς τὴν παράθεσιν τῶν κυριωτέρων σημείων, τῶν γνωμῶν καὶ τῶν συμπερασμάτων

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον:

Ἐλειτούργησε: Τὴν 21/12 καὶ 25/12 εἰς τὸν Ἱερόν Μητροπολιτικὸν Ναόν.

Ἐτέλεσε: Τὴν 31/12 τὸν Ἀγιασμόν ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ὑποδοχῇ τῶν προποστών φοιτητῶν, ὕψ' ὧν ἐδόθη ἐνώπιον τῶν Πανεπιστημιακῶν Ἀρχῶν ἡ καθιερωμένη διαβεβαίωσις.

Τὴν 9/12 τὸν Ἀγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν συνεδριάσεων τῆς Νέας Βουλῆς.

Ἐχοροστάτησεν: Εἰς Μνημόσυνον, τελεσθὲν εἰς Μητροπολιτικὸν Ναόν, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν Προκατόχων Ἀρχιεπισκόπων· ὡσαύτως εἰς Μνημόσυνον ὑπὲρ Βορειοηπειρωτῶν.

Τὴν 3/12 ἐπιμνημοσύνου τελετῆς εἰς στρατόπεδον Μακρυγιάννη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν ἀξιωματικῶν-Υπαξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν μελῶν τῶν σωμάτων ἀσφαλείας.

Τὴν 16/12 ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ προφήτου Δανιὴλ μετέβη εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ναόν παρὰ τῷ Μεταξουργεῖῳ καὶ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν.

Τὴν 5/12 εἰς Ἑσπερινόν Ἀγ. Νικολάου Ραγκαβᾶ.

Ἦρκισε: Τὴν 18/12 τὸν προσωρινὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Μιχ. Στασινοπούλου.

Παρέστη: Τὴν 10,11 καὶ 13/12 εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἱ. Συνόδου καθ' ἃς συνεζητήθη τὸ σχέδιον τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας.

τοῦ συγγραφέως, τὰ ὁποῖα θεωρῶ ἐνδιαφέροντα καὶ ἱκανοποιητικὰ ἀπὸ πλευρᾶς ὀρθοδόξου ἐπιστημονικῆς προσφορᾶς, διότι τοῦτο θὰ ἀπῆρτι ἀρκετὸν ἀριθμὸν σελίδων. Ταῦτα πάντα θὰ τὰ ἀνεύρη ὁ φιλόπονος ἀναγνώστης ἀπὸ τὴν κατ' ἴδιαν μελέτην καὶ τὴν ἐντύρφησιν τοῦ βιβλίου.

Διὰ τὸν θεολόγον τὸ βιβλίον συνιστᾷ ὄχι μόνον πολῦτιμον εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν χριστιανικὴν Γραμματείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν θεολογίαν εὐρύτερον, διὰ πάντα δὲ ἐνδιαφερόμενον ἀναγνώστην μίαν σημαντικὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν χριστιανικὴν Γραμματείαν (τὴν ἀρχαίαν), ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ τμήμα τῆς καθόλου ἑλληνικῆς, λατινικῆς, συριακῆς κ.ἄ. Γραμματείας. Τὸ εὐληπτον τοῦ ὕφους καὶ τῆς παρατιθεμένης ὕλης, ἡ ρέουσα ἑλληνικὴ γλῶσσα, τῆς ὁποίας εἶναι κάτοχος ἀριστοτέχνης ὁ Κωνσταντῖνος Μπόννης, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιστημονικὰ γνωρίσματα, ὡς ἐσημειώθησαν ἀνωτέρω, καθιστοῦν εὐχάριστον καὶ ὠφέλιμον τὴν ἀνάγνωσιν τῆς εἰσαγωγῆς ταύτης.

Ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ μίαν σοβαρὰν καὶ σημαντικὴν προσφορὰν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικὰ καὶ θεολογικὰ γράμματα. Εὐχομαι εἰς τὸν συγγραφέα καὶ φίλον συνάδελφον τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἀναληφθέντος συγγραφικοῦ του ἔθλου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Θ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Τὴν 17/12 εἰς πανηγυρικὴν συνεδρίαν ἐπὶ τῇ συμπληρῶσει πεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συνδέσμου Ἑλληνίδων Ἐπιστημόνων, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Παλαιᾶς Βουλῆς τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Ἐθνολογικοῦ Μουσείου.

Τὴν 27/12 εἰς ἑορτὴν Βασιλόπιττας ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τοῦ Ἰδρύματος τοῦ Ὀφθαλμιατρείου.

Τὴν 28/12 εἰς τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ Πρόεδρος Αὐτῆς κ. Διονύσιος Ζακυνθινός.

Ἐπεσκέφθη: Τὴν 23/12 Τροφίμου διαφόρων Ἰδρυμάτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς τὰ καθιερωμένα Χριστουγεννιάτικα δῶρα.

Τὴν 30/12 τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Μιχ. Στασινοπούλου.

Ἐδέχθη: Τὴν 2/12 τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου νέας Ἰουστινιανῆς κ. Μακάριον, Πρόεδρον Κύπρου, καὶ τὸν Σ/τον Μητροπολίτην Ρόδου κ. Σπυρίδωνα.

Τὴν 14/12 τὸν Ἀρμένιον Πατριάρχην Κων/λεως κ. Σνόρκ.

Τελετὴ κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν.

Μετὰ τῆς ἐπιβεβλημένης μεγαλοπρεπείας καὶ σεμνότητος ἐγένετο τὴν 31ην λήξαντος μηνὸς Δεκεμβρίου ἡ καθιερωμένη τελετὴ τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Θρόνου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Παρέστησαν: Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Γερμανός, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀκκρας κ. Ἐστάθιος καὶ πρ. Πάφου κ. Φώτιος, οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Συνάδων κ. Γερμανός, Βρεσθῆνης κ. Δημήτριος καὶ Ἀχελῶου κ. Εὐθύμιος, ὁ Ἐξοχώτατος Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ἐρσηκευμάτων κ. Παν. Ζέπος, ὁ Βουλευτῆς κ. Γ. Παπακωνσταντῖνου, ὁ Ἑλλογιμώτατος Καθηγητῆς καὶ Γενικὸς Διευθυντῆς Ἐρσηκευμάτων κ. Βλάσιος Φειδᾶς, ὁ Διοικητῆς τοῦ Ο.Δ.Δ.Ε.Π. κ. Ἀθανάσιος Ἀρβανίτης, ἅπαν τὸ Προσωπικὸν τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐκπρόσωποι τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου Αὐτῆς καὶ πλῆθος Λαοῦ.

Ἐν ἀρχῇ ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ ἡ Ἱερά Ἀκολουθία τοῦ Ἐγκαινισμοῦ τοῦ Νέου Ἐνιαυτοῦ καὶ ἠυλογήθη ἡ Βασιλόπιττα. Εἰς τὴν Ἀκολουθίαν ἔψαλεν ὁ Χορὸς τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν. Ἀκολούθως, λαβὼν τὸν λόγον ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Πάνος. Ἀρχιμ. κ. Μάξιμος Ζύδας, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Εὐδοκίᾳ καὶ Χάριτι τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, «ἐν ᾧ τὰ πάντα συνέστηκεν», ἀπλέτῳ πόθῳ παρίσταμαι κατὰ τὴν εὐσημον καὶ χαρμόσυνον ταύτην ἡμέραν ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Θεοτάτης μοι Μακαριότητος, περιστοιχιουμένης παρὰ Σεβασμιῶν καὶ Γερασμιῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν, τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχώτητος τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ἐρσηκευμάτων καὶ ἀφοσιωμένων Αὐτῇ καὶ πιστῶν συνεργατῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς, ἵνα, παλαιοτάτῳ ἔθει στοιχῶν, ὑποβάλλω εὐλαβῶς, ὡς πρῶτος τῇ τάξει ἐν τῇ Πρωθιεραρχικῇ Αὐτῆς Αὐλῇ, τὰ υἱικά συγχαρητήρια καὶ τὰς ἑορτίους προσηρσεις ἀπάντων τῶν φιλοτίμως καὶ εὐσυνειδήτως κοπιῶντων καὶ ἐργαζομένων ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ ταύτῃ Πρωτοθρόνῳ Μητροπόλει τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἰστάμενοι ἐν τῇ ᾠρᾳ ταύτῃ πάντες εἰς τὸ μεταίχιμον ἔτους παρελθόντος καὶ Νέου Ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος τοῦ

Κυρίου ελαύνοντος, προσατενίζομεν ευοιώνως τῇ ἀνατελλούσῃ νέᾳ χρονικῇ περιόδῳ, τῇ καὶ τὸ μέτρον τῆς αἰσθητῆς κινήσεως ἀποτελούσῃ.

Δοξολογούμεν ἐπὶ τούτῳ πάντες ὁμοῦ ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν Σαρκί Νηπιάσαντα Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Σωτῆρα διὰ τὴν εὐλογητὴν ταύτην καταξίωσιν ἡμῶν, ἵνα πάντες εὐρεθώμεν ἐν ὑγιείᾳ καὶ εἰρήνῃ παρόντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρὸ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμοποθήτου Μακαριότητος, ὅπως, τοῦτο μέν, εὐλαβῶς εὐχθῶμεν Αὐτῇ τὰ προσήκοντα, τοῦτο δέ, ἐν ἀφοσιώσει αἰτησώμεθα τὰς Θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Μακαριώτατε Πρωθιεράρχα,

Ὁ ἀνατέλλων Νέος Ἐνιαυτὸς τοῦ Κυρίου, 1975, εὕρσκει Ὑμᾶς ἐπὶ τοῦ παλαιφάτου καὶ ἱστορικοῦ τούτου Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῶν Διονυσίων καὶ Ἱεροθέων, καὶ δὴ ἐν περιόδῳ παγκοσμίων ἀναστατάσεων καὶ πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ πικριῶν τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος.

Καὶ ἰδοὺ! Τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ παγὲν νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σκάφος, ὅπερ θεῖα Αὐτοῦ Χάριτι καὶ μόνῃ, πᾶνυ δεξιῶς οἰακοστροφεῖ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, αἰσίως οὐριοδρομεῖ ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ σωστικῇ αὐτοῦ πορείᾳ, καίτοι ὑποχρεοῦται πολλάκις διὰ Συμπληγάδων πετρῶν διελθεῖν, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ ἀκούειν κοασμοῦς γαυριῶντων καὶ ὑψαυχενούτων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀγαθοθελητῶν...

Ὦντως, ἐπιλήψει με διηγούμενον ὁ χρόνος ὅποια ἐξαισία καὶ θαυμαστά ἐτελειουργήθησαν παρ' Ὑμῶν, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ἐνὸς περίπου ἔτους καταδήλως θεοφίλους καὶ ἱστορικῆς ἐν Ἀθήναις ποιμαντορίας Ὑμῶν, καὶ δὴ ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἀλλὰ καὶ ὀπίσσω τὸ ὀξυδερκὲς καὶ ἐπιδέξιον, τὸ συνετὸν καὶ εὐτολμον, τὸ δραστήριον καὶ θερμογῶν καὶ τὸ περὶ τὴν ἀνόθευτον διδαχὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀλώβητον Ἱερὰν Παράδοσιν ἀκαμπτον καὶ εὐσταθὲς φρόνημα Ὑμῶν, ἄτνια ὁμοῦ, δίκην διαδήματος τιμίσις λίθοις πεποικιλμένων κατακομοῦσι καὶ ἐκλαμπρύνουσι τὴν Σεπτῆν καὶ γενναίαν κεφαλὴν Ὑμῶν.

Ἄλλ' ἀφίμηι τὸν πλήρη ἔπαινού τῶν «καλῶν Ὑμῶν ἔργων» καὶ δὴ τῶν Ἐθνικοθρησκευτικῶν τοιοῦτων, ἵνα ἐξαγγέλη ὁ ἀλάυθαστος καὶ ἀδέκαστος τῆς ἱστορίας κάλαμος, ὁ ὑπεράνω ἀνθρωπίνων ἐμπαθειῶν καὶ προκαταλήψεων ἀιρόμενος.

Μακαριώτατε,

Δέξασθε, παρακαλῶ, τὰς ἀρμοζούσας τῇ εὐσήμεν ταύτῃ στιγμῇ εὐχὰς πάντων ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν διάθεμον παράκλησιν: Συνεχίσατε τὴν γόνιμον καὶ θαρραλέαν καὶ προελάνουσαν πρωθιεραρχικὴν Ὑμῶν πορείαν πρὸς ἡρωϊκὴν «πληροφορίαν» (δλοκλήρωσιν καὶ πληρότητα) ἐνὸς ὄντως μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ ἀναγεννητικοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργου, οὐ θεαρέστως ἤρξασθε. Καὶ ὅν ἀνθρώποι ἡμεῖς, ἀτελεῖς καὶ μυωπάζοντες, ζηλοτύπως — ἴσως — κρίνωμεν τὰ καλὰ ἔργα Ὑμῶν, ἢ ἀγνωῶμεν καὶ παραθεωρῶμεν αὐτὰ ἢ, καὶ τὸ χεῖρον, πολεμῶμεν ταῦτα, τὴν πλήρη, πάντως, δικαίωσιν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος διὰ τοὺς ἀνευ θορύβων καὶ τυμπανοκρουσιῶν μεγάλους θρησκευτικούς καὶ ἔθνικούς Αὐτῆς ἀγῶνας θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ μέλλον, τὸ καὶ ἀσφαλῶς ἐπιφυλάσσον τὴν, ἢν δικαιωματικῶς κέκτησθε, ἤδη, θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ ἐκείνων, οἵτινες ἠγάπησαν, ἐπόνεσαν καὶ σθεναρῶς ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ζῆτε, λοιπόν, Θεοτίμητε Πρωθιεράρχα, εἰς ἔτη πολλά. Ἔστω δ' Ὑμῖν ὁ Νέος Ἐνιαυτὸς θεῖας δυνάμεως καὶ παντὸς καταθυμίου Ὑμῶν φορὸς.

Ἀπαντῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ, ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ μετριοφροσύνῃ Αὐτοῦ καὶ σαφηνείᾳ, εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς: «Εὐχόμαι καὶ ἐγώ, ὅπως ὁ Νέος Ἐνιαυτὸς τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου ἀποβῆ ἔτος εἰρήνης καὶ εὐτυχίας δι' ὅλους, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς Πατρίδος, τὸ ὁποῖον, ὡς μὴ ὄφειλε, ἀδίκως χεიმάζεται

εἰσέτι, πρὸς χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Οἱ δὲ τεταγμένοι Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγήτορες καὶ ὑπεύθυνοι εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον χώρον εἶθε νὰ δώσουν τάχιστα χεῖρα εἰρηνεύσεως πρὸς ἀλλήλους, πρὸς ὄφελος τῆς μαρτυρικῆς Μεγαλονήσου.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκκλησιαστικὰ πράγματα θὰ πρέπει, εἶπε, νὰ ἀναγνωρισθῇ πανταχόθεν ἡ ἀγαθὴ πρόθεσίς μου, ὅπως ἀπὸ τῆς ἀναθέσεως τοῦ Πηδαλίου τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐμὲ ἀποκαταστήσω τὴν γαλήνην καὶ τὴν τάξιν ἐν Αὐτῇ. Δὲν ἐπεκτείνωμαι περαιτέρω, συνέχισε, σταματῶ ἐδῶ... εὐχόμενος καὶ πάλιν ἀπὸ καρδίας ὑγιείαν καὶ εὐτυχίαν εἰς ὅλους ὑμᾶς».

Ἀκολουθῶς, ἔλαβον πάντες ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Μακαριώτατου τὸ τεμάχιον τῆς Βασιλόπιττας, ἀνταλλάσσοντες εὐχὰς. Ἡ ἐπιβλητικὴ αὐτῆ καὶ χαρμόσυνος ἑορτὴ τῆς ἐπ' αἰσίσις ὑποδοχῆς τοῦ Νέου Χρόνου ἐκλείσει, ψαλλομένου τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Πολυχροισμοῦ καὶ ἀδομένων ἐπικαιρῶν ᾠμάτων ὑπὸ τῆς παιδικῆς Χορωδίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, συνοδείᾳ μανδολινάτας.

Κατάστασις ἀποσταλλέντων εἰς Κύπρον
ἐφοδίων

Ἀπὸ 28-10-74 ἕως 3-11-74

Ἀτμόπλοιο «ΑΔΩΝΙΣ» 31/10/1974

643 δέματα κουβέρτες, τεμάχια 5.141.—26 δέματα σεντόνια, τεμάχια 650.—707 δέματα διαφόρων εἰδῶν ρουχιμοῦ. 665 χαρτοκιβώτια εἰδῶν ρουχιμοῦ. 5 ξυλοκιβώτια διαφόρων εἰδῶν ρουχιμοῦ. 26 ξυλοκιβώτια λάδι (δοχεῖα 52). 2 πλαστικά δοχεῖα λάδι. 1 δοχεῖον 10 κιλῶν.

Σύνολον: 986 κιλά λάδι.

57 σάκκοι σιτᾶρι τῶν 60 κιλῶν. 12 σάκκοι φασόλια τῶν 60 κιλῶν. 20 σάκκοι διάφορα τρόφιμα. 67 χαρτοκιβώτια διάφορα τρόφιμα. 1 χαρτοκιβώτιο σαποῦνι. 1 χαρτοκιβ. ἀπορρυπαντικά. 1 ἀναπηρικὸν καρότσι καινουργῆς. 1 κρεββάτι πτυσσόμενον. 1 δέμα με εἶδη προικῶς. 1 χαρτοκιβώτ. ὑαλικά.

Σύνολον φορτίου: 150 τόνοι.

Παραλήπτης εἰς Κύπρον ὁ κ. Ἰακώβου, ὑπεύθυνος ἐπὶ τῆς παραλαβῆς ἐφοδίων, ταχθεὶς ὑπὸ τῆς Κυπριακῆς Κυβερνήσεως.

Κατάστασις ἀποσταλλέντων εἰς Κύπρον
ἐφοδίων

Ἀπὸ 4.11.74 ἕως 10.11.74

Ἀτμόπλοιο «ΕΛΕΥΣΙΣ» 5/11/74

1337 δέματα ρουχιμὸς διάφορος. 982 χαρτοκιβώτια ρουχιμὸς διάφορος. 140 δέματα κουβέρτες, 1752 τεμάχια. 34 χαρτοκιβώτια κουβέρτες, 533 τεμάχια. 1 ξυλοκιβώτιον κουβέρτες, 30 τεμάχια.

Σύνολον: 2.315 τεμάχια.

6 δέματα σεντόνια. 4 δέματα ὑποδήματα, ζεύγη 205. 29 δέματα ἐφαπλώματα, 117 τεμάχια. 16 δέματα διάφορα τρόφιμα. 7 χαρτοκιβώτια γάλα. 1 χαρτοκιβώτιον ζυμαρικά. 8 χαρτοκιβώτια κονσέρβες κρέατος. 1 χαρτοκιβώτιον τρόφιμα.

Σύνολον βάρους 150 τόνοι.

Παραλαβῆ: Ἐπιτροπὴ μερίμνης καὶ ἀποκαταστάσεως προσφύγων, Βύρωνος 7. Λευκωσία.

Κατάστασις ἀποσταλλέντων εἰς Κύπρον
ἐφοδίων

Ἀπὸ 18.11.74 ἕως 24.11.74
Ἀτμόπλοιοι «ΑΔΩΝΙΣ» 21/11/74

2 δέματα περιέχ. 2 ἀντίσκηνα τῶν 12 ἀτόμων μὲ ὀρθοστάτας. 82 δέματα κουβέρτες, τεμάχια 1.097. 7 δέματα βελόνες, τεμάχια 100. 6 δέματα ἐφαπλώματα, τεμάχια 17. 5 τεμάχια κουρελοῦδες. 751 σάκκοι ἱματισμοῦ καὶ σεντόνια, 25 κιλά ἕκαστον, ἥτοι 18.765. 46 χαρτοκιβώτια ἱματισμοῦ, 8 κιλά ἕκαστον, ἥτοι 368 κιλά. 22 χαρτοκιβώτια εἰδῶν ἱματισμοῦ διὰ νεογέννητα, ἥτοι 440 κιλά. 2 μπαούλα εἰδῶν οἰκοκυρικῆς. 68 χαρτοκιβώτια γάλα. 22 χαρτοκιβώτια τρόφιμα τῶν 50 κιλῶν, ἥτοι 1.100 κιλά. 45 σάκκοι ἄλευρα τῶν 50 κιλῶν, ἥτοι 2.250 κιλά. 6 σάκκοι φασόλια τῶν 50 κιλῶν, ἥτοι 300 κιλά. 346 τεμάχια σαποῦνι.

Σύνολον βάρους 130 τόννοι.

Κατάστασις ἀποσταλλέντων εἰς Κύπρον
ἐφοδίων

Ἀπὸ 25.11.74 ἕως 1.12.74
Ἀτμόπλοιοι «ΑΔΩΝΙΣ» 28/11/74

Κουβέρτες τεμάχια 971. Σινδόνια τεμάχια 110. Ἐφαπλώματα 3. Τεμάχια ὑφάσματος μέτρου 50. Νήματα μάλλινα 2 κιλά. Κάλτσες ἀνδρικές, χαρτοκιβώτιον 1. Διάφοροι ἱματισμοὶ σάκκοι 438X25 ἥτοι 1.0950 κιλά. Διάφοροι ἱματισμοὶ χαρτοκιβώτια 90X8 ἥτοι 720 κιλά. Ἄλευρα σάκκοι 80, 4.000 κιλά.

Κατάστασις ἀποσταλλέντων εἰς Κύπρον
ἐφοδίων

Ἀπὸ 2.12.74 ἕως 8.12.74
Ἀτμόπλοιοι «ΑΔΩΝΙΣ» 5/12/74

Κουβέρτες σάκκοι 124, 1585 τεμάχια. Παντοειδῆς ρουχισμός σάκκοι 272, 6.800 κιλά. Κουρελοῦδες εἰς μέτρα, σάκκοι 1. Παντοειδῆς ρουχισμός 63 χαρτοκιβώτια 504 κιλά. Τρόφιμα 19 χαρτοκιβώτια, 570 κιλά. Ἀπορρυπαντικά 5 χαρτοκιβώτια, 50 κιλά. Ὑποδήματα 5 σάκκοι.

Σύνολον βάρους 35 τόννοι.

Κατάστασις ἀποσταλλέντων εἰς Κύπρον
ἐφοδίων

Ἀπὸ 8.12.74 ἕως 15.12.74
Α/Π «ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ» 8.12/74. ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ Ε.Π.Ε.

Κουβέρτες σάκκοι 592, τεμάχια 6.300. Παντοειδῆς ρουχισμός σάκκοι 8.242. 206.050 κιλά. Παντοειδῆς ρουχισμός 15.076 χαρτοκιβώτια. 150.760 κιλά. Ἄλευρα σάκκοι 80, 4.000 κιλά. Σιτάρι σάκκοι 85, 8.500 κιλά. Ρεβύθια σάκκοι 8, 640 κιλά. Φασόλια σάκκοι 2, 200 κιλά. Τρόφιμα χαρτοκιβώτια 105, 2.100 κιλά.

Α/Π. «ΑΔΩΝΙΣ» 12/12/74

Κουβέρτες χαρτοκιβώτια 9, σάκκοι 26, 252 τεμάχια. Ἐφαπλώματα σάκκοι 1, 4 τεμάχια. Σεντόνια καὶ προσόψια 1 χαρτοκιβώτιον, 25 κιλά. Εἶδη προικὸς 2 χαρτοκιβώτια. ἱματισμὸς σάκκοι 71, 3.500 κιλά.

Σύνολον βάρους 10 τόννοι.

Δαπανηθέντα ποσὰ διὰ Κυπρίους

Ἀπὸ 24.10.74 ἕως 30.11.74

Ἀπὸ 24.10.74 ἕως 31.10.74: Βοηθήματα 4.960 δρχ. Ἐξοδα συσκευασίας καὶ διάφορα ἔξοδα 210.758 δρχ.

Ἀπὸ 1.11.74 ἕως 30.11.74: Βοηθήματα εἰς ἔξοδα: 232.048 δρχ. ἱματισμὸς: 83.722 δρχ. Διάφορα ἔξοδα καὶ ἔξοδα συσκευασίας 123.581,50 δρχ. Σπουδαστικά: 9.400 δρχ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

ΑΠΟΦΑΣΙΣ 400

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

- α) Τὰ ἄρθρα 17, 20, 33, 35 καὶ 181 παρ. 27 τοῦ ὑπ' ἀρ. 9/70 Κανονισμοῦ «Κ.Ε.Υ.» καὶ
β) Τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐλευθερίου Σταμπέλου καὶ τὴν ὑπ' ἀρ. 389/4.10.72 ἡμετέραν ἀπόφασιν,

Ἀποφασίζομεν

Ἀνανεοῦμεν τὴν σύμβασιν ἐργασίας μετὰ τοῦ κ. Ἐλευθερίου Σταμπέλου, Γραφέως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρυστίας καὶ Σκύρου, δι' ἕν εἰσέτι ἔτος ἥτοι ἀπὸ 1.1.1975 ἕως 31.12.1975.

Ἐν Κύμῃ τῇ 31ῃ Δεκεμβρίου 1974

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν Θρονικὴν ἑορτὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, 30ῆν Νοεμβρίου, καθ' ἣν ἑορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου ἁγίου Ἀνδρέου, παρέστη ὁ π. Πέτρος Ντυπρὲ ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Α.Α. τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ'. Ὁ π. Ντυπρὲ ἐκόμισεν εἰς τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον ἐκ μέρους τοῦ Πάπα ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἱεραποστόλου καὶ Φωτιστοῦ τῶν Σλαύων Κυρίλλου, ἵνα ἐναποτεθῇ εἰς τὸν ἐν Θεσσαλονικῇ ἀνεγειρόμενον ναὸν τῶν ἱεραποστόλων αὐταδέλφων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου.

Τὸ ἱερὸν λείψανον ἐναπετέθη ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης τοῦ Πατριαρχικοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, καὶ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθοῦ διεκομίσθη ἐν λιτανείᾳ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν καὶ ἐναπετέθη ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης κατὰ τὴν Συνδικὴν Θ. Λειτουργίαν.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας, ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης προσεφώνησε τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Δημήτριον, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

«Παναγιώτατε,

Δοξάζω καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διότι με ἤξιωσε νὰ ἔχω σήμερον τὴν τιμὴν ταύτην καὶ τὸ προνόμιον τοῦτο νὰ ἐκπροσωπῶ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ κέντρῳ τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐνώπιον τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱεραρχίας, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, τὸν πανσεβάσταν μου Αὐθέντην καὶ Δεσπότην, τὸν Ἁγιώτατον Πάπαν Παῦλον τὸν ΣΤ', νὰ συμπροσευχηθῶ μεθ' ὑμῶν ἐν τῇ τελέσει τῆς ἐνοῦσης ἡμᾶς Θείας Εὐχαριστίας καὶ νὰ εἶμαι ὁ ἐρμηνεὺς τῆς πνευματικῆς ἐνταῦθα σήμερον παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πατρός. Ὅμως, Παναγιώτατε, ὁ Θεὸς ἠδόκησε νὰ καταστήσῃ ἐμὲ τὸν ἀνάγιον νὰ μὴ εἶμαι μόνον φορεὺς τοῦ ἁγίου ἀσπασμοῦ τῆς Ρώμης πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ καὶ νὰ φέρω ἐπὶ τῶν φθαρτῶν τούτων χειρῶν μου τὰ ἄφθαρτα λείψανα ἐνὸς Ἁγίου τῆς Μῆδς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, μοναχοῦ, εὐαγγελιστοῦ καὶ ἱεραποστόλου. Ἡ παρουσία τοῦ λειψάνου του ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν καὶ ἐν τῇ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ μετὰ τῆς Ἁγίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ γενικώτερον τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔρχεται νὰ ὑπομνήσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἱερὰν εὐθύνην καὶ τὸ χρέος ἡμῶν τῆς ὥρας ταύτης τῆς κοινῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας καὶ τοῦ κοινου εὐαγγελισμοῦ πρὸς τὸν κόσμον. Ὁ μακαριστὸς προκατοχὸς Ὑμῶν, Παναγιώτατε, ὁ Πατριάρχης Ἀθηνῶνας ὁ Α', ἐν πλήρει ἀδελφικῇ ἀγάπῃ ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἁγιωτάτων Πατρῶν Ἰωάννου τοῦ ΚΓ' καὶ Παύλου τοῦ ΣΤ', ἐνεκαίνιασαν νέαν ἐποχὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, τὴν ἐποχὴν τῆς καταλλαγῆς.

Διά τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης τὸ ἀπὸ τῶν Χριστουγεννίων ἀρχόμενον ἱερὸν Ἔτος ἐκλήρυθη ἔτος καταλλαγῆς. Εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ἔτους ἱστάμενος ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἱερεὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, οὐδὲν πλέον ἢ ἑλαττον κομίζω ἀπὸ τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, εἰμὴ τὴν διάθεσιν καὶ τὴν θέλησιν τῆς καταλλαγῆς. Διότι, «τὰ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ καταλλάξαντος ἡμᾶς ἑαυτῶ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς» (Β' Κορ. ε', 5,18). Τὴν διακονίαν ταύτην ἐπετέλεσαν οἱ Ἅγιοι Μεθόδιος καὶ Κύριλλος, τοῦ ὁποῦ τοῦ λείψανον εὑρήται ἐν μέσῳ ἡμῶν σήμερον. Τὴν διακονίαν ταύτην καλούμεθα ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει, ὁμοῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ Πέτρον, Ἀνδρέον καὶ Κυρίλλου, νὰ ἱερούργησωμεν σήμερον ἐντὸς ἐνὸς κόσμου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀναμένει καὶ τὴν διψᾷ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δοξασθῇ ὁ Χριστός, ὁ κοινὸς Κύριος ἡμῶν, «ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος». Καὶ νῦν, Παναγιώτατε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀναγνώσω ἐνώπιον Ὑμῶν τὰ τίμα Γράμματα τοῦ Ὑμετέρου κατὰ Ρώμην ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῶ ἀδελφοῦ, τῆς αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ', τὰ ἀπευθυνόμενα πρὸς τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα».

Ἀκολουθῶς, ἀνέγνωσε τὸ πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Πατριάρχην Γράμμα τοῦ Πάπα Παύλου, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τῇ αὐτοῦ θειοτάτῃ Παναγιότητι τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ κυρίῳ Δημητρίῳ τῷ Α'.

Παναγιώτατε,

Ὡς καθ' ἕκαστον ἔτος εἴμεθα ἠνωμένοι μεθ' ὑμῶν τῷ πνεύματι, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἑορτάζει τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου πολιούχου αὐτῆς Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἀγαθῆς ἀδελφῆς τοῦ Πέτρου, κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων. Ἡ πνευματικὴ αὐτῆς κοινωνία ἐκδηλωθήσεται διὰ τῆς παρουσίας τοῦ ἀπεσταλμένου ἡμῶν, ᾧ τινι ἐπίσης ἐνεπιστεύθημεν, ὅπως ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἡμετέρου τούτου μηνύματος ἐπιδῶ ὑμῖν λείψανον τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Κυρίλλου, ὅστις ἐτελείωσεν ἐν Ρώμῃ τὸν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀφιερωθέντα βίον αὐτοῦ. Ἐπληροφόρηθημεν πράγματι ὅτι ἐν τῇ γενετείρᾳ πόλει τοῦ ἁγίου τούτου, ἡ ἀνέγερσις ἐνὸς ναοῦ εἰς τιμὴν καὶ μνήμην αὐτοῦ συμπληροῦται ὁσονούπω. Ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ἀνταποκρινόμεθα εἰς ἐπιθυμίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ἀποστέλλομεν ὑμῖν λείψανον τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, ἐπὶ τῷ τέλει ἵνα δοθῇ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος τῆς ἐν Θεσσαλονικῇ Ἐκκλησίας. Τὸ λείψανον τοῦτο ἦτο ἀποτεθησαυρισμένον ἐν παρεκκλησίῳ τοῦ ἡμετέρου οἴκου· ἡ μετακομιδὴ αὐτοῦ ἔσται μαρτυρία τῆς κοινωνίας ἡμῶν ἐν τῇ τιμῇ τῶν ἁγίων, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς νέας κρίσεως τῶν προσωπικῶν δεσμῶν μεταξὺ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ἐν τοῖς αἰσθήμασι τούτοις ἐπαναλαμβάνομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι τὴν ὅλην ἐν Χριστῶ ἀδελφικὴν ἀγάπην ἡμῶν.

Ἐκ τοῦ Ἀστέως τοῦ Βατικανοῦ,
τῆς 26ης Νοεμβρίου 1974.
Πάπας Παύλος ὁ ΣΤ'».

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Παναγιώτατος κ. Δημήτριος ἀντιφωνῶν τὸν π. Ντυπρὲ εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ὅσοιολογιώτατε καὶ περισπούδαστε ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Ἁγιωτάτου Πάπα τῆς Ρώμης Παύλου τοῦ ΣΤ', ἡμῖν δὲ λίαν ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῶ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ. Ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἁγίων τῆς θριαμβευοῦσης Ἐκκλησίας ὑποδεχόμεθα καὶ χαίρετιζομεν ὑμᾶς, ὡς στρατευομένη Ἐκκλησία, ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Κέντρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας, κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην καὶ ἐπίσημον ἡμέραν, ὡς ἄξιον ἐκπρόσωπον τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ'. Τὸν ἅγιον ἐνδοξον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν, τὸν συσταυρωθέντα τῷ Χριστῶ, τὸν ἀγάδελφον τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πέτρου, τὸν Εὐαγγελιστὴν καὶ ἱδρυ-

τὴν τῆς ἁγίας ταύτης καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, τιμῶμεν σήμερον. Καὶ κορυφοῦται ὁ ἑορτασμός ἐπὶ τῷ ἀπὸ τῆς Ρώμης ἱερῷ ἀσπασμῶ τοῦ ἀγαθῆς ἀδελφῆς Πέτρου. Τῆς δύναται χωρίσαι τὴν ἀδελφότητα; Οὐδεὶς καὶ οὐδέν. Αὐτὴ ἐπιζῆ τῶν αἰώνων καὶ τῶν ἀδελφικῶν προσωρινῶν χωρισμῶν. Ἐν τῇ ἀδελφότητι ταύτῃ ὁ Ἀνδρέας δέχεται τὸν ἀσπασμὸν τοῦ Πέτρου. Ἀλλὰ μετὰ Πέτρου καὶ Ἀνδρέου τῶν Ἀποστόλων ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν παρίσταται σήμερον συνέδριμος αὐτῶν, ὁ ἱεραπόστολος καὶ φωτιστὴς λαῶν καὶ φυλῶν πολλῶν, ὁ Ἅγιος Κύριλλος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου. Μετὰ πάσης ἱερᾶς τιμᾶς καὶ εὐλαβείας παραλαμβάνομεν παρὰ τῶν τιμίων χειρῶν ὑμῶν τὰ ἱερά λείψανα τοῦ μεγάλου τούτου Ἁγίου τῆς κατ' Ἀνατολᾶς Ἐκκλησίας καὶ εὐχαριστοῦμεν ἐκ βαθέων τῇ Αὐτοῦ Ἀγιότητι ἐπὶ τῇ μεγάλῃ καὶ ἁγίᾳ ταύτῃ χειρονομίᾳ, ὅπως ἀποδώσῃ τῇ γενετείρᾳ τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον, εἰς αἰώνιαν μαρτυρίαν ὅτι ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς τῷ Παύλῳ Ἐκκλησίας τῶν Θεσσαλονικῶν ἐξελάμψε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ πρὸς Βορρᾶν καὶ συνεχίσθη τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν.

Περισπούδαστε ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος,

Τὸ παραδιδόμενον ἡμῖν σήμερον ἱερὸν τοῦτο λείψανον μετακομισθήσεται τῇ ἐν Θεσσαλονικῇ Ἐπαρχίᾳ τοῦ Θρόνου τούτου. Καὶ ἔσται ἐκεῖ προσκύνημα τῶν πιστῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ἔχομεν, ἵνα κατὰ τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλῃν ταύτην ἡμέραν εἴπωμεν ἕνα λόγον πλείονα τῇ ἀδελφῇ Δύσει: Νῦν κρίσις τοῦ κόσμου ἔστί. Καὶ κρίσις τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπὲρ τὴν Θεολογίαν ὁ Θεὸς, ὑπὲρ τὴν Χριστολογία ὁ Χριστός, ὑπὲρ τὴν Ἐκκλησιολογίαν ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι ὄχι ἡ ὥρα τῶν λόγων, ἀλλ' ἡ ὥρα τοῦ Λόγου. Ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῦ τὴν ἐπιφάνειαν θὰ ἑορτάσωμεν ὁσονούπω, χαίρετιζομεν τὴν νέαν ταύτην συνάντησιν τῶν Ἁγίων Ἐκκλησιῶν τῆς Ρώμης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μνηνησκόμεθα τῆς κοινῆς καταγωγῆς ὅτι ἀπὸ Χριστοῦ οἱ πάντες ἐσμεν καὶ εἰς Χριστὸν ἀφορῶμεν, τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Τελειωτὴν τῆς πίστεως ἡμῶν. Ὡ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος προεκήρυξε τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἔτος 1974-75 ὡς «Ἔτος Πνευματικῆς Ἀναγεννήσεως» διὰ τοὺς ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθόδοξους. Ἡ προκήρυξις, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Σικάγῳ 22ας Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς (βλ. Ἐπίσκεψις, ἀρ. 100 καὶ 106/1), ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα μετὰ ἐγκύκλιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰακώβου. Ὡς θέμα τῆς προκηρῆξεως ταύτης ἐπελέγη τὸ κείμενον τοῦ Κοινωνικοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος: «ἐν τῷ φωτὶ τῆς δόξης τοῦ προσώπου Σου, Κύριε, πορευσόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα».

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα τοῦ ἄρθρου 34/1α τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παραύσης διακηρῆξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 1974

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ίερά Μητρόπολις Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας

Έχοντας ύπ' όψιν τὰ άρθρα 33, 34, 35 και 36 τοῦ ύπ' άριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ίεράς Συνόδου τῆς Έκκλησίας τῆς Έλλάδος «περὶ Ίερῶν Ναῶν, Ένοριῶν και Έφημεριῶν» προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίῶν πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Έφημεριακῶν θέσεων τῶν Ίερῶν Ναῶν 1) Άγίου Νικολάου Άγίας Φωτεινῆς, 2) Άναλήψεως τοῦ Σωτήρος Άσβεσταρίου, 3) Άγίου Δημητρίου Καλλιπόλεως, 4) Άγίων Άναργύρων Λαγκαδιᾶς, 5) Άποστόλου Άνδρέου Λάκκας, 6) Άγίου Άλεξίου Λειβαδίτης, 7) Άγίου Νικοδήμου Λεπτοκαρυᾶς, 8) Ζωοδόχου Πηγῆς Μοναστηραίου, 9) Κοιμήσεως Θεοτόκου Νέας Ζωῆς, 10) Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Πλαγιαρίου, 11) Άγίας Παρασκευῆς Πλατάνης, 12) Άγίου Δημητρίου Πολλῶν Νερῶν και 13) Άγίου Γεωργίου Σαμαρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ίερῶν Κανόνων και Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Έν Έδέσση τῇ 19η Δεκεμβρίου 1974

† Ὁ Έδέσσης, Πέλλης και Άλμωπίας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Καρυστίας και Σκύρου

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Έφημεριακῶν θέσεων τῶν Ένοριῶν 1) Τιμίου Προδρόμου Νεοχωρίου και 2) Άγίου Γεωργίου Μαρμαρίου, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας και ἔχοντας τὰ κανονικά και νομικά προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Έν Κύμη τῇ 18η Δεκεμβρίου 1974

† Ὁ Καρυστίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ίερά Μητρόπολις Μηθύμνης

Έχοντας ύπ' όψιν τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 33 παράγρ. 2 τοῦ ύπ' άριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ίερῶν Ναῶν, Ένοριῶν και Έφημεριῶν» και ἔχοντας τὰ κανονικά και νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσιν τὰς κενὰς ὀργανικὰς Έφημεριακὰς θέσεις τῶν Ίερῶν Ναῶν: 1) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μανταμάδου (1), 2) Άγίας Φωτεινῆς Σουκαμινέας, 3) Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκάλας Σουκαμινέας, 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Λεπετύμνου, 5) Άγίου Γεωργίου Άργέννου, 6) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ὑψηλομετώπου, 7) Άγίου Νικολάου Πατιανῶν, 8) Κοιμήσεως Θεοτόκου Λαφιῶνος, 9) Άγίας Παρασκευῆς Βεφειοῦ, 10) Τιμίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ρεύματος, 11) Άγίων Άναργύρων Άρίσβης, 12) Ζωοδόχου Πηγῆς Καλλονῆς (1), 13) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μηθύμνης, 14) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Άγίας Παρασκευῆς (1) και 15) Άγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Άντίσσης (1), ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένων δικαιολογητικῶν, πρὸς κατάληψιν τῶν ἔνω Έφημεριακῶν θέσεων.

† Ὁ Μηθύμνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Έχοντας ύπ' όψιν τὸ Ν.Δ. 1398/1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων παρὰ τῇ Ίερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν και ταῖς Ίεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Έκκλησίας τῆς Έλλάδος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ίερῶν Κανόνων και Έκκλησιαστικῶν Νόμων τοῦ Κράτους

προβλεπόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴ ἑνοριακὴν θέσιν τῶν Διακόνων τῶν Ίερῶν Ναῶν: 1) Ζωοδόχου Πηγῆς Καλλονῆς, 2) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μανταμάδου, 3) Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Άγίας Παρασκευῆς, 4) Άγίου Παντελεήμονος Μηθύμνης και 5) Άγίου Ἰωάννου Θεολόγου Άντίσσης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων δικαιολογητικῶν.

Έν Καλλονῇ τῇ 11η Δεκεμβρίου 1974

† Ὁ Μηθύμνης ΙΑΚΩΒΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Μονεμβασίας και Σπάρτης

Έχοντας ύπ' όψιν τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 33 παράγρ. 2 τοῦ ύπ' άριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Έκκλησίας τῆς Έλλάδος «Περὶ Ίερῶν Ναῶν, Ένοριῶν και Έφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ τε νόμιμα και κανονικά προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομιμισμένων δικαιολογητικῶν πρὸς κατάληψιν τῆς Β' θέσεως τακτικοῦ Έφημερίου τοῦ Ἱ. Ένοριακοῦ Ναοῦ Ὁσίου Νικαίου Πολιούχου Σπάρτης.

Οἱ ὑποψήφιοι δέον νὰ κέκτηνται πτυχίον Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν ἢ Θεσσαλονίκης ἢ Χάλκης.

Έν Σπάρτῃ τῇ 28η Δεκεμβρίου 1974

† Ὁ Μονεμβασίας και Σπάρτης ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως

Έχοντας ύπ' όψιν τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 33 παρ. 2 και 3 τοῦ ύπ' άριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ίερῶν Ναῶν, Ένοριῶν και Έφημεριῶν» και προτιθέμενοι νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν Έφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Άγίων Θεοδώρων Δήμου Καλλιθέας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ίερῶν Κανόνων και τῆς Κεimenῆς Νομοθεσίας προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά (ἀπαραίτητον τὸ πτυχίον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς), ἐντὸς 20ήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Έν Νεαπόλει τῇ 10η Ἰανουαρίου 1975

† Ὁ Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Πειραιῶς

Έχοντας ύπ' όψιν τὰς διατάξεις τοῦ άρθρου 33 τοῦ ύπ' άριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ίεράς Συνόδου τῆς Έκκλησίας τῆς Έλλάδος «Περὶ Ίερῶν Ναῶν, Ένοριῶν και Έφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίῶν πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Έφημεριακῶν θέσεων τῶν Ίερῶν Ναῶν 1) Άγίου Βασιλείου, 2) Άγίου Ἐλευθερίου, 3) Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, 4) Άγίου Κωνσταντίνου και Ἐλένης, 5) Άγίου Σπυρίδωνος, 6) Προφήτου Ἡλιοῦ Καστέλλας και 7) Άγίου Νικολάου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ίερῶν Κανόνων, τῶν Έκκλησιαστικῶν Νόμων και τῶν Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Έν Πειραιεῖ τῇ 2α Ἰανουαρίου 1975.

† Ὁ Πειραιῶς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

'Ιερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Κλησεις κατηγορουμένου

Πρὸς [1]

Τὸν 'Ιερέα Εὐτύχιον Γεωργόπουλον
(ἀγνώστου διαμονῆς)

'Ενεργούντες ἔνορκον τακτικὴν ἀνάκρισιν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 897/21-12-1974 ἐντολῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου καλούμεν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1975, ἡμέραν Δευτέρα καὶ ὥραν 10ην π.μ. ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Μητροπολιτικοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ τῆς 'Υπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος ἐν Καλαμάτᾳ καὶ ἀπολογηθῆς, δι' ἃς αἰτίας κατηγορεῖσαι.

'Εν Καλαμάτᾳ τῇ 14ῃ 'Ιανουαρίου 1975

'Ο 'Ανακριτῆς 'Ο Γραμματεὺς
'Ιερὺς Κων/νος Γιαννακόπουλος 'Ιερὺς 'Ιωάννης Κανικᾶς

ΚΡΑΤΙΚΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΨΥΧΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 22/28-11-74 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κρατικοῦ Θεραπευτηρίου Ψυχικῶν Παθήσεων 'Αθηνῶν, ἐκδοθείσης κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. ΖΙβ/17775/12-11-74 Διαταγῆς τοῦ 'Υπουργείου Κοινωνικῶν 'Υπηρεσιῶν, ἐνεκρίθη ἡ πλήρως τῶν κάτωθι θέσεων τοῦ 'Ιδρύματος.

I. Μονίμου προσωπικοῦ.

II. 'Επὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτ. Δικαίου ἀορίστου χρόνου.

1) Μιᾶς θέσεως Νομικοῦ Συμβούλου (παρ. 5 τοῦ ἀρθρ. 18 τοῦ 784/1965 Β.Δ.) καὶ

2) Μιᾶς θέσεως 'Ιερέως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 13 τοῦ Ν.Δ. 3097/54.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν κατάληψιν τῶν μονίμων θέσεων καὶ κεκτημένοι τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρ. 14-20 τοῦ Κώδικος ὑπαλλήλων Ν.Ν.Π.Δ.Δ. τοῦ 'Οργανισμοῦ τοῦ 'Ιδρύματος καὶ τοῦ Ν.Δ. 226/73 ὀριζόμενα προσόντα δέον, ὅπως ἐντὸς 40 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον Προσωπικοῦ τοῦ 'Ιδρύματος (Δαφνί) τὰς σχετικὰς αἰτήσεις μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας 'Ιδιωτικοῦ Δικαίου ἀορίστου χρόνου θέσεων καὶ κεκτημένοι τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρ. 14-20 τοῦ Κώδικος ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. καὶ τοῦ 'Οργανισμοῦ τοῦ 'Ιδρύματος ὀριζόμενα προσόντα, δέον ὅπως ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον Προσωπικοῦ τοῦ 'Ιδρύματος (Δαφνί) τὰς σχετικὰς αἰτήσεις τῶν κλπ.

Διὰ πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν ἅπαντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸ Γραφεῖον Προσωπικοῦ τοῦ 'Ιδρύματος (Δαφνί) κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας.

'Εν Δαφνίῳ τῇ 3ῃ Δεκεμβρίου 1974.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝ. ΦΙΛΑΝΔΡΙΑΝΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
'Εκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† 'Ο Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) 'Εσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἔτησίως.

Β) 'Εξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἔτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 10.**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ**

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, Μέγας Βασίλειος, ὁ σοφὸς τῆς 'Εκκλησίας Διδάσκαλος (330-378/9 μ. Χ.).

'Εόρτια Γράμματα.

Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις.

Ποιμαντορικὴ 'Εγκύκλιος τοῦ Μακ. κ. Σεραφείμ ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις τοῦ ἔτους 1974.

Εὐχαριστήριον μήνυμα τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ.

Μητρ. Μεσσηνίας Χρυσοστόμου, 'Η ἐν Χαλκίδι 'Εκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσις.

'Ο Πρύτανις τοῦ Παν/μίου 'Αθηνῶν κ. 'Αν. Φυτράκης πρὸς τοὺς πρωτοετείς Φοιτητάς.

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, «'Εκκλησία», ἐπίσημον δελτίον τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος.

Μητρ. πρ. Παραμυθίας Τίτου, Τὸ ἔργον τῆς 'Εκκλησίας πρὸς τὴν νεότητα.

'Αρχιεπ. Θυατειρῶν 'Αθηναγόρου, Φωναὶ ἀπὸ τὸν χῶρον τῆς σιωπῆς.

'Επισκόπου Διοικισαρείας 'Ιακώβου, 'Ιστορικὴ ἀναδρομὴ περὶ τῶν 'Αγ. Τόπων.

Παρατηρήσεων στήλη.

Βιβλιοκρισίαι.

'Εκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ 'Αθῆναι, 'Ιασιῶ 1 — Τηλ. 710.734
Προϊστάμενος Τυπογραφείου 'Ιωάννης Μιχαήλ. 'Αναστασάκη 3 Ζωγράφου. Τηλ. 787978.

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ**

**ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΜΠΟΝΗ**

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΕΣΧΑΤΩΣ ΟΙ ΚΑΤΩΘΙ ΤΟΜΟΙ:

37ος, 38ος, 39ος, 40ός, 41ος, 42ος, 43ος ΤΟΜΟΙ

44ος ΤΟΜΟΣ

Περιέχων τὰ λοιπὰ Δογματικά ἔργα τοῦ Διδύμου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἧτοι: συνέχειαν τοῦ Περί Τριάδος ἔργου, τὸ Περί Ἁγίου Πνεύματος, ὡς καὶ τὰ κατὰ Μανιχαίων καὶ κατ' Εὐνομίου ἀντιρρητικά αὐτοῦ ἔργα καὶ τινὰ ἀποσπάσματα.

45ος ΤΟΜΟΣ

Περιέχων μέρος τῶν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἐρμηνευτικῶν ἔργων τοῦ Διδύμου τοῦ Ἀλεξανδρέως.

46ος ΤΟΜΟΣ

Περιέχων τὸ ἐκ τῶν παπύρων τῆς Τουρα ὑπόμνημα εἰς τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Διδύμου τοῦ Ἀλεξανδρέως.

47ος ΤΟΜΟΣ

Περιέχων τὰ ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἰώβ καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν ἐκ τῶν ἐν Τουρα τῆς Αἰγύπτου ἀποσπασμάτων, ὡς καὶ ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ὑπομνήματος εἰς τὰς Παραβολὰς.

48ος ΤΟΜΟΣ

Περιέχων τὸ ἐν Τουρα τῆς Αἰγύπτου ἀνακαλυφθὲν ὑπόμνημα εἰς τὸν προφήτην Ζαχαρίαν τοῦ Διδύμου τοῦ Ἀλεξανδρέως.

49ος ΤΟΜΟΣ (κυκλοφορεῖ προσεχῶς)

Περιέχων τὰ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἐρμηνευτικά ἀποσπάσματα τοῦ Διδύμου, ὡς καὶ τὰ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα ὑπομνήματα εἰς τὰς Καθολικὰς Ἐπιστολάς.

Τὰ πλεῖστα τῶν κειμένων τῶν ἀνωτέρω τόμων, μὴ περιλαμβανόμενα εἰς τὴν ἔκδοσιν J. P. Migne, ἐκδίδονται διὰ πρώτην φοράν νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἦρχισεν ἡ ἐκτύπωσις τῶν ἔργων τοῦ Μ. Βασιλείου.

Αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν τόμων ὀφείλονται εἰς τὸν Καθηγητὴν κ. Κων. Μπόνην.